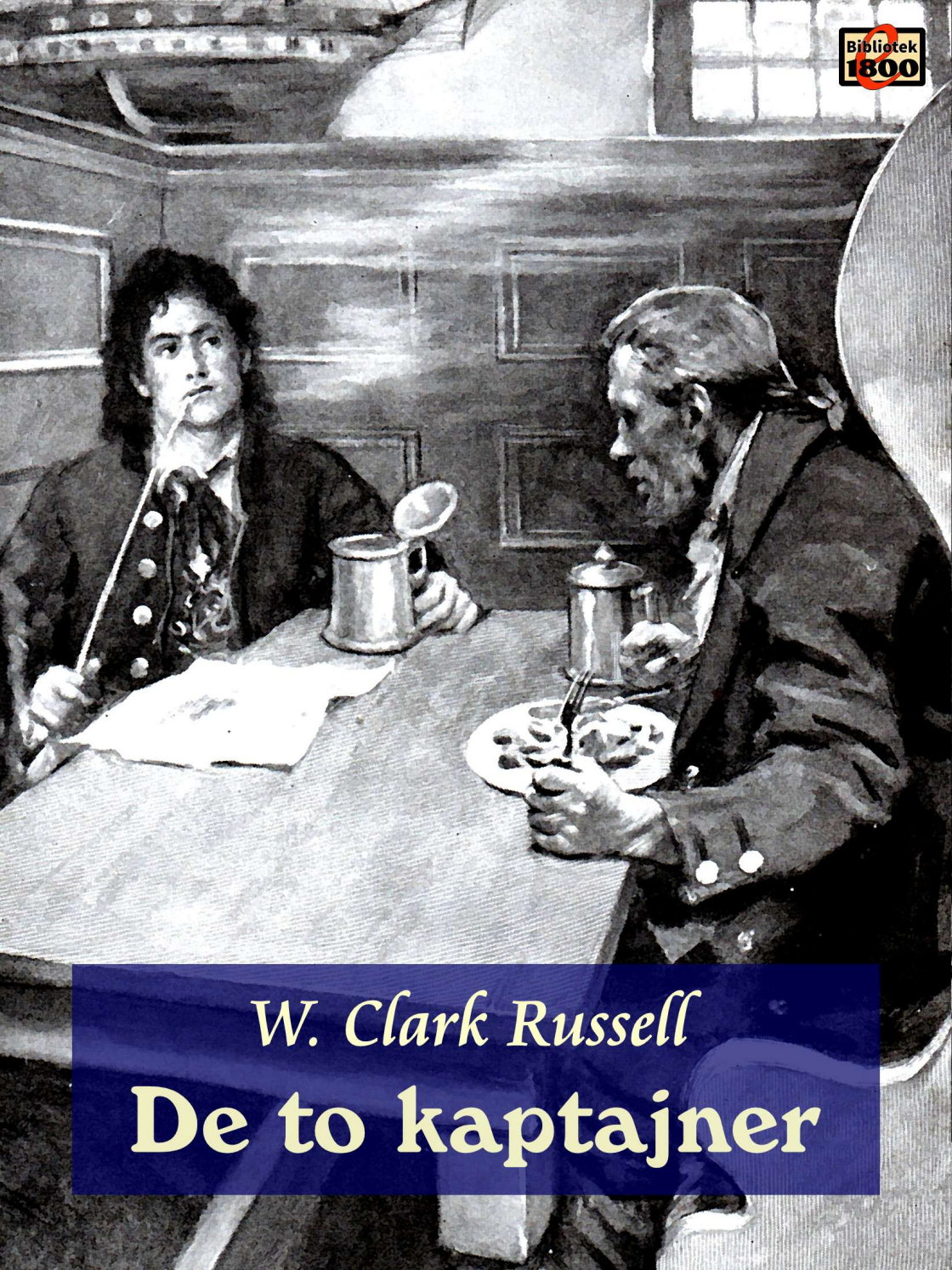

W. Clark Russell

De to kaptajner

W. Clark Russell

De to kaptajner

Uforkortet oversættelse
v. Kim N. Jensen

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af W. Clark Russell: *De to kaptajner* er oversat af Kim N. Jensen (1955-) efter den engelske originaltekst. Oversætteren – som er identisk med udgiveren – har givet tilladelse til distribution af oversættelsen under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en over 100 år gammel tekst. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal derfor, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.

Copyright and conditions of use

This ebook edition of W. Clark Russell: *De to kaptajner* is a new and unabridged translation from the first american edition by Kim N. Jensen (b. 1955). The translator – incidentially the same person as the publisher – has consented to the distribution of his work under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on a more than a hundred year old original. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latterday prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. Pope og Crystal

Det var en tirsdag i starten af århundredet, og den store krostue i *Mitre Tavern* i London var fuld af sultne mænd, der sad i små aflukker og med hæse tilråb søgte at få opfyldt deres behov for mad og drikke. Krostuen var et meget langt rum med lavt til loftet. Loftet var bemalet med løvværk og forskellige flyvende væsener; værten, mr. Jenkinson, mente, at det var mindst sine tusind pund værd. Det hele lignede et sceneri fra dengang, da borgerne i London gik med kjolefrakker og hvid kravat, da Ludgate var overfyldt med skyldnere, og mænd og kvinder blev hængt ved den stærkt befærdede hovedgade overfor det fængsel, hvis protokoller er som en beretning fra Helvede.

I de små aflukker, der nærmest lignede kirkestole, sad altså et antal mænd, mestendels sømænd af højere rang. Ølkanden stod skummede ved deres albuer, mens de spiste ivrigt. De var virkelige typer på havdybets børn; man ville have kendt dem på en mils afstand alene på deres klæder og hår, og her i krostuen også på deres let svajende bevægelser, idet de ligesom brugte hele deres legeme til at spise, og på den måde, de lagde hovedet tilbage for at indtage den ravfarvede drik i krusene. De kom fra Dokkerne, The Pool og fra floden. Den summende lyd af deres indbyrdes samtale var som lyden af bølgeslag langt borte, eller som en lav torden.

Jenkinson gik omkring og nikkede så til én, så til en anden, og svarede lavmælt på venskabelige hilsener. Han kendte tydeligvis de fleste af sine kunder. Han standsede ved et

aflukke, hvori der kun sad en enlig skikkelse, og idet han lænede sig op ad bordenden, så han ud under sine tykke øjenbryn på manden, der hævede blikket fra sin tallerken, opdagede ham og smilede, og bad ham sætte sig og holde ham med selskab.

Jenkinson satte sig. Men han er dog blot en skygge, og spiller ingen videre rolle i denne fortælling. Vi skal derfor ikke beskrive ham nærmere. Anderledes med den anden. Denne var en kaptajn i koffardi-flåden ved navn Pope, en nydelig, høj mand med en smuk skikkelse. Han så ud præcis, som man forestiller sig en mand i hans stilling. Hans hår faldt i krøller ned ad ryggen, og han var klædt i en mørkeblå snorefrakke og blå lærredsbukser, der hang fra hans hofter som en sæk. Han havde et muntert glimt i øjet, et på én gang ligegyldigt og ondskabsfuldt blik: Et irsk blik, blåt og skalkagtigt. Men hvor munter denne mand ellers måtte være af naturen, var ansigtet, der hang ind over hans tallerken, stadigt tyggende, i dag temmelig langt i det.

"Nå, kaptajn," sagde Jenkinson, mens han samtidig med, at han talte, både holdt øje med Pope og sine tjenere, "har De fået skib?"

"Tal ikke om det," råbte kaptajn Pope hidsigt. "Fortovene er fulde af hjælpeløse lediggængere. De vandrer omkring, sultne og fortabte. Blot i dag har tre mænd – tre mænd, der før har haft godt udkomme – passet mig op på vejen herhen i løbet af blot et halvt dusin gader, for at bede mig låne dem penge til brød."

Jenkinson smilede sarkastisk.

"Sludder," sagde han. "Der er da altid masser af skibe, og hvor der er skibe, er der både efterspørgsel efter og plads til gode mænd."

"Er jeg da ikke god nok?" råbte kaptajn Pope.

"Jo vel, man taler skam pænt om Dem. De kæmpede godt som kaper. De har stået længe til søs. Guderne må vide, hvorfor man ikke giver Dem et skib," sagde Jenkinson.

Den anden trak på skuldrene og gik arrigt til maden.

Netop i dette øjeblik kom en ny gæst hen til aflukket, og Jenkinson rejste sig.

"Hvordan går'ed, kaptajn Crystal? Hva' sku' der være?" Crystal afgav sin bestilling, og satte sig så overfor kaptajn Pope. Jenkinson lod dem alene.

Denne Crystal var en meget barsk udseende man på omkring femogfyrre år. Han havde et ar fra en huggert over næsen, og den bibragte hans ansigt en konstant vred panderynken. Han havde en særdeles kraftig mund, mørktfarvede, uregelmæssige tænder, huden i ansigtet var hærget af vejr og vind og stærke følelser, og lignede en krokodilles skind. Han var firskåren, kraftigere bygget Pope og klædt i en sømands slidte klæder; men ligesom Pope havde også denne mand et vist præg af ondsindethed.

Han bevægede hovedet med en langsomhed, der var ualmindelig selv for en koffardimand, der i bund og grund mangler den grundlæggende væverhed, som han mærkeligt nok ville antage efter en kort tid ombord på et orlogsskib.

"Jeg gad gerne have værdien af det loft i min lomme," sagde han, idet han lagde hovedet tilbage for at se på det samme. "Jenkinson har gjort en fin karriere. Fra forskibet på en kaper til

dette her er en smuk sejlads. Gid Fanden havde ham! Som alle andre sømænd burde han ikke have været i stand til at holde på pengene. Jeg siger Dem, Pope, jeg er på fallittens rand, og hvis der ikke snart viser sig noget, vil jeg i løbet af et par dage mangle mønt til et måltid mad! Jeg er blevet snydt to gange på en uge; to smukke løfter om skib, det ene på otte hundrede og det andet på tusind tons. Men de må hænge mig, før jeg lader mig drive foran masten!"

Nu kom en tjener ind i aflukket og satte kaptajn Crystals middag på bordet: Bedekød, lige så godt som vildt, og et krus øl. Kaptajn Pope lagde kniv og gaffel, og så tavs på den anden i nogle minutter. Han så hans gamle, udslidte klæder; de blå øjne hvilede tankefuldt på hans desperate ansigt. Han rejste sig, og kastede et blik ned i aflukkerne på hver side af dem, satte sig ned, rykkede lidt tættere på Crystal og sagde så: "Her er det avertissement, jeg fortalte dig om." Han stak hånden i frakkelommen, halede et nummer af nyere dato af *Sun* frem, og efter at have kastet et blik ned over spalterne, læste han lavmælt følgende:

> **Briggen Gypsy.**
> *Denne smukke og fortræffelige clipper er kasseret af Admiralitetet og opkøbt af en herre, der har udlagt en betydelig sum til at fuldende hendes udstyrelse. Hun er nu til salg, og kan erholdes for rimelige penge. Personer, der måtte være interesseret i at købe hende, vil finde hende liggende ved Deptford, og kan få tilladelse til at gå om bord og besigtige hende ved at henvende sig hos mr. Staunton på Minories.*

"Hvad handler det om?" sagde kaptajn Crystal og tog kruset fra læberne, idet han tørrede skummet bort med et gammelt rødt silkelommetørklæde.

"Det er den mest mærkværdige affære, jeg nogensinde har hørt om," sagde kaptajn Pope med et forsigtigt udtryk i ansigtet. "En mand havde en fader, der efterlod ham en brig og en beskeden sum penge. Jackman hed han. Han tog kommandoen, men det viste sig, at søen ikke behagede ham. Lige meget hvordan kompasset så stod, viste det direkte mod tugthuset. Han kom i land med en sæk indeholdende femten hundrede pund, og foregav at være blevet slået ned og bestjålet. Der kan ikke være tvivl om, at han stjal pengene. Deres oprindelige ejere var ikke i stand til at bevise noget. Sinclair fortalte mig, at det næste, denne Jackman gjorde, var at male og sætte sin brig i stand, og gøre hende klar til at stå til søs som – ja, hvad tror du?"

"Jeg har hørt om det. Sørøveri!" sagde kaptajn Crystal.

"Han udstyrede altså dette fartøj som en brig, men bragte ekstra takkelage til at rigge den som en skonnert med om bord. Hyrede en besætning under påskud af, at han skulle ud på et eller andet eventyrligt foretagende – jeg tænker, det var en historie om en skat – og stod så ud på Kanalen. Nogen havde fattet mistanke til ham, og han blev fulgt af en af regeringens kuttere. De udvekslede skud, og piraten ramte kutterens mast og knækkede den," sagde kaptajn Pope, med eftertryk på det sidste, som om han lagde særlig vægt på netop dette punkt. "Da nu Jackman er kommet ud i Kanalen, kalder han besætningen sammen og fortæller dem sandheden. Han vil drive sørøveri, siger han. Et enkelt sølvskib fra Portugal eller Spanien vil

forvandle ham til en fin herre for livet. Besætningen gik med ham. Senere kom de på højde med nogle huler langt nede ad vestkysten, som Jackman havde købt, og han og hans nybagte svigerfader, der var i orlogsflåden og var blevet bortført under overordentlig romantiske omstændigheder, og fru Jackman – en særdeles smuk kvinde med en tigerindes mod, ret en ædel kæreste for en sørøverisk sømand" – her så kaptajn Pope med et ganske fornøjet blik ned på dugen – "gik i land. Men da Jackman kom tilbage til sit skib, greb mændene ham, idet de svor på, at de ikke ville lade sig hænge for sørøveri. De låste Jackman inde i hans kahyt, sejlede briggen op i Themsen og overgav hende. Jackman sprang ud af kahytsvinduet og druknede. Det gjorde han vel i. Han var en forbryder, og fuldstændig ødelagt."

"Det største fjols," sagde kaptajn Crystal, "der nogensinde tog kommandoen over en besætning. At tænke sig, at hyre en besætning under foregivende af ærlighed, og så før de overhovedet er kommet ud af syne fra Execution Dock, fortæller han dem, at briggen skulle føre det sorte flag."

Kaptajn Pope sad nogen tid og så med rynket pande på avertissementet i *Sun*, dybt grundende.

"Er du færdig med at spise?" sagde han så.

Den anden nikkede.

"Hvad mon denne mand kunne tænkes at forlange for sin brig?" sagde kaptajn Pope.

"Hvorfor ville det være interessant at finde ud af?" udbrød Crystal, idet han vinkede ad en tjener.

"Kom med mig, vi går hen i Minories Street og spørger os for," sagde Pope.

"Men hvorfor skal vi egentlig vide, hvad manden vil have for sin brig?" sagde Crystal.

"Jeg har mine grunde," svarede Pope. "Du ved vel allerede, at selv om jeg er sømand, er jeg også en gentleman, og som sådan vil jeg ikke finde mig i at sulte. Sådan sagde Jackman også, men han kom skævt ind på det, og hans ellers udmærkede ide gik i vasken."

Kaptajn Crystal stirrede stift på kaptajn Pope.

"Jeg har lyst til at kaste et blik på denne her brig," fortsatte Pope. "Vi skaffer os en tilladelse fra ejeren, og det er grunden til, at jeg vil besøge ham. Kom dog med og tag briggen i øjesyn, Crystal."

"Ja, ja da," sagde den firskårne sømand; "og hvis du har pengene til at købe hende for stuvet af vejen i en gammel sok i en eller anden skorsten inde i landet, så er jeg med dig som første styrmand."

"Jeg har ingen ideer af nogen som helst art endnu," sagde kaptajn Pope, "kun denne, at jeg er irer og gentleman, og ligesom den uheldige kaptajn Jackman har jeg ingen lyst til at sulte. Tværtimod har jeg en – ganske vist noget tåget – drøm om at stå ud på et ekstraordinært eventyr, som, må jeg sige dig lige ud, ligger så temmelig i skyggen af galgen."

De gik ind i en forretning, der tilhørte en fabrikant af nautiske instrumenter. Mr. Staunton, ejeren af briggen, boede i en lejlighed over sin forretning. Han kaldte sig *privat forretningsdrivende*; men drev også en lille ågervirksomhed ved siden af. En ekspedient viste de to kaptajner ovenpå, og mr. Staunton, en herre med en gullig ansigtsfarve, rejste sig, høj og

slank, smilende og bukkende fra sin stol, da de to kaptajner kom ind.

"De herrer ønsker?" sagde han. "Vær så god at sidde."

"Dette er Deres, formoder jeg?" sagde kaptajn Pope, idet han trak avisen frem og pegede på avertissementet.

"Hvis De ønsker et smukt skib, og samtidig det billigste, der er at finde på Themsen," svarede mr. Staunton, idet han satte sig i sin stol ved bordet og greb en fjerpen, "så finder De hende ved Deptford, hvor *Gypsy* ligger."

"Hvad er Deres pris?" ville kaptajn Pope vide. Mr. Staunton målte sine gæster med adskillige hurtige, listige blikke.

"Ikke en penny under seks hundrede pund," svarede ågerkarlen. "Har De set hende?"

"Nej," svarede Pope med et trist smil, "vi er kommet for at bede om tilladelse til at besigtige hende."

Mr. Staunton begyndte hurtigt og ivrigt at skrive, mens han fortsatte med at tale. Han var snart færdig. "Vis dette, mine herrer," sagde han, "til min opsynsmand. Jeg håber, De snart vil befri mig for det. Jeg har ikke råd til at holde en større sum penge bundet i et skib, der ligger stille, og jeg vil ikke slå mig på handel, for jeg har ikke råd til at blive udplyndret."

Han viste to-tre lange, gule tænder, og det lange, magre ansigt fortrak sig i en art smil.

"Vi vil se på hende," sagde Pope og stak tilladelsen i lommen; "men tillad mig at sige," fortsatte han med hævet stemme, "at seks hundrede pund er mange penge for en brig, der ligger og rådner op."

"Ikke en øre under!" sagde ågerkarlen hårdt, "om jeg så skal lade hende ligge og synke i sine fortøjninger. Hvornår kan jeg

forvente at høre nærmere fra Dem?"

"Når det passer os," svarede kaptajn Pope, tog sin runde hat på, og kaptajn Crystal fulgte ham ud af rummet.

De gik mod London Bridge. Klokken var omkring to en lang sommerdag, og efter at have gået nogen tid så de floden åbne sig foran sig. Det var sejlskibenes pittoreske tid, dengang; et krigsskib flød som en borg, fra hendes glitrende agterlåring til de muntre ornamenter på den lavtliggende stævn. Skibene havde stadig den samme massive fremtoning som fartøjerne i det forrige århundrede. Toppene var kraftige og runde. Gigantiske bovspryd og klyverbomme skød højt i vejret og forskibet var fyldt med kompliceret rigning. Der lå mange skibe fortøjet i The Pool. Forretningerne lå stille. Flagene hang slapt fra mastetoppene, og selv tidevandet syntes at bevæge sig langsomt i sympati med den manglende virksomhed.

En slup var på vej ned ad floden fra London Bridge, og de to kaptajner tog med den til Deptford. Der gik de i land, og "tog til årerne", som det blev kaldt, ud til en brig, der lå med bramstangen strøget lidt ude i strømmen. En lavstammet, gnaven sømand med glasøje og pelshue hang ud over rælingen. Han havde regnet ud, at kaptajnerne kom for se på briggen, og stirrede koldt og uinteresseret på dem.

"Er dette *Gypsy*?" prajede kaptajn Pope, da de kom op langs siden på skibet.

"Jep!" svarede manden med glasøjet.

"Vi kommer om bord."

"Har De en tilladelse?" råbte den glasøjede, idet han gik hen til lejderen for at spærre adgangen. Pope viftede med tilladelsen, og de to kaptajner sprang ind over siden.

Manden med glasøjet gumlede på et stykke tobak, og holdt mr. Stauntons papir på hovedet for sit mangelfulde syn. Så sagde han: "Det er i sin orden. De kan gå skibet igennem efter behag, d'herrer."

Pope og Crystal fik travlt med at se sig omkring. De fjernede sig lidt fra den glasøjede og stillede sig hen ved storlugen for at tale sammen.

"Hun har nydelige linjer," sagde Crystal. "Hun runder sig smukt i boven. Jeg kan ikke se andet, end at dette fartøj må være en hurtig sejler, skønt hun viser lovlig meget bund, synes jeg."

"Hun lader til at være i god stand," sagde Pope, idet han så søgende omkring sig for til sidst at rette blikket opad. "Hun bliver jo ganske vist aldrig en skonnert. Men hvis jeg giver hende bovenbramlæsejl, så vil der ikke være den ting, der flyder på søen, hun ikke kan overhale, ved alle helgener."

"Oho!" mumlede Crystal. "Så det er der, hunden ligger begravet."

Han så på Pope og brast i en hæs latter.

"Det er nu en skam," sagde han, "at der en lille bagatel af seks hundrede pund i vejen."

Pope sagde intet, men gik lige hen i forskibet og stillede sig dér. Crystal fulgte ham og manden med glasøjet, der stadig stod ved falderebet, syntes at følge dem opmærksomt med en vis mistænksom attitude. Pope vendte ryggen til ham, og, idet han lænede sig mod rælingen på bakken, lagde han armene overkors og betragtede tankefuldt hele skroget og rigningen på briggen.

Hun var et kønt fartøj, selv for denne ræernes og bredsidernes tidsalder. Staunton havde fået hende malet. Hun var lys grøn på indersiden af skanseklædningen, og hendes kabys og apteringer var af samme farve. Undermasterne var hvide, toppene sorte, runde og kraftige. Et helt kompagni af sømænd og deres piger kunne have danset i de toppe. Hun havde fire kanonporte på hver side, og der var også plads til en jagerkanon både for og agter, men artilleriet var afmonteret, og dækket var tomt.

"Dette er ret et skib for mig," sagde Pope og lod sine arme falde ned langs siden. "Tænk at få hende!"

"Hvor er kanonerne?" råbte Crystal til manden med glasøjet.

"I lasten," svarede han. "Ønsker De at se dem?"

"Vi vil se det hele," sagde Pope.

De gik ind i kahytten og manden med glasøjet fulgte efter. Han syntes at være en smule usikker på dem, og da de roste interiøret, sagde han, at han personligt ikke syntes, at fartøjet var noget særligt.

"Det er nok let arbejde at være her; så du vil vel ikke anbefale hende," sagde Pope med en høj latter, idet han samtidig sendte den glasøjede et blik, der i nogen grad fornægtede hans morskab. "Hvad får du om ugen for at passe hende?"

"Det er min egen sag," svarede manden; "spørg mig om briggen, og jeg skal fortælle Dem, hvad jeg ved."

"Er hun læk?" sagde Crystal, idet han stak sit barkede ansigt tæt op til manden med glasøjets. "Hvor hurtigt løber hun, hva'? Fanden tage sådan en djævel! Giver de dig penge for at lyve?"

"Jeg lyver ikke," svarede manden, kogrød i hovedet. "De er sømænd, kan jeg se på Dem, og kan selv dømme om disse ting.

Jeg er ikke sat til at anprise briggen her. Hvorfor beholdt Admiralitetet hende ikke, hvis hun var noget værd? De solgte hende for to hundrede pund. Vidste De godt det?"

"To hundrede, siger du?" udbrød kaptajn Pope. "Vil han påstå, at han har brugt fire hundrede på hende?"

"Han er ågerkarl," indskød Crystal.

"Hun er ikke et skib, jeg ville anbefale folk at købe, der vil stå rigtigt til søs. Hvis hun ikke er læk, burde hun i hvert fald være det; hun giver sig i fugerne, når hun vender, og der er ikke meget liv i hende," sagde manden med glasøjet. "Men De herrer er kendt med skibsfart; døm selv om det."

"Har du et skib selv, du vil sælge?" sagde kaptajn Pope og stirrede stift på ham.

"Nah, ikke rigtig et skib," sagde manden med glasøjet, "men jeg kunne måske nok sætte Dem på sporet af en bedre brig end denne."

"Du er en slyngel," sagde kaptajn Pope, og derefter kiggede han og Crystal ind i kahytten, mens opsynsmanden gik op på fordækket, idet han bandede jævnt og så sig bagud.

De to kaptajner fandt forholdene ombord udmærkede. Kahytten, fra hvis vindue – et stort vindue agterude – den uheldige kaptajn Jackman havde kastet sig i havet, var stor for et fartøj på et hundrede og firs ton.

"Hvordan skal jeg få fingre i dette skib?" sagde kaptajn Pope, der stod med spredte ben i midten af kahytten. Han talte for sig selv. Hans kammerat syntes ikke at lægge mærke til det, kiggede blot noget skævt til ham, og efter at havde fløjtet sagte i nogen tid, mens han tænkte, sagde han: "Jeg har aldrig hørt om et skib, der blev stjålet ud af Themsen i hele mit liv."

"Der var da *Dorothy*," sagde Pope hurtigt; "og så var der *Arethusa*, en lille vestindiefarer; i begge tilfælde blev de bordet af en hel flok, der kneblede og bagbandt opsynsmanden, lod fortøjningerne gå i al stilhed, og forsvandt med strømmen uden at blive anråbt fra hverken kysten eller havet. Begge disse fartøjer gik tabt for deres ejere; hvad der blev af dem ved jeg ikke."

"Det var mørkets gerninger," sagde Crystal.

"I den sorteste nat!" svarede Pope. "Det kan altså gøres, men det kræver for mange forberedelser, og dette skib må vi skaffe os på ærlig vis."

Kaptajn Crystal rystede på hovedet, og begge mændene gik på dæk, hvor de, skarpt iagttaget af manden med glasøjet, tavse gik hen i bakken, besigtigede kabyssen, løftede på storlugen og så på kanonerne nedenunder; derpå kastede kaptajn Pope en shilling til manden og prajede deres båd. De to kaptajner gik atter i land.

Pope havde indbudt Crystal til at spise aftensmad med sig, og den barske sømand havde indvilliget. Klokken var næsten syv, og solens messinggyldne, sitrende aftenlys skinnede gennem Golden Lane, hvor kaptajn Pope boede til leje i en af sidegaderne. Det var en trist og kedelig gade. Husenes vinduesskodder var gule og plettede. En del beskidte unger, der hoppede og tumlede omkring på fortovet overfor Popes logi, forøgede det forfaldne og forsultne indtryk. Kaptajnen syntes slået af synet. Han standsede op, idet han greb Crystals arm.

"Hvilket liv er det," sagde han, "som får en mand til at ende et sted som dette? Efter at have tilbragt hele livet på søen, siden jeg var en knægt på femten, er alt, hvad jeg har råd til, et første-

sals logi til syv shillings om ugen." Det sidste blev råbt ud med et kraftigt irsk eftertryk.

"Ja, det er en ussel del af London, dette her," sagde Crystal, og så skulende op og ned af gaden. "Hvorfor blev du ikke i nærheden af dokkerne? Jeg giver fem shillings for et værelse og rent sengetøj næsten lige ud til Commercial Road."

Kaptajn Pope trak i klokken. Døren blev åbnet af en snusket lille tjenestekarl, efter at de havde måttet vente en rum tid, hvorunder Pope fortsatte med at bande sømandslivet som det fattigste af alle liv. Kaptajnerne gik ind, lige ind i dagligstuen.

"Jeg skammer mig over det," sagde Pope, idet han smed sin hat fra sig. "Tag stolen der, Crystal. Den har fire ben, og vælter ikke for dig. Mary Ann!" – En spinkel, usoigneret pige kom frem i døren – "den herre her og jeg spiser til middag heroppe i aften. Ved du, hvad det vil sige at spise til middag?"

"Det er aftensmad, er'et ikke?" svarede det fortabte væsen med et grin, der bragte forestillinger frem om det køkken og det værelse, hvor hun arbejdede og sov, og fik det til at gøre ondt langt ind i sjælen.

"Bliv du lige stående der, mens jeg skriver," sagde Pope, og på et blankt blad fra en lommebog skrev han: "En god hummer, to lammekoteletter, et fad med æg og bacon, ost, brød og smør, en flaske whisky, det hele at levere kl. 8:30 slæt."

Han rev bladet ud, og gav det til pigen sammen med en guinea.

"Giv dette til din frue," sagde han, "og hvis vi skal vente mere end fem minutter over tiden, sætter jeg ild til huset. Kom her og vask hænder, Crystal."

De friskede sig lidt op i et lurvet lille soveværelse, der lå ved siden af stuen. Der stod en nydelig sømandskiste og en blank, skinnende, langt sømandskikkert.

"Så vidt er det kommet," sagde Pope, idet han pegede på disse to ting. "Jeg, kaptajn Pope, en så fremragende og omhyggelig sømand som nogen anden, der nogensinde er stået ud fra en havn i dette kongerige, kan ikke få et skib at føre."

"Der findes dusinvis af vores slags," sagde Crystal og tørrede sit ansigt. "Hvad kan være hårdere end den sømands lod, som ikke kan få et skib? Mine penge bliver færre og færre, og skibene sejler af sted, men jeg vender hver dag hjem til mit beskidte lille logi, og bander min hårde skæbne."

"Og skuffelser og fattigdom skulle ikke vække Djævlen og sørøveren i dit hjerte, hva'?" råbte Pope, stirrende ind i den andens mørke åsyn med et vildt udtryk i øjnene.

"Hvordan kan du vide, at det ikke gør det?" svarede Crystal, idet han tog en hårbørste.

"Jeg kunne gerne røve en kirke. Jeg har ingen som helst anstændighed tilbage i livet. Jeg har tænkt mig at slå ind på forbrydervejen, og du skal hjælpe mig med at skaffe os begge to en formue, Crystal."

"Hør, du har vel ikke tænkt dig at blive landevejsrøver, vel, Pope?"

"Jo da, på den landevej, hvori de rige skibe spejler deres sejl. Stauntons brig skal være min hest, og det vil ikke skorte os på diligencer at holde op. – Men kom med ind i stuen." Han trak et guldur op af lommen. "Jeg skal fortælle dig, hvad det er, jeg har i tankerne, og så kan vi snakke om det over en pibe eller to, når vi har spist."

2. Værtshuset i Camperdown

"Nå, hvad er så din plan?" spurgte Crystal, da de var kommet ind i stuen. "Jeg har allerede regnet så meget ud – det drejer sig om sørøveri, eller jeg vil lade mig hænge."

Kaptajn Popes øjne glimtede.

"Du er hurtig i opfattelsen, Crystal," sagde han med et hånligt smil, der dog var spildt på den anden. "Det er ganske rigtigt sørøveri, den ædleste af alle håndteringer. Hvis jeg kunne få det, som jeg ville, valgte jeg ikke en brig. Nej, hun skulle være den hurtigste skonnert, der nogensinde stak ud fra en amerikansk havn og kobberforhudet til rælingen."

Han lo, og gned ivrigt hænderne mod hinanden.

Crystal bemærkede, "Udmærket. Men du har ingen penge. Hvordan vil du skaffe dig en båd uden at stjæle hende, det være sig brig eller skonnert, hurtig eller langsom?"

"Når man vil arbejde sig op," udbrød Pope, idet han så på uret og indsnusede duften af stegt bacon nedefra, "må man tage et skridt ad gangen. Nogle prøver at tage to, og det er den slags fjolser, som den retsbetjent, der kaldes Lykken – og det er jo er en dame, ikke sandt – holder ligsyn over."

"Så sandt hjælpe mig Gud," råbte den firskårne, barske sømand, idet han rejste sig halvt i stolen med øjne, der i et nu glødede, "jeg kan ikke engang skrabe fire guineas sammen i denne forbandede verden af slid og mangel."

Han flåede nogle mønter op af lommen og smed dem i en lille bunke på bordet. Pope lænede sig tilbage i sofaen, lagde

armene over kors og mønstrede pengene med en blanding af sorg og ringeagt; så udbrød han efter en pause:

"Tag dine småpenge til dig, Crystal, og hold op med ærgre dig. Jag har firs pund og et guldur og nogle småting," – her drog han et dybt suk – "som vel kan være en tredive pund værd tilsammen. Og det er al den kapital, jeg vil bruge til at komme i gang."

Crystal tog sine penge op med en foragtelig mine. I dette øjeblik kom den lille fortabte sjuske ind for at dække bord. Først lagde hun dog de penge, han skulle have tilbage på sin guinea, i hånden på Pope, der med sømandens bekendte generøsitet gav hende sixpence for hendes ulejlighed. Man kunne ikke tale frit, så længe aftensmaden var under forberedelse. Klokken halv otte stod tallerkenerne på bordet. Måltidet blev indtaget til lyset fra to stearinlys. Kaptajnerne tog for sig, for de havde intet fået, siden de spiste på *The Mitre*. Da han fyldte sit andet glas skotsk whisky og vand og lod flasken gå videre til sin gæsts udstrakte hånd, sagde kaptajn Pope med højtidelig alvor:

"Jeg fik ideen til at forsøge min lykke som sørøver, da jeg hørte om Jackmans eventyr, og jeg vil sige dig, Crystal, at den brændte sig fast og blev til en beslutning, da jeg så, at der ikke var en ledig køje at få, og at jeg enten måtte tage til takke med en underordnet stilling til søs, eller sulte i land. Man har jo inderst inde en sørøvers ånd, og ved et og andet om livet som pirat. – Hvorfor skulle en kløgtig, resolut og frygtløs mand ikke fylde sin last?"

"Med et skib og en besætning er der vel uden tvivl nok at gøre," sagde Crystal og lænede sig tilbage i stolen med glasset i hånden, uden at vise noget tegn på overraskelse. "Men det er en

farlig håndtering; der bliver gjort kort proces, hvis man bliver nappet. Jeg har ikke lyst til at dingle i solen på Cubas kyster med jern om anklerne. – Jeg vil stjæle sammen med dig, og jeg vil slås sammen med dig, men for Fanden, Pope, min moder har ikke født mig, for at jeg også skal hænges sammen med dig! Men hvorfor vil du ikke fortælle mig om din plan?"

Kaptajn Pope tænkte sig om en tid. "Hvis jeg overbeviser dig om, at det er muligt, vil du så slutte dig til mig som min næstkommanderende?"

"Ja," svarede Crystal med hul stemme, som et ekko.

Pope lagde kniv og gaffel fra sig.

"Hør så her," sagde han lavmælt med en kold, indtrængende stemme. "Jeg har brug for penge til at udruste denne her ekspedition, ikke? Vi havde en hel del værdifuldt sølvtøj i familien, som alt sammen faldt i hænderne på en af mine tanter, der lever på en beskeden rente i et lille hus, som kaldes Updown, lidt uden for Margate. Vi behøver ikke at komme nærmere ind på, hvordan det gik for sig. Under alle omstændigheder er en stor del af dette sølvtøj mit, fordi jeg er min faders søn. Det mener jeg i hvert fald, og det er min agt at få min del!" Han knyttede hånden fast sammen og lod den så falde.

"Hvor meget?" sagde Crystal køligt.

"Hele femten hundrede pund."

"Bor hun alene?"

"Det kan jeg ikke sige dig endnu," svarede Pope. "Jeg har hverken set eller hørt noget til hende i en del år. Jeg ved, at hun har sølvtøj til en værdi af mere end femten hundrede pund i sin besiddelse, og at det tilhørte min familie, og selv om jeg ikke

kan få fat i det eller gøre krav på det ad rettens vej, så *har* jeg ret til det."

"Du siger, at det er sølvtøj," sagde Crystal, "til en værdi af femten hundrede pund. Det får du aldrig for det."

"Vel omkring halvdelen," bemærkede kaptajn Pope.

"Det er nok, til at du kan købe skibet. Men hvor skal vi skaffe pengene til at udruste hende?"

"Staunton vil tage tre hundrede som udbetaling og en veksel for resten. Gid Fanden tage ham! Hvis han ikke havde givet mig det tilbud, ville hans skib være forsvundet fra ham. For jeg har taget min beslutning. Jeg er desperat. Det sorte flag vajer allerede over *Gypsy*, og jeg kan forestille mig plyndringsgods nok i lasten, til at vi kan leve som gentlemen resten af livet."

"Hvordan har du tænkt dig at få fingre i det sølvtøj?" spurgte kaptajn Crystal med et udtryk i ansigtet, som om tobaksrøgen indgav ham stor nydelse.

"Der er to måder," svarede kaptajn Pope; "man kan tage det ad landevejen eller man kan tage det ad søvejen. Landevejen er risikabel. Sølvtøjet fylder vel en sæk eller to; det er altså en temmelig tung last; besværlige sager selv med en vogn og på landevejen, og vi får brug for medsammensvorne; kæltringer der kan modtage godset, gemme det af vejen, dele det op, og købe det. Til vands er der ikke disse farer. – Min idé, Crystal," fortsatte han, en smule overlegent, idet han lænede sig tilbage med en mine, som om han var stolt af sig selv og sin forestillingsevne, "er at hyre en ti-tolv tons kutter og sejle til Margate, snuppe sølvtøjet, sejle med det til Hamburg, hvor jeg kender en købmand, der vil overtage det for en god pris. Derpå kan vi tage tilbage, og der vil ikke være nogen risiko."

"Margate, Margate," mumlede Crystal med et par dybe sug af piben. "Hele området mellem The Forelands er spækket med toldere. Det vil blive svært at indskibe en sækfuld sølvtøj deromkring, uden at blive antastet. Men det kan måske gøres."

"Det skal det!" tordnede Pope og knækkede sin kridtpibe ved sin heftige gestikuleren.

"Det kan måske gøres," gentog Crystal, "men så er der indbruddet, og sølvtøjet skal over land ud til kysten, og ud til skibet på en kyst, hvor tolderne har tillagt sig syn som falke og lugtesans som blodhunde af at jagte smuglere. Det er er en forretning, der er så farlig som nogen, og som nok kan få selv det modigste hjerte til at springe et slag over."

"Er du bange?" skreg Pope, idet han lænede sig frem og stirrede med desperate, glødende øjne på den anden og kastede resterne af sin pibe ind i kaminen med en hidsig bevægelse, så den glødende tobak blev spredt ud i en byge af gnister, der faldt ud på gulvet.

Crystal bevægede den ene fod frem og tilbage.

"Jeg er ikke bange," sagde han. "Jeg kommer blot med indvendinger for at prøve din plan. Det kan måske gøres, siger jeg jo."

Med et vildt udtryk tog Pope en ny kridtpibe fra bordet, stoppede den og røg på ny.

"Hvor vil du finde folk?" spurgte Crystal.

"Jeg kunne foregive en helt almindelig, respektabel tur, og de vil lade sig forhyre til ærligt arbejde. Men jeg vil give dem mere tid, end Jackman gjorde. Først når vi er langt ude på søen, vil jeg kalde dem agterud, og de, der er imod, sætter jeg i drift."

"Sådan skal det være!" sagde Crystal grinende. "Jeg kan hjælpe dig med at finde nogle grove fyre. William Grossman, som har værtshuset i Camperdown nede ved Rotherhithe – han kan finde os en hel vagt i løbet af en dag – djævelske gutter, der både har prøvet og kender den slags forretninger, vi skal ud på. Hvor mange skal vi bruge?"

"Til en skude på hundrede og firs ton," funderede Pope.

"Og der er vel en ti mand, der ikke vil være med. Omkring fyrre stykker måske?"

"Åh, rigeligt," svarede kaptajn Crystal hastigt, "men det skal være arbejdsomme folk, Pope. Den slags kryds er jo ikke nogen nem tjans."

"Nej, ved Himlen," svarede Pope. "Men jeg skal have ti tusinde pund ud af det."

"Toldkrydserne vil snart være i dit kølvand," sagde Crystal. "Hvad ved du om vestkysten?"

"Vi vil komme tæt ind under kysten," svarede Pope, "men jeg kender et par vige eller tre; der er høje træer til at skjule os bag; dybt vand så klart som glas; en lille landtange, hvor man kan opstille en kanon, der kan smadre ethvert skib, der nærmer sig, i småstumper uden særligt besvær."

"Ja, man skal jo leve," sagde Crystal. "Jeg har kæmpet for dette land som frivillig, men så sandt Gud er vor frelser har jeg ikke tænkt mig at sulte for det. Jeg er med dig, Pope."

Han syntes endog at finde en smule begejstring, idet han sagde dette.

"Jeg vil udplyndre min tante som en sand gentleman," sagde kaptajn Pope og holdt op med stirre frem for sig, idet han fæstnede sit blik på sin kammerat med et udtryk af hjertelig

billigelse. "Jeg kræver sølvtøjet som min faders søn, men jeg vil give hende hendes del tilbage i rede penge, når denne forretning er afsluttet. Det vil være en smuk kompensation. Og hvad glæde har hun alligevel af disse dumme metalstumper? De ligger vel i en kælder og fylder op, eller et skab, og den gamle kone har måske ikke kigget på det i de sidste ti år."

"Jeg er med dig," var atter Crystals svar.

De blev ved med at drikke og snakke indtil omkring kl. elleve; stuen var til sidst sort af tobaksrøg, så man næppe kunne se stearinlysenes flammer, eller skelne andet og mere end de glødende øjne og omridsene af de to sømænd. Det var morderisk varmt, men alligevel holdt de døren lukket for ikke at blive overhørt, og tænkte heller ikke på at åbne vinduet. De bøjede deres svedige ansigter tæt hen mod hinanden, og drak og talte. Pope havde ideerne, og Crystal kom med indvendingerne, og på den måde fik de trimmet sejlene på deres ekstraordinære projekt, til det tidspunkt hvor Pope med et sært hjerteligt udråb greb den andens næve i sin og sagde: "Ser du altså, hvorledes det hele kan lade sig gøre? I morgen skal vi spise sammen på *The Mitre*, og derefter tager vi til Rotherhithe."

Mr. William Grossman var en velkendt skikkelse i Rotherhithe i begyndelsen af 1800-tallet. Han havde engang været bryder, men havde aldrig gjort nogen særlig fremtrædende figur i denne egenskab. Han havde derfor trukket sig tilbage fra ringen, og i nogle år havde han nu drevet det lille værtshus kaldet *The Camperdown*. Grossman lignede en forbryder, og de skader, han havde fået i sine kampe, havde kun

medvirket til at forhøje hans medfødte grimhed. Hans næse bestod kun lige af to næsebor, og det ene øje var dødt og rullede rundt som en blodplettet marmorkugle i sin hule. Hans hår var kortklippet som en straffefanges, benene var korte og bøjede og umådelig stærke, hans arme uforholdsmæssigt lange, og næverne tilsvarende massive og frygtelige. Og dog var hemmeligheden bag denne mands jævnlige fiasko i ringen ikke mangel på viden og styrke, men mangel på mod. Med andre ord, dybest nede i sin inderste sjæl var Bill en kryster.

Hans værtshus var som den slags billige kroer sædvanligvis er. Der var en bar, bag hvilken man somme tider fandt mrs. og til andre tider miss Grossman; og der var en krostue, som var meget komfortabelt indrettet. Stedet lugtede fælt af sur øl, og var for det mest fyldt op med sømænd, nogle af dem af en noget særegen type.

Kaptajn Pope og kaptajn Crystal ankom efter at have spist på *The Mitre* og krydset floden til Rotherhithe; efter en spadseretur på omkring tyve minutter ankom de til værtshuset Camperdown, og gik ind.

Stedet var fyldt med sømænd, der gik ledige, som drak og talte og skændtes med dybe stemmer. Luften var tung af tobaksrøg. Miss Grossman, en ung dame med krøllet hår, stod bag bardisken og tørrede glas af. Kaptajn Crystal trængte sig frem til hende, og tiltalte hende.

"Dette er kaptajn Pope, som er en af mine venner, miss Angelica," sagde Crystal, og Pope svingede sin hat som en hilsen til damen, som bukkede og smilede affekteret, idet hun nejede dybt, for hun så straks, at Pope var en smuk mand og en gentleman, og stod en hel del højere end det sædvanlige

klientel, der drak sig fra sans og samling dag efter dag i Camperdown.

Pope skulle lige til at bestille to glas brændevin, da Crystal standsede ham, idet han sagde, at de skulle drikke med Grossman. Netop da han sagde dette, kom Grossman til syne i døren ind til hans stue, hvorfra han tog et overblik over gæsterne med sit ene øje. Han så Crystal og nikkede, og de to kaptajner gik straks over mod ham.

"Vi er kommet for at slå en sludder af med dig," sagde Crystal, og greb Grossmans store næve. "Dette er min meget gode ven, kaptajn Pope. Luk døren, William, for vi ønsker at være alene."

"Men først, sir," sagde kaptajn Pope, "må du bede din smukke datter om at bringe os nogle drikkevarer."

Miss Grossman satte en flaske brændevin på bordet og gik atter ud, idet hun så smægtende på Pope, der på sin side så udmærket kendte til at bruge øjnene. Så blev døren lukket, og den brølende torden fra baren og stanken af sved og gammel øl blev dæmpet. Eksbryderen fordelte glas og vand på bordet efter at have kastet adskillige hvasse blikke i retning af kaptajn Pope, trak proppen op, og de satte sig alle tre ned.

"Grossman," sagde Crystal og åbnede således straks ild, "jeg skal straks sige dig, hvad vi er kommet for at tale med dig om. Min ven kaptajn Pope her er søn af en herre, som ejede en god del sølvtøj. Dette fine sølvtøj fandt imidlertid vej til en gammel dame, der har det nu; kaptajn Popes tante, men det tilhører ikke hende, det tilhører Pope. Han var til søs, dengang lovtrækkerne fik fingre i hans ejendom, og som alle andre sømænd blev han udplyndret."

"Da jeg kom tilbage," sagde kaptajn Pope hurtigt, "efter en rejse, ved hvilken jeg tjente som 2. styrmand, fandt jeg, at alt var borte, spredt for alle vinde – bøger, billeder, erindringer om min mor," hans stemme sank, og han blev rød i hovedet, "og jeg opdagede, at sølvtøjet, hvoraf jeg var retmæssig arving til det meste, var overgået til en tantes ejendom. Jeg sendte hende et brev, hvori jeg bad hende aflevere det til mig. Hun tog ingen notits af det. Hun ville aldrig senere have noget at gøre med mig. Hun afskyr søfolk; hun mener, at de alle er banditter og mordere" – her fyldte Grossman sin omfangsrige hals med brændevin og vand – "og da hun på en eller anden måde havde fået overbevist loven om, at denne ejendom retmæssigt var hendes, stod jeg magtesløs. Det er det hele."

Han bukkede for Grossman, der stirrede på ham. Han forstod ikke fuldstændig, hvor kaptajnen ville hen.

"Min ven vil skaffe sig sin ejendom tilbage," sagde Crystal, idet han rejste sig, tog en pibe fra kaminhylden og stoppede den med tobak fra en krukke, han havde set stå på et lille bord.

"Meget naturligt og rimeligt," udbrød den tidligere bryder. "Og hvad kan så værdien af det hersens sølvtøj tænkes at være, sir?"

"Mellem tolv og femten hundrede pund," svarede Pope. "Men jeg må indrømme, at det nok ikke kan sælges for mere end seks til otte hundrede."

Grossman nikkede, som ville han sige, "Lad mig høre mere; jeg kan ikke se, hvad De mener."

"Mr. Grossman," sagde Pope blidt, idet han lænede sig frem mod denne og talte med sin allermest indsmigrende stemme,

"jeg er alvorligt bange for, at jeg kun kan skaffe mig min ejendom tilbage ved magt."

"Ha!" sagde Grossman.

"Og det er for at genvinde min ret, at jeg er komme her for at tale med Dem, mr. Grossman, takket være Deres venskab med kaptajn Crystal, der, efter hvad jeg ved, har kendt Dem i mange år."

Pope fortalte ham så, at sølvtøjet var gemt af vejen i et ensomt hus, i nærheden af Margate, som blev beboet af den gamle dame, og måske også andre – det vidste han endnu ikke; at han havde haft den idé at hente sin ejendom over landjorden, men blev holdt tilbage fra denne fremgangsmåde af de besværligheder og farer, han kunne forudse, når han og hans følgesvende ville forlade huset med sølvtøjet. For han havde jo ingen venner på denne egn, og sølvtøjet ville være tungt, og han kendte heller ikke vejene deromkring.

"Med andre ord," sagde han, "vi ville blive jagtet og uvægerligt fanget."

"Og hængt," sagde eksbryderen.

"For at tage, hvad der er mit?" råbte Pope vredt med en ondskabsfuld skulen. Så beroligede han sig, og slog sin stærke arm hårdt ned i bordet.

"De *ville* komme til at hænge, Pope," brummede Crystal.

"Altså," fortsatte Pope, atter munter og hjertelig, "landevejen er ikke farbar, mr. Grossman, så er der intet andet end søen tilbage; og vi vil altså hente vor ejendom ad søvejen."

"Hvordan kan jeg hjælpe Dem med det?" sagde Grossman og så uroligt på Crystal.

"De kunne fortælle mig, hvor jeg kan hyre en slup på ti til tyve tons," sagde Pope, "men det er det mindste af det."

"William," udbrød Crystal, "det korte af det lange er dette: Vi ville gerne have dig til at give os navn og adresse på tre mænd, som ikke ville være ganske uerfarne med forretninger af denne slags, og som, mod en klækkelig belønning, ville være villige til at være vor besætning."

"Åh, så det er det, I har brug for," sagde Grossman tankefuldt. Han lagde fingeren til næsen, gik hen til døren og åbnede den, og stod og så ud på sceneriet; en bar med dens mængde af drikkende folk, hans datter, der polerede glassene, og tobaksrøgen fra en snes munde, der bølgede op og ned under loftet som guirlander af spindelvæv. Han blev ved at stirre. Det var som et råt og tarveligt maleri, med søfolk og dagdrivere fra kysten, der lænede sig mod baren, nogle af dem halvfulde, alle i fuld gang med samtaler; de så ud til at være nedslåede, slette og desperate folk alle til hobe, grotesk klædte, mange af dem med et heftigt og forslagent, hensynsløst udtryk. Det var, som om alle de værste udskud på egnen havde valgt at drikke sig fulde netop nu og netop her, på værtshuset Camperdown.

Pludseligt fløjtede og vinkede eksbryderen, og – dog først efter at have drukket sit tinkrus ud – nærmede en mand af gennemsnitshøjde og -drøjde sig med et udtryk af let forbavselse i sit forbryderiske ansigt, iført en gammel bæverskindshat og en udslidt sømandstrøje.

"Bobbin," sagde Grossman, "kom lige med herind et øjeblik. Der sidder to herrer, som gerne vil veksle et par ord med dig. – Her er én, der kan bruges til Deres formål, kaptajn Pope," sagde han, idet han blev stående i døråbningen og så ud over folkene i

krostuen, blandt hvem der nu var opstået stor nysgerrighed. De stirrede på ham, drukne og forundrede. Den tordnende, voldsomme lyd af deres stemmer faldt. En råbte:

"Kan De ikke også finde noget arbejde til mig, mr. Grossman?"

Og så kom en anden, og en tredje, og en fjerde, som med stemmer, der var tykke af øl, råbte op om, at de manglede arbejde.

"Hvad hedder du?" sagde kaptajn Pope til den mand, bryderen havde kaldt ind.

"Robert Bobbin," svarede fyren med en ru, rå stemme. Han stod med bøjet hoved, og krammede sin hat i hænderne; det sorte, fedtede hår faldt ned omkring et ansigt, hvorpå Djævelen havde indskrevet ordet *kæltring* i øjne, næse og mund.

Kaptajn Pope begyndte at tale til ham med meget lav stemme, og Crystal trak nærmere, stadig med piben i hånden, og lyttede. Grossman, der fra sin plads i døren så dette, rettede sit ene øje mod kaptajn Pope, og sagde:

"Der skal ikke laves nogen aftaler her i huset, mester."

"Bestemt ikke," sagde kaptajn Pope beroligende. "Det bliver der naturligvis heller ikke, mr. Grossman. Jeg ønsker blot, at denne mand skal vide, hvorfor jeg vil vide, hvor han bor, og om han ville aftale at mødes med mig."

"Jeg vil gerne glæde min ven Crystal," vedblev mr. Grossman; "men jeg kan ikke tillade mig at blive indblandet."

Så så han igen ud på folkene i krostuen, der alle som en stirrede ivrigt i retning af Grossmans dagligstue, højligt forundrede over, at Bobbin var blevet kaldt derind. Af og til råbte en og anden af dem: "Jeg kunne godt bruge noget arbejde,

mr. Grossman" eller "Jeg vil være forbandet, om jeg har tjent så meget som en shilling i denne uge." Han råbte et par navne op, og to mænd kom straks tumlende over mod ham og slingrede ind i stuen.

Pope målte dem med øjnene: Den ene var en udtæret mand, nedbrudt og med et farligt udseende, han var meget mørk, skelede kraftigt, og vuggede frem og tilbage på benene, som var dagligstuegulvet, hvorpå han stod, et rullende dæk. Den anden var en lille mand, meget firskåren, bleg, med brunt hår, der sad ovenpå hans hoved som en paryk, og fugtige, blå, udstående øjne. Han så lige så harmløs ud, som de andre var skrækindjagende.

Men det var tre mænd, og alle vel egnede til den forretning, som Pope og Crystal planlagde at tage dem med i. Grossman tillod ingen længere konversation, kun nogle få spørgsmål og et par noter.

"Nej, De må afgøre Deres forretninger uden for mit hus," sagde han, hvorpå de tre mænd indvilligede i at indfinde sig i kaptajn Popes logi næste morgen. Pope gave hver af dem en guinea i håndpenge, og eksbryderen beordrede dem til at forsvinde. Han lukkede døren bag dem, og en betagende stilhed indtrådte.

"Nå, kaptajn Crystal," sagde Grossman, der ikke gjorde tegn til at sætte sig. Han var tydeligt forskrækket over dette besøg, og ønskede at det skulle tage en ende, "hvordan kan jeg så ellers tjene Deres ven?"

"Kender De et lille fartøj, der er ledigt og som jeg kan hyre; noget der passer sig for at krydse Kanalen? Jeg ville være Dem

evigt taknemmelig, hvis De gjorde, mr. Grossman," sagde kaptajn Pope.

Grossman tænkte sig om; der var ikke noget skummelt ved denne anmodning. Efter en længere pause sagde han:

"Der er jo Jem Marling; De kan finde ham i Rook Street i Greenwich. Jeg ved, han har et lille skib, som han bruger til kystsejlads, og jeg tænker, hun passer til Deres formål. Jeg skal finde ud af, om hun er inde på floden, og hvis De sender mig bud i morgen eftermiddag, kan jeg måske fortælle Dem nogle flere detaljer."

Intet kunne være mere tilfredsstillende. Pope takkede bryderen hjerteligt, og han og Crystal forlod værtshuset. De sendte begge et blidt blik i retning af miss Grossman, idet de skubbede sig gennem mængden af mænd i krostuen, der stirrede på dem, og en og anden mumlede: "Ku' der være en plads for mig i denne forretning, mine ædle kaptajner?" eller "Fanden om det ikke er en uge siden, jeg sidst har fortjent en shilling."

"Her kan du vist også finde din besætning til *Gypsy*," sagde Crystal til Pope, da de var kommet ud på gaden.

Og Pope gav ham ret med en høj, tilfreds latter.

3. Indbruddet

Klokken var ni om aftenen. Det var skumringstimen, og de matte sommerstjerner, der skinnede fra en måneløs himmel, syntes at skælve for den svage, fugtige sommerbrise. Der var gået tolv dage siden sidst, for selv en lille sørøverisk ekspedition tager tid at få i stand, især når pengene er små, og man må bringe lumpen nedrighed i anvendelse, når man køber og forhyrer; og vi er nu midt i den Engelske Kanal, i den del, der smisker i stille og brøler i storm, op mod de lave, nådesløse banker ved mundingen af Themsen, der aldrig var mere dødeligt farlige end netop i det år, hvor denne fortælling finder sted, dengang da, hvis jeg ikke husker galt, næppe en eneste lanterne blinkede fra Nore til Longsand.

Skumringen gik over i en meget dunkel sommernat, der ville ikke være nogen måne på himlen før henad morgen. Det sorte vand flød omkring båden uden den mindste reflektion, mærkværdig at skue med de flygtige skygger af bevægelse, der forårsagedes af tidevandsstrømmen. En lille slup med et vældigt storsejl, der hang næppe udfyldt på masten, der var rejst på en højst uskøn måde agterude, nærmede sig Margate.

Hun var rund i boven som en pram, og vandet skvulpede dovent fra hendes agterstavn, idet hun langsomt blev drevet frem af sejlet. Hun bevægede sig meget langsomt, ikke en bølge krusede sig fra hendes stævn, hun skabte ingen små fosforescerende lysspor i vandet, skønt en smuk glitren sås bevæge sig på overfladen ikke så langt borte fra hende, i skikkelse af en stjerne.

Hun var en sluprigget skude på omkring tyve tons, og havde en stor båd liggende på dækket ved kobryggen, rede til at sættes i vandet på et øjeblik. Crystal og Pope stod sammen i nærheden af den lange rorpind, over hvilken Bobbin hang og stirrede på sceneriet omkring dem. Længere fremme til styrbord blinkede lysene i Margate. Landet lå ellers i dyb skygge, næsten smeltende i det vage stjernelys; som en røg der rullede op mod kysten omkring North Foreland. Adskillige fartøjer lå for anker ud for kysten, og nogle var på vej ind eller ud. Disse sidste lå som spøgelser med det blege genskær af deres sejl i det mørke vand, der ikke havde sit eget lys. En af dem var en stor orlogsmand, og lyden af en tromme hørtes fra hende, mens de to kaptajner stod og så på hende.

Den lille slup med masten agter hed *The Oak*. Hun var blevet udlånt, dog ikke uden en vis skepsis, for hendes ejer i Greenwich havde mistanke om, at kaptajnerne agtede at benytte hende til smugleri, i hvilket tilfælde fartøjet – hvis de blev fanget – var dømt til undergang.

Bobbin, der som sagt hang over den lange rorpind, var nu klædt som en ægte kystbo, der er forberedt på en smule vanskeligheder og, måske, blod. Forude anedes skikkelserne af de to andre mænd, som sammen med Bobbin havde talt med Pope i værtshuset i Camperdown. Besætningen på sluppen *The Oak* på godt tyve tons udgjordes altså af i alt fem mænd.

"Hvis brisen ikke frisker op," sagde kaptajn Pope til Crystal, og snøftede mod vinden med irriteret utålmodighed, "så bliver det fuldt dagslys, inden vi kan gå i land."

"Der er flere timer til," sagde Crystal.

Netop da fyldtes det store, klodsede storsejl modvilligt med et pludseligt stød af nattevinden. Vandet i den retning hvor det store skib lå, mørknedes med ét, idet en slags knitrende, flygtigt lys spredte mørket, og Bobbin, der stod ved roret, så bag over sin skulder og sagde: "Hun frisker op nu."

Vandet krusede sig langs skibssiden, og orlogsmanden gled bagud for dem.

"Jeg har tænkt over sagen, Crystal," sagde Pope, "Jeg er sikker på, at vi gør bedst i at lægge bi ud for Margate og sende båden ind til Dumpton Gap for at vente på os, når vi er gået i land. Hvis sluppen her bliver sigtet af *Ramillies*, vil hun sikkert sende en båd over."

"I gør ret i at holde os ude af sigte fra den der *Ramillies*," udbrød Bobbin. "Jeg kender ikke noget andet orlogsskib, hvor der bliver holdt bedre udkik."

The Ramillies var et fint gammelt fireoghalvfjerds kanoners linjeskib, som regeringen for nylig havde udstationeret i The Downs for at undertrykke smugleriet på den del af kysten. Hun sendte små grupper af bevæbnede mænd i land, som patruljerede i bakkerne og var den tids toldvæsen. De var forgængerne for den nuværende kystvagt. Det var gode sømænd, men de brød sig ikke særligt om deres arbejde, og var ikke meget frygtet af smuglerne, som bestak dem, og i det hele taget fik det som de ønskede uden større besvær. *Ramillies* lå ud for Deal, og *The Oak*, der flød frem gennem tusmørket for sit uskønne sejl og en fugtig brise på de lette dønninger, der nu var blevet følelige, var snart milevidt ude af syne fra hende, selv hvis det havde været højlys dag.

Alt var roligt i nogen tid. Det lille fartøj havde skiftet kurs, og stod nu mere direkte ind mod Margate; Pope og hans kammerater kunne se adskillige andre små fartøjer, der lå og vuggede langs med kysten. Lidt efter kunne man høre støjen af åreslag bagude, og en stor båd kom pludselig til syne ud af tusmørket til den tordnende lyd af årernes skraben i åretoldene. Hun hørte til en hollandsk orlogsmand, skulle bringe en løjtnant i land, førte tolv årer, og gik forbi *The Oak* som skyggen af en sky.

"Den slags sindsbevægelser behøver vi ikke flere af," sagde Pope, idet han tog sin hat af og tørrede panden med et lommetørklæde.

"De ror dårligt, men de får hende da fremad."

Nogle få minutter senere kom en lugger indenfor synsvidde, på tværs af *The Oak*s kurs og på vej indefter. Hun luffede hastigt, og lagde sig så stille i et beskøjt-kasts afstand af sluppen.

"Slup ohøj!" brølede en kraftig stemme fra luggerens dæk. "Hold jeres fartøj i ro, jeg vil tale med jer."

"Fanden tage ham!" mumlede Pope. "Det er en tolder. Hvad i Helvedes flammer kan han ville os?"

Men ikke desto mindre adlød man tolderens ordre. Luggeren var et lille fartøj, og lå roligt vuggende på dønningerne i tale-afstand fra sluppen. Hun lod til at være fuld af folk, og så mange menneskers tavshed gav hende et uheldsvangert præg.

"Hvilken slup er dette?" råbte en stemme om bord på luggeren.

"*The Oak* af og fra London, med kurs mod Margate," svarede Pope, entrede op på rælingen og svingede sig ud over vandet, idet han holdt sig fast i røstet.

"Er I helt sikre på, at hun ikke hedder *Vixen*," råbte den sammen kraftige stemme.

"Kom selv ombord," skrålede Pope i et velberegnet, hånligt tonefald, og sprang ned fra rælingen, idet han sagde til Crystal, som stod lige ved siden af: "Nu kan vi ikke komme videre før solopgang."

"Forbandede tossefugl!" brummede Crystal i en betænkelig tone, "hvad er *Vixen* for et skib?"

Imidlertid havde luggeren sat en kraftig seksårers båd i vandet, som var på vej over mod sluppen, roet med den udsøgte præcision, der kendetegnede mandskabet på en engelsk orlogsmand. Hun var oppe på siden af sluppen i løbet af et øjeblik, og Pope så, at mandskabet var bevæbnet. Med den adræthed, der kendetegnede mænd, der var vant til at springe fra et fartøj til et andet, havde fem af dens bevæbnede besætning, anført af en kraftig, glatraget mand iført en eller anden form for uniform, indtaget dækket på *The Oak*, og den kraftige man råbte med dyb stemme: "Dette er ikke *Vixen*!"

"Hvem siger også, at det skulle være det?" råbte Pope, der gik tæt ind til den kraftige mand, der stod med hånden på sit sværdfæste, og så ham lige ind i ansigtet. "Vi er et ærligt engelsk skib. Hvad ønsker De?"

"Fanden tage jer!" udbrød den kraftige mand vredt, "jeg kunne godt tænke mig at arrestere jer for ikke at være *Vixen*! I er hendes søster, hvis I ikke er hende selv, og en smugler," sagde han med en ed, "selv om I sejler med ren last."

"De lyver," sagde kaptajn Crystal. "Hvis De kalder mig en smugler, vil jeg slås med Dem, mand mod mand. Jeg er en engelsk gentleman, og skipper i handelsflåden. Og jeg sværger,"

han holdt sin knyttede næve i vejret, "at du skal undskylde, før du forlader os!"

I det dunkle nattelys stod den høje, kraftige flådeofficer og svajede langsomt fra side til side, som var han nær ved at falde sammen i et krampeanfald. Så drog han sit våben halvt ud af skeden, og Crystal, som var ubevæbnet, sprang tilbage.

"Gennemsøg skibet, drenge, gennemsøg det grundigt!" brølede officeren så, og smældede kården tilbage i skeden med en lyd som en høj klokke. "Gennemsøg skibet!" tordnede han med en stemme, hvis ekko blev brudt i småstykker af det slapt hængende storsejl, og luften omkring dem syntes fuld af "*Gennemsøg!*"

Tolderens mandskab satte sig i bevægelse. Et par stykker ilede ned i bakken. De øvrige entrede den lille kahyt, hvor den fede officer med høje råb dirigerede dem hen. Crystal og Pope stod og lænede sig mod rælingen, mens de studerede båden ved siden eller så over på luggeren, der lå vippende på de lange, lette pålandsdønninger.

"Han får sig selv til at ligne en idiot," sagde kaptajn Pope.

"Jeg kunne godt tænke mig at kløve hans pande," udbrød Crystal i en vred tone.

"Jeg tror," sagde Pope, "at når vi er gået i land, må du hellere sejle til Broadstairs og ligge der og vente på os. Det er lige ved The Gap og ude af syne for *The Ramillies*!"

"Udmærket," sagde kaptajn Crystal.

Luggerens kaptajn kom ud af kahytten, fnysende og prustende. Hans mænd kom bagefter ham, og de to andre kom tilbage fra forskibet.

"Ud med jer, drenge," sagde den kraftige mand, og tog selv et skridt hen mod lejderen til båden.

Crystal fo'r op. Pope greb ham i armen.

"Lad ham gå," hvæsede han.

Flådeofficeren, der ikke tog den ringeste notits af de to kaptajner, gik i båden, idet han kun standsede et kort øjeblik for at sende et langt, mistænksomt, fornærmeligt blik rundt i det lille fartøj. Så var han igen om bord i sin lugger, der straks satte sejl, og *The Oak* fortsatte langsomt videre mod lysene i Margate.

Sluppen var nu ganske tæt på byen. Her standsede kaptajn Pope hende, og båden blev sat i vandet. Pope og Crystal havde talt længe og alvorligt sammen. Alt var på plads, og alt hvad der var tilbage, var at gå i land, få fat i sølvtøjet, og sejle til Hamburg.

Natten var stadig ung. Byens lyde blev bragt ud til dem af vinden. Man hørte hjulraslen, lyden af en trompet, et klokkeslag, og over alt dette den hyggelige snurren af en let sommerbrænding mod kysten. Meteorer fo'r over himlen, og stjernerne skælvede blidt i det måneløse tomrum. De tre mænd og kaptajn Pope skulle gå i båden; Crystal skulle blive tilbage og passe sluppen, hvis sejl de andre havde trimmet for ham. Den ene af mændene skulle bringe båden tilbage fra kysten ved simpelt hen at lægge en åre ud over agterenden og vrikke hende omkring en kvart mil ud mod det svage bølgeslag.

De tre andre skulle udplyndre den stakkels miss Hornby, og kaptajn Pope, hendes egen nevø, var en af dem. Han var bevæbnet med et par pistoler og en drabeligt udseende kniv; han vovede ikke at spadsere gennem Margate med et sværd eller en huggert ved siden. To af de andre var ligeledes

bevæbnet med pistoler, og under jakken skjulte de nogle kraftige jernstænger, kileformede og vel egnede til at opbryde døre og skodder, ja selv til nedbrydning af genstridigt murværk, hvis det blev nødvendigt.

Pope ventede på bryggen for at se båden gå ud igen. Bobbin stod op og vrikkede med åren, svajende og svedende, for hun var en tung båd. Han kom dog godt af sted, og kaptajnen fulgte tilfreds sine mænd op på kajen. Her betalte han told for sig selv og to sømænd. Nu om stunder ville der måske have været en kystvagt til at tage imod ham. Men i denne nat, og på denne mole, var der ingen repræsentant for toldvæsenet. Det var en kort, massiv stenmole, som endnu ikke var blevet udstyret med et fyr. Den dannede en havn, hvor de sorte, bredbugede kystskibe lå, nogle i vandet, andre trukket op i mudderet. De fine linjer, som deres spær og rigning aftegnede mod byens lys og himlens brillanter, gav havnen en egen skønhed.

"Følg mig," sagde Pope til sine to følgesvende, "og bryd jer ikke om nogen eller noget, før vi er ude af byens gader."

Han begyndte at gå, og de lejede mænd, hvoraf den ene kun hed Steve, og den anden kaldte sig Maddison, fulgte efter.

Klokken slog halv elleve, da kaptajn Pope og hans mænd forlod molen og begyndte at gå op gennem byen. De bevægede sig hurtigt og i tavshed. Ingen tog notits af dem. Hvad skulle de da også være, andet end en engelsk kaptajn, der havde taget et par af sine gode matroser med i land? Selv dengang kunne man af og til finde en skibskaptajn, der selv var menneske nok til også at behandle sit mandskab som sådanne.

Margate havde dengang ikke den udstrækning, byen nu har, og kaptajn Pope og hans kammerater var snart ude af byens

gader, hvor lysene med lange mellemrum sås brænde mat ud fra vinduerne. De kom nu ud i det flade, åbne land. Fladt og tungsindigt er dette område ved Sandwich mellem Margate og Walmer.

Updown, miss Hornbys residens, var ikke meget andet end en hytte, men dets tilliggender var temmelig store. Det var hen ad midnat, da Pope og hans mænd kom til en port i et højt hegn; hytten lå nu lige foran dem i en afstand af omkring halvtreds fod. Kaptajn Pope prøvede at tage i porten og fandt, at den var låst.

"Få den port brudt op," sagde han hæst. "Uden støj, Steve."

Manden tog fat med sit brækjern, og låsen fløj af. Pope skubbede porten op, og de tre mænd gik hurtigt hen mod huset, idet de benyttede den ene side af en smaragdgrøn plæne, der var delt af en smal grussti; deres skridt var lydløse som en kats.

Nu var disse mænd ikke professionelle indbrudstyve, og da de nåede husets dør, vidste Pope ikke, hvad han så skulle gøre. Den åbnedes ved hjælp af en nøgle, og havde hverken håndtag eller klinke, således som det var almindeligt i huse af den slags på landet.

"Forbandede gamle kælling," sagde Pope, "den dør kræver en murbrækker."

"Prøv bagsiden," sagde Steve, og greb sit brækjern.

I dette øjeblik hørte de støj over deres hoveder. Den kom fra et vindue lige over dem, og da de så op, åbnedes et vindue, og en kvindeskikkelse iført nathue og natkjole lænede sig modigt halvt ud ad det.

"Hvad laver I fyre der nede?" skreg hun med en stemme, der skælvede både på grund af alder og af frygt. " Alt heromkring er privat ejendom. Forsvind med jer!" Og hun begyndte at hyle op om "Tyve! Mord! Røvere! Hjælp! Hvad vil I her?"

"Hvis du laver mere støj," sagde Pope, der havde taget en maske op af lommen og taget den på, "skærer vi halsen over på dig. Kom ned og åbn døren stille. Vi er her for at afgøre en forretning med dig."

"Tyve!" skreg hun, og forsvandt så, som om hun pludselig var blevet trukket baglæns. Men hun kom næsten straks til syne igen.

"Pas på!" råbte Maddison forskrækket, "hun vil skyde."

Næppe have ordene forladt hans læber, før den gamle kone affyrede en muskedonner ud over vindueskarmen, og en byge af kugler flåede jorden op. Ingen af dem blev ramt, men denne forbavsende og uventede modtagelse gav løfte om mere blodige begivenheder, hvis den gamle fik tid, og mændene begyndte deres arbejde for alvor.

Jernstangen blev jaget ind i nøglehullet, alle tre løb storm på døren, og under megen støj fra bolte, der blev smadret og træ, der splintrede, fløj døren op. Imens var en anden kvinde kommet til syne i et åbent vindue lige over den gamle kone, ynkeligt skrigende.

Der var intet lys i natten, der kunne oplyse indgangen, og forstuen henlå i totalt mørke. Selv om Pope ikke var professionel indbrudstyv, havde han forudset dette. Han trak en tingest op af lommen, en lille opfindelse, som man brugte på den tid. Den bestod af en aftrækker og en flintesten, og når

man udløste aftrækkeren, sprang en klar flamme op. Ved denne flamme tændte kaptajnen en lysestump.

"Steve," råbte han, "Hold øje ved døren. Den forbandede muskedonner må have vækket hele egnen, og hør, hvor den skrigedukke larmer op! Vi må få hende gjort tavs i en fart! Maddison, følg mig."

Forstuen var smal og ganske kort. I dens anden ende var en dør, som førte gennem et udhus og ind på grunden. Pope slog hastigt slåerne fra denne, og åbnede den. Derpå sprang han op ad en smal trappe, idet han råbte til Maddison: "Få fat i det kvindemenneske i det øverste værelse; få hende til at tie stille og bring hende herned."

Han gav ham en kort stump stearinlys, som han tændte, mens han selv beholdt den anden, og Maddison fo'r som en pil op ad trapperne til den næste etage.

Den stakkels kvinde var holdt op med at skrige og råbe op om mord, men før Pope nåede ind i sin tantes værelse hørte han hende ovenpå bryde ud i nye skrig, da hun hørte Maddisons tunge støvler nærme sig. Pope kunne ikke tage fejl af, hvilken af de to døre foran ham ledte til hans tantes værelse; han gik ind, og ved skæret fra stearinlyset så han den stakkels gamle kones skikkelse ligge udstrakt på ryggen på gulvet. Muskedonneren, hun så tappert havde affyret, lå ved hendes side, et morderisk våben med et tragtformet løb, der var beregnet til at dræbe alt andet end det, det sigtede på. Stakkels gamle miss Hornby! Hendes enoghalvfjerds år havde ikke kunnet holde til rystelsen ved et indbrud, og hun lå som død, besvimet iført natkjole og nathue.

Pope trak skodderne for og tændte et lys i en stage, løftede så den gamle op på sengen, som hun var tumlet ud af, skar nogle strimler af et lagen og bandt og kneblede hende. Han skammede sig ikke over, hvad han gjorde. Han bandede kun den gamle som ophavet til en hel del besvær og fare. Han ville have fat i sølvtøjet, og idet han kastede et blik på den lange, smalle næse, der skød sig frem mellem de lukkede øjne og nathuens uordentlige flæser, greb han lysestagen og løb hen mod døren.

"Steve!" råbte han.

"Her, sir."

"Sker der noget uden for?"

"Alt er roligt," svarede manden.

Nu hørtes stemmer ovenpå.

"Kom nu roligt med ned, så sker der Dem intet. Få noget tøj på, det er ikke Dem, vi er kommet efter, men hvis De skriger igen ..."

"I har ikke slået min frue ihjel, vel?" skreg kvinden.

"Vi har ikke slået nogen ihjel," svarede Steve.

"Kom ned med hende," brølede Pope.

Han holdt sit lys højt i vejret, og man så en kvinde iført et flonelsskørt og nattøj komme ned ad en smal trætrappe, der ikke var beklædt med nogen form for tæppe. Maddison holdt hendes arm fast. Da hun fik øje på kaptajn Pope, råbte hun: "For Guds skyld, gode herrer, spar mit liv."

Det var en midaldrende kvinde, og hun var virkelige det eneste tyende, miss Hornby havde, eller måske havde råd til at have. Hun var frygtelig hvid i ansigtet, og hendes øjne skinnede som ild.

"Vi er ikke ude efter dit liv," sagde kaptajn Pope gennem sin maske. "Hvor gemmer din frue sit sølvtøj? Vis os det."

Den ulykkelige kvinde faldt på knæ.

"Oh, spørg mig ikke!" skreg hun. "Er jeg nødt til det?" galpede hun så hysterisk.

"Op med dig," sagde Maddison og hev hende på benene. "Du skal, og hvis du ikke gør det aldeles omgående, så ved jeg, hvor jeg har den kniv, som ..."

Med en opgivende holdning og en forfærdelig forpint mine gik den ulykkelige kvinde, der havde tilbragt mere end et kvart århundrede i miss Hornbys tjeneste og var et godt og trofast tyende, tavs som graven ned ad trappen. Pope og de to sømænd fulgte tæt efter hende. Hun åbnede døren til et rum, der vel kunne være dagligstuen, og pegede på et stort skab, som stod op ad væggen, og sagde med lav stemme: "De kan finde det der," hvorpå hun sank målløs om på gulvet i en slags anfald.

Pope ilede hen til skabet. Det var naturligvis låst; men de fik døren brækket op på et øjeblik, og dér, spredt på tre hylder, lå en del smukt, massivt sølvtøj, det meste af det fra et gammelt stel: Tallerkener, dækketallerkener, en frugtskål, skeer og gafler, vidunderlige lysestager, opsatser og så videre og så videre. Pope havde talt om sække, men de havde ikke bragt nogen med sig. De behøvede dem dog heller ikke, for der var bordduge, sengetæpper, tæpper og den slags, som de kunne bruge.

Han kaldte på Steve, som kom løbende ind.

"Bind og knebl denne kvinde," sagde kaptajnen, "smid hende her på sofaen, der kan hun ligge fint til i morgen tidlig. Hurtigt nu, Maddison; vi vil ikke overraskes af daggryet."

De fandt duge og tæpper, og hurtigt fordelte de sølvtøjet i tre tunge bylter, hvoraf dog ingen var tungere, end en kraftig mand med lethed kunne bære, selv om Pope var omhyggelig med ikke at efterlade så meget som en sennepsske.

4. Tilbage til kysten

Da de forlod hytten, lukkede de døren efter sig og satte en kile ind, så den ikke uden videre kunne åbnes. Så ventede de et par minutter i den dybe skygge ved nogle buske for at se sig omkring og lytte. Alt var stille som graven, bortset fra den melankolske lyd af bølgeslaget mod kysten i det fjerne. Kun brudt af nogle træer og her og der en lille bakke, bredte landskabet sig ubevægeligt ud til horisonten, over hvilken nattens stjerner lidt efter lidt blev svagere, som om daggryet ikke var langt borte.

Intet levende bevægede sig i nogen retning. Det kunne syntes forunderligt, at skuddet fra muskedonneren ikke havde tilkaldt hjælp. Det nærmeste hus lå lidt over en mile væk. Skulle lyden fra miss Hornbys frygtelige forsvarsmaskine ikke kunne høres en mil borte på en stille nat som denne. Uden tvivl. Men de sov i det hus en mile borte, eller, hvis én skulle være vågen, lyttede hun måske, og når der ikke skete mere, tog hun nathuen på igen.

"Kom nu," sagde Pope, "og lad os komme af sted, gutter."

De kom ud på vejen, hver af dem med en tung byrde af sølvtøj over skulderen, og begyndte at gå, ja nærmest trave, af sted. Da de var kommet væk fra Updowns område, drejede de til venstre og nåede således Ramsgate Road. Vejen tabte sig bleg og tåget i det fjerne, og der var intet at se på den.

Nu skulle man tro, at de holdt skarpt udkig. Men de ventede ikke at møde toldere så langt fra kysten. De gik hurtigt, ivrige efter at nå The Gap før dagslyset brød frem. Efterhånden nåede

de en skarp drejning, som de fulgte, og idet de passerede i udkanten af Broadstairs, kom de ind på en smal sti over nogle bølgende marker. De var nu ikke langt fra havet, hvis sommersang blev båret højt på nattevinden.

"Se," sagde Steve, i det han standsede, "er det ikke to mænd dér foran det udkigssted?"

De to andre standsede. Efter at have stirret længe på skikkelserne, der voksede i dæmringen, og følgelig nærmede sig til dem, udbrød Pope med en af de eder, han så flittigt benyttede sig af: "Jeg synes, jeg kan se deres musketter. Er de bevæbnede? For hvis de er det, er det toldere, og vi må skyde dem ned eller selv blive taget."

"Der skal mere end to til at tage os," sagde Maddison, og slog på pistolen, han bar på brystet.

Steve tog til at bande deres uheld. Han ville ikke være med til nogen blodsudgydelse, sagde han.

Hvad *de* end gjorde, ville det være mord, for de andre ville det være loven.

"Du lader dig ikke tage?" sagde Pope med en stemme, der pludselig var tyk af sindsbevægelse og bekymring.

"Jo, men kun som et dødt lig," svarede Steve.

Stien bugtede sig op og ned. Der var ikke en busk i nærheden, bag hvilken de tre mænd kunne gemme sig. Men når de to mænd, der var på vej mod dem, var synlige for deres blotte øje, måtte de tre jo også være blevet set af dem. Markerne bredte sig på begge sider af dem, til venstre ud til kanten af klippekysten, til højre til et sted, der hed Dunston. Det var nytteløst at prøve at gå til nogen af siderne.

"Gå videre lige frem," sagde Pope, "og lad mig om at snakke. Måske er de ikke det, jeg tror."

Han bed tænderne sammen, og de traskede videre, grotesk store at se til med deres byrder. Mændene kom roligt gående imod dem. Først da de var på et pistolskuds afstand, blev Pope sikker på, at hver af dem bar en musket over skulderen, at de var sømænd, toldere, kort sagt, fra orlogsfartøjet, der lå ved The Downs. De standsede, og den ene af dem prajede Pope og hans fæller.

"Sent ude, hvad? Hvor er I på vej hen? Er det jeres værktøj, I har der på ryggen?"

Pope så nu, at hver af musketterne var forsynet med en bajonet.

"Vi er på vej til Ramsgate," svarede han. "Jeg er kaptajn på et skib, der ligger i The Downs, og de to her er fra min besætning. Godnat. Lad os komme forbi."

Han gjorde mine til at gå fremad.

"Hvad har I i de der bylter?" spurgte en af orlogsmatroserne i en barsk og bestemt tone. "Det er vi nødt til at finde ud af."

"Disse bylter indeholder nogle af mine personlige ejendele," sagde Pope køligt og roligt. "Hvad de indeholder kan ikke angå jer, gutter; vi er ikke smuglere, så sandt hjælpe mig Gud!"

"Vi må have at vide, hvad der er i de bylter," sagde den af orlogsmatroserne, der ikke tidligere havde ytret noget.

De var begge velbyggede mænd med runde hatte og en slags halvstøvler, som sammen med bajonetterne gav dem et militært præg.

"Hør nu," sagde Pope med sin mest kultiverede stemmeføring, stadig i et roligt tonefald, "vi er tre mod to, så

skulle vi ikke blive enige om at give hinanden en chance? Skønt vi tjener under forskellige flag, er vi jo alle sømænd, ikke sandt, drenge! Her har I ti guineas til deling."

Han smed sin bylt fra sig for at få fat i pengene, og sølvtøjet klirrede, idet det ramte den hårde sti.

"Værsgo," sagde han og trak en lang læderpung frem, "og lad os så gå som fredsommeligt indstillede mænd, i Kongens navn."

Sømændene svarede ham med at bevæge deres musketter truende. En af dem stak sin bajonet i den bylt, Pope havde ladet falde, og sagde:

"Det er metal, Tom."

"Læg de bylter fra jer," sagde den anden til Steve og Maddison og gik tæt hen til dem, idet han truede dem med sin musket.

"Hvis det så ikke kan være andet," råbte Pope, "Steve, Maddison, det gælder jeres liv; gå på dem!"

Han var en mand af stor styrke og med en imponerende skikkelse. Han trak sin kniv og sprang med morderisk voldsomhed løs på den orlogsmatros, der havde stukket bajonetten i hans bylt. Han fangede den sænkede bajonet med den ene hånd, og drejede med den musketten rundt mod den uheldige sømand, der skreg: "Tom, han har mig!" og faldt i sin fulde længde ned på stien.

Steve og Maddison havde grebet fat i den anden orlogsmatros, og Steve havde trukket sit brækjern frem for at slå pandeskallen ind på ham, men da sømanden faldt for kaptajn Popes slag og skreg op, slap hans kammerat sin musket og overlod den i angribernes hænder, brød sig løs fra dem og flygtede over markerne i retning mod havet.

"Lad ham løbe!" brølede Pope, der så, at Steve sigtede med den flygtende sømands musket efter ham, og skulle til at fyre. "Kast den tingest fra dig, for Satan! Vi har haft blodsudgydelse nok. Fanden tage ham! Han bad selv om det. Affyr den dér, og der kommer en hel snes af dem over os, og vi er fortabte. I Djævelens navn, saml jeres bylter op. Vi er næsten ved The Gap."

De efterlod orlogsgasten død, som han lå der på tværs af den smalle sti. Omridset af den løbende sømand var forsvundet i tusmørket, der endnu lå over markerne.

"Han løber ind til Broadstairs og henter hjælp," vedblev Pope. "Hurtigt nu, gutter, for jeres liv afhænger af det, og bed til alle helgener for, at båden venter os."

De havde været på en lang tur, og deres ophold på Updown havde jo heller ikke været den rene hvile; men den døde mand, og tanken om, at den overlevende sømand snart ville vende tilbage med hjælp, satte nyt liv i dem. De tog deres tunge byrder på skuldrene og gik videre mod Dumpton Gap i rask trav. Efter omkring ti minutter var de fremme og steg ned mod stranden.

Havet tordnede lavmælt mod kysten dernede. Landet rejste sig med klipper på begge sider, og de tre mænd steg ned, faldende i hjulspor og snublende over kalkstykker, der lå spredt omkring. Slugten var en berømt turistattraktion. Havde ikke den charmerende Ingoldsby besunget den? Smuglerne gjorde ofte brug af den, og mellem år og dag havde der fundet mangt et blodigt sammenstød sted her, mellem de, som bevogtede tolden, og de, som unddrog sig den.

Denne morgen skulle den måske have været bevogtet af de to orlogsgaster, som Pope og hans fæller havde mødt. Da de havde fundet, at alt var roligt og stille, havde de vel taget vejen ad

Broadstairs til i et privat ærinde. *The Ramillies* kunne naturligvis ikke bemande klippekysten, som hun skulle bevogte, i hele dens udstrækning, på samme måde som man beskytter den nu om stunder. Så det berømte Gap lå ubevogtet hen, da Pope og de andre nåede den i hurtigt trav, svedende og raslende. Og netop som de nærmede sig bunden, hvor de kunne ane den svage gule skygge af sandet, der strakte sig ud i den hvide brændingslinje, se! horisonten mørknede mod, hvad der lignede en sart grøn røg i øst, der bredte sig over himlen, så stjernerne i den retning forsvandt, og søen antog en hård sortgrøn farve. Klokken var kvart i fire.

"Daggry!" råbte Pope; "og så sandt jeg lever, der er vores båd!"

Og ganske rigtigt, tæt ind til land, næsten i skyggen af den store klump af kalk, der dækker udsynet til Broadstairs og ud over havet i den retning, lå båden – båden fra *The Oak*. Daggryets melankolske lys havde nået hende, og de tre mænd kunne se Bobbins ensomme skikkelse, siddende på agtertoften, hvor han lænede sig ud over rælingen, tilsyneladende i færd med at fiske. Hun lå roligt for sit lille anker. Sluppen så man intet til. Mens mændene gik rundt om bugten i det hårde sand, så at de kunne praje båden fra det sted, hvor kysten var den nærmest, blev den østlige himmel til sølv, og den første, lange solstråle på denne nyfødte, herlige sommerdag glimtede i vandet.

Hvad kan vel være mere fyldt med jubel end solopgangens pragt over det glitrende hav? Brændingen er som krusninger af krystal, Den lange, sorte, våde tang på klipperne blænder med glitrende stjerner; de hvide kalkklipper skinner, og den runde, blå horisont har en skønhed, der dog snart vil tabe sin luftige,

ædle distance efterhånden som solen klatrer højere op på himlen.

Kaptajn Pope behøvede ikke at praje båden; Bobbin så dem straks og rejste sig op, løftede armen til tegn, hvorpå han med ufattelig hast trak sin fiskeline ind, sprang over tofterne hen i forstavnen, halede ankeret ind i båden, og et øjeblik efter kom det lille fartøj vrikkende ind mod den del af stranden, hvor de tre mænd stod.

Pope rettede blikket først til højre, så til venstre mod klippekanten; ikke en levende sjæl så ned på dem. Men den flygtede orlogsgast måtte på nuværende tidspunkt have nået Broadstairs, og der ville være slået alarm.

"Er der en toldstation i Broadstairs?" spurgte Pope, hæs af udmattelsen og de følelser, rasede i hans indre.

De andre vidste det ikke, og svarede derfor ikke. Der stod en svag brise ind fra vest. Den fik det klare blå vand til at kruse sig, men heller ikke mere; der var ingen antydning af skum at se; det var en meget stille morgen. Tre fartøjer, der lå ved siden af hinanden omkring halvanden mil borte, havde sat sejl. Ud over disse tre var der ingen skibe at se.

"Fået, hvad I kom efter?" spurgte Bobbin, idet han satte båden gennem den svage brænding og op på sandet.

"Ja," lød svaret. "Hurtigt i båden. Vi har slået en mand ihjel!"

De tre tunge bylter blev smidt ud i båden, og kaptajnen og hans mænd tumlede efter dem.

"Hvor er sluppen?" spurgte Pope.

"Lige rundt om hjørnet," svarede Bobbin, der allerede var ved at skubbe båden ud igen.

"De vil komme fra Broadstairs for at prøve at fange os her," sagde kaptajn Pope. "Læg jer ned i bunden af båden, så man kun kan se den mand, der har været på fisketur."

Dermed smed han sig selv ned, og de tre gemte sig under tofterne.

Bobbin holdt udkig, og fortalte, hvad han så, mens han vrikkede båden udefter. Det gik langsomt.

"Foreløbig er der ingen i sigte," sagde Bobbin, der svajede regelmæssigt frem og tilbage med sin kraftige krop over den lange åre i agterenden.

"Kan du se Broadstairs?" sagde Pope nede fra bunden af båden.

"Ja, sir."

"Hvad kan du se?"

"Nogle fiskerbåde og et par færger lige ved anløbsbroen."

"Ikke noget, der bevæger sig?"

"Ingenting."

"Kan du se sluppen?"

"Lige foran mig, sir, næsten på prajehold."

"Kan man se kaptajn Crystal?"

"Jeg kan se ham vente på os i forstavnen på sluppen."

"Få os om på den side af skibet, der vender ud mod søen, så vi kan komme om bord uden af blive set fra kysten."

"Ay, ay, sir."

"Jeg tror nok," sagde Steve, som lå næsten sammenrullet til en kugle i forstavnen, "at der kan være mere end én kikkert vendt i vores retning fra de højder derinde. Den mand skulle have været skudt. Hvad skulle det gøre godt for at lade ham løbe fri og sladre til sine venner i Broadstairs?"

"Venner i Broadstairs?" råbte kaptajn Pope. "Og hvorfra ved vi, at han har venner der? Den store station ligger i Margate. Der er højst én tolder i Broadstairs."

"Hvor er kaptajn Pope og de andre?" råbte kaptajn Crystal hæst fra sluppens stævn, hvor han stod og stirrede ud over vandet med hånden over øjnene i et forsøg på at skygge for de forvirrende glimt af solen fra havfladen. Skibet lå for anker, og lignede et beskedent lille handelsfartøj, der ventede på at vinden eller tidevandet skiftede. Storsejlet var nede, men lå udfoldet. Alt var klart til øjeblikkelig at blive tilsat. Vandet glimtede i solen omkring hende, som hun dovent vippede sine runde sider op og ned i takt med dønningernes svage bevægelser.

"De er her!" råbte Bobbin, idet han gjorde et kast med hovedet ned mod bunden af båden.

Pope løftede hovedet, og et par minutter senere lå det lille fartøj ved siden af sluppen, hvis skrog dækkede hende fra nysgerrige øjne fra land. Bylterne blev langet op; efter dem sprang mændene ombord. Båden blev taget ombord, hastigt og uden et ord – så bevidste var alle ombord om nødvendigheden af hurtighed og effektivitet, om den forfærdelige risiko hvert eneste øjebliks unødvendig forsinkelse indebar.

"Let anker!" råbte Pope.

Det lille gangspil blev bemandet, og det lette anker blev hejst op til boven i kølvandet på det rygende ankertov. Imens dette blev gjort, studerede Pope Broadstairs gennem en kikkert, og Crystal stod ved siden af ham og snakkede.

"Er det blod, der på din hånd?" sagde den firskårne, barsk udseende mand.

"Kan nok være," svarede Pope koldt, uden at se på ham; "jeg blev tvunget til at slå en udkig ned deroppe."

Han pegede op på de silkebløde højdedrag, der skinnede grønlige mod himlens blå. "Han ligger der nu, og det er mord. Tåberne ville ikke lade os passere. Jeg tilbød dem ti guineas. Hvad kom det dem ved?" – Hans stemme rystede en smule. "Det kunne ikke undgås, hvis vi tre ikke skulle spiddes af deres bajonetter."

"Alt ser roligt ud på kysten," sagde Crystal, idet han tog kikkerten fra Pope og undersøgte kystlinjen fra Broadstairs til Dumpton Gap. "Blæs, min søde vind!"

Forude havde man nu fået ankeret op og surrede det fast.

"Lad det gå lidt kvikt, gutter!" råbte Pope, "og lad os få kludene op."

Han løb hen til rorpinden; Crystal forenede sin vægt med de andres, og trak på gaffel-, pik- og de andre fald. Det store skrå sejl flagrede trægt, og rundedes så uden en lyd, da den store klyver fik det lille fartøj op i vinden. De var undervejs, og skibets stævn lignede spidsen af en nål, der spredte små rækker af bølger efter sig som kølvand.

Der var nu frit udsyn til The Downs, der dog var langt borte; skibenes master og rigninger derude, der stod som slanke spir mod den lyse blå himmel, syntes at svæve over horisonten, ligesom med et lag af skinnende hvid luft mellem skibsskrogene og vandet. Men én stor, blå skygge rejste sig truende – *The Ramillies* – og mens Pope iagttog hende, kom der en sky af hvid røg, ganske svag i det fjerne, fra hendes styrbords bredside. Crystal bandede inderligt.

"Det er hendes signal," råbte han. "Nyheden har nået hende, vi er under mistanke, og vi vil blive jagtet."

"Brisen er ved at friske op," udbrød Pope roligt; "se den mørke linje derovre, det er The Sands, få os derover, så er jeg fornøjet."

"Du vil styre mod Sou'sands Head," udbrød Crystal, idet mændene kom agter for at lytte med.

"Troede du, jeg vil forlade mig på en strømkanal?" svarede Pope.

En strømkanal var en passage, der dannedes af strømmene gennem Goodwin Sands. Disse ustabile kanaler blev ved sjældne lejligheder benyttet af smuglere; det var desperate og vovelige udveje.

"Lad os gå nordpå; det er vejen til Hamburg," sagde Crystal.

"Jeg ved, hvad jeg gør, Crystal," svarede Pope smilende, men med et farligt glimt i øjnene.

"Vil denne vej ikke føre os lige i armene på orlogsmanden?" spurgte Maddison.

"Kaptajnen har ret," sagde Bobbin.

"Så se dog, hvor The Sands ender, og hvor orlogsmanden ligger," skreg Pope, " og vi er et handelsskib undervejs vestover. Har jeg gennemført røveriet uden at et hår er blevet krummet på nogens hoved, blot for at der skal stilles spørgsmål til mine grunde og hensigter nu?"

Crystal lagde armene over kors, og de øvrige stod tavse og lidt nedslåede. Pope faldt til ro og sagde: "Jeg havde aldrig planlagt at tage vejen om Margate. Vi vil runde South Sands Head uden om *The Ramillies*, sætte kursen lige mod den franske kyst, og derpå lægge roret om ad Hamburg til."

"Kaptajnen har ret," sagde Bobbin igen.

"Få stuvet sølvtøjet ned i kahytten," udbrød Pope, der fortsatte med at styre uden at tage nogen som helst notits af det blod, der farvede en plet rød på den hånd, der holdt rorpinden.

Hele kystlinjen lå nu klart synlig for dem fra Sandwich til South Foreland. Byen Deal lå i det glitrende lys ved kystlinjen, og bag den rejste sig landet i blålige bakker, uklart og uden substans i det skælvende lys, som om de var lavet af røg. Crystal gik frem og tilbage på dækket. Brisen friskede op. Den strømmede liflig og sød ind over rælingen, fyldte de store sejl, og sendte den lille skude af sted fremad. Bølgerne glitrede; hvidt, skumklædt vand stod ud fra boven, og Pope så fornøjet bagud mod landet.

"Jeg skal fortælle dig det hele om et øjeblik, Crystal," sagde han, da den firskårne mands korte vandring bragte ham helt frem til ham; og skulle til at fortsætte, da Crystal afbrød ham.

"Se!" sagde han hæst og pegede.

"Den hollandske fregat fra i går nat," udbrød Pope efter at have drejet hovedet.

Hun sejlede stramt bidevind ned gennem Kanalen, og var et stolt syn, som hun holdt sig klar af The Foreland. Hendes hvide toppe svulmede mod himlen, hendes gule sider lo, spækket med kanonløb, der stak frem. Hendes lands flag stod skælvende udspændt fra pikken og en lang vimpel snoede sig som en ål i mastetoppen. Men nu ramte den opfriskende vind hende, mørkeblå og fyldt med saltvandssprøjt. Hun bakkede og så ud til at gå endnu lidt tættere op i vinden, og de bugnende sejl lyste i genskinnet fra det tidlige morgenlys i øst.

"Hvad er nu det?" udbrød Crystal pludselig, og Maddison, som var kommet på dæk, råbte: "De jager os!"

Både han og Crystal så i retning af Broadstairs, og Pope rettede ligeledes sit blik i denne retning, hvor han, uden at have nødig at bruge kikkert, så, hvad der viste sig at være en seks-årers galej, der kom strygende ud fra enden af den lille mole. Hendes årer gik hastigt frem og tilbage.

"Kikkerten!" brølede han.

Maddison tog roret, mens kaptajnen stirrede. Der var flere andre i den båd end de, der roede hende. Hun syntes at være fyldt med mænd. Bagest sad en mand i en eller anden slags uniform, muligvis den som ellers bæres af en officer i den kongelige marine. For den båd, tænkte Pope, der ivrigt betragtede den med sved på panden, er uden tvivl en toldbåd, og fyren ved roret er søløjtnant. Han så også et glimt af bajonetter. Hun blev drevet fremad så hurtigt og sikkert som de lange, glimtende, buet tildannede stykker asketræ kunne drive hende. Saltvandet stod som frostsne for hendes bov, og der stod et skumsprøjt agterud, som blev hun drevet frem ved en skrue.

"En toldbåd," sagde Pope med en af sine sædvanlige eder og rakte Crystal kikkerten, "og hun kommer efter os."

"Jeg tænkte nok, at den fyr ville slå alarm, før vi fik tid til at komme væk," mukkede Maddison, og så på båden bag dem med et besværgende blik. "Han skulle have være skudt. Hun vil indhente os, og den mand, der løb er en af dem ombord, og han vil genkende os."

"Hold din mund!" sagde Pope.

Han overlod rorpinden i den andens greb; slynglen styrede hende udmærket og holdt sejlene fyldte , og Pope så ud over skibssiden for at bedømme det tungtlastede fartøjs fart. Den gamle *Oak* syntes at have taget sin besætnings angst til sit

knagende hjerte. Hun skød en god fart; men nu blæste det også en smuk sejlvind. Den havde noget efterårsagtigt tungt ved sine stød og kast, men efteråret var heller ikke langt borte. Glimtene og farvespillet i det lange kølvand var opmuntrende, men båden bag dem blev drevet frem af rene djævle af energi og beslutsomhed, og skød *The Oak* syv knob, var toldbådens fart mindst lige så høj.

"Hvad mener du om det?" spurgte Crystal og tog kikkerten fra øjet med et bekymret udtryk i det arrede ansigt. "Hun vil sikkert indhente os."

"Hun indhenter os ikke, hvis denne vind holder," svarede Pope, med et let anstrøg af foragt overfor den firskårne mand, "og hvis hun indhenter os, må vi kæmpe."

"Det er jeg med på," sagde Crystal, og blev ligesom bredere at se til ved en pludselig skulderbevægelse.

"Hun er fyldt med mænd," knurrede Maddison, "og vi er kun fem, og på den forkerte side af galgen."

"Sølvtøjet må over bord før hun når op på siden af os," sagde Crystal.

"Nej!" tordnede Pope, men tilføjede så blidere, for skønt han var en modig mand, kunne han ikke undgå at indse, at deres stilling var overordentlig faretruende: "Denne brise vil holde, og vi vil løbe fra hende. Men jeg frygter, at vi skal blive set, mens man jagter os på denne måde –"

"Ja, af orlogsmanden, sandsynligvis," brød Steve ind, "og så er det godnat med os."

"Hvorfor ikke sætte kurs mod nord, Pope?" sagde Crystal. "hvorfor udsætte os for at blive set hele vejen til The Downs og Deal? Vi er jo et fredeligt handelsskib på vej over Kanalen."

"Jeg ved, hvad jeg gør, Crystal," svarede Pope overlegent, "vil du have, jeg skal skifte kurs nu? – Nu?"

Han stirrede på ham, idet han udstødte den andet "nu" med eftertryk,

"Så ville hele kysten da først være sikre på, hvad vi er," sagde Bobbin, der fuld af beundring lyttede til og stirrede på kaptajn Pope.

Nu dannede der sig en mængde skyer på den vestlige himmel, hvide i solen og hastigt drivende for den kraftige vind, og blandede sig med de mange skrå master og sejl, der var på vej ud fra The Downs.

Pope havde ret; der var en kraft og et liv i den opfriskende vind, som ikke kunne bedrage den øvede sømands sanser, og *The Oak* brusede frem for den. Langs horisonten til bagbord lå Goodwin Sands. De tog sig storslåede ud nu med skummende brænding, og de gule sandgrunde, der lå næsten som en fast overflade, man kunne spille fodbold på.

"De er nødt til at opgive; den takt vil snart få dem til at bryde sammen," udbrød Crystal efter et par minutters stilhed, hvorunder han havde iagttaget båden, der jagtede dem.

"Hvis de ikke passer på," sagde Steve, som stadig stod på agterdækket med de øvrige, "kommer de i karambolage med den der hollænder."

"Store Himmel! Steve har ret!" råbte Pope, rød i hovedet af pludselig ophidselse, idet han vristede kikkerten ud af hånden på Crystal. "Hvad laver den tåbe? Er det ham den fede fyr vi mødte ved Margate?"

Han satte kikkerten for øjet. Den hollandske fregat fejede af sted for fulde sejl. Alle klude var tilsat, og skønt ligene i hendes

bramsejl og røjle skælvede under presset, gjorde hun en smuk fart. Kunne det være muligt, at forfølgerne ville forsøge at komme foran denne fremtordnende bov? Det står kun skrevet i den store tidebog. Flådeofficeren, der styrede båden måtte være blevet besat ved sit beslutsomme forsæt om ikke at afvige fra sin forfølgelse, eller – men det siger man ikke højt – dunsterne fra den kraftige mundfuld spiritus, han indtog, lige inden han tog hjemmefra kan have blindet ham. Roerne vendte ryggen til faren; de øvrige i båden havde ingen magt til at udstede kommandoer; et øjeblik efter var det for sent. De seks årer glimtede, idet de rejste sig over vandet i det sidste, tragiske åreslag under det frembrusende skibs bov. Mændene på *The Oak* så nogle mænd løbe frem i forskibet på hollænderen. Båden var forsvundet. Gennem kikkerten kunne Pope se folkene fra den kæmpe for deres liv i fregattens kølvand.

"Det," skreg han, og pegede med kikkerten på det hvide skum i fregattens kølvand, "var grunden til, at hun skulle ligge ved Margate Roads i går aftes."

"Ja," sagde Crystal, "jeg vil lade mig hænge, om det ikke også findes et Forsyn for pirater!" og han og Pope lo af al magt.

Der var nu ingen eller kun ringe risiko for dem, for stedet for katastrofen var for langt fra *The Ramillies* til, at nogen der om bord kunne se eller opdage noget; og der var ingen grund ti, at hun skulle se noget mistænkeligt ved en slup, der stod for fulde sejl ned over Kanalen. Der var masser af skibe i bevægelse; adskillige kystfartøjer af samme type som *The Oak*sejlede omkring ved Foreland samtidig med denne; og alle førte rigeligt med sejl, for hvilken skipper ved sine fulde fem ville

ikke få det bedste ud af denne prægtige brise, der så pludseligt var sprunget op?

Solen var bagende hed, og den kunne meget vel dræne alt liv ud af atmosfæren, før man nåede middag.

Hollænderen sejlede videre, og nåede en snes skibslængder frem, før hun fik bakket topsejlene og sat nogle både i vandet. Kun fem mænd blev reddet, og de var for udmattede til i øjeblikket at fortælle, hvilket ærinde, de havde haft. Og faktisk var det også tvivlsomt, om nogen på hollænderen ville have forstået dem. Fregatten blev liggende underdrejet, mens en af hendes både satte de engelske sømænd i land ved Broadstairs; på dette tidspunkt havde *The Oak* rundet sydpynten af Goodwin Sands uden at blive bemærket af *Ramillies*, og var nu, efter at have mindsket sejlføringen noget, på vej mod den franske kyst.

5. *Gypsys* mandskab

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at skæbnen havde bestemt kaptajn Pope og kaptajn Crystal til sørøvere, ellers ville deres start på denne bane næppe have været mærket ved et så vidunderligt held, som vi netop har set. For ganske vist var indbruddet gået heldigt af, men der lå en ligefrem lykkelig skæbne, der næsten kunne syntes utrolig, ved de hændelser, der fandt sted under *The Oak*s flugt fra kysten.

I Hamburg blev de tre forhyrede sømænd afskediget med lommerne i passende grad foret; inden de tog af sted havde de indvilliget i at møde kaptajn Pope igen i London på en given dato i værtshuset Camperdown. Pope og Crystal skiltes ligeledes efter at have aftalt at mødes i Popes logi in London. Og det ville da også have været overordentlig farligt for disse fem mænd, hvis de var forblevet samlet.

Efter at Pope havde endt sine forretninger i Hamburg, bemandede han *The Oak* med fire hollandske matroser og sejlede tilbage til Themsen. Jeg kan ikke fortælle flere detaljer om, hvad der skete i Hamburg end disse, for det er aldrig lykkedes mig at høre noget om, hvem der aftog sølvtøjet fra Pope, hvordan det blev bragt i land uden at nogen opdagede det, hvilken sum penge det indbragte eller lignende. Men denne del af historien er, skønt den utvivlsomt var ganske spændende, ikke vigtig for det, jeg vil fortælle, og som kan siges at begynde sådan her:

Den 30. september, nogle år før 1820. – Der blæste en frisk kuling i den engelske kanal; mørke skyer, der udspyede regn i

farten, gav de få stykker støvet blå himmel et præg af flyvende vildskab; de lignede stormskyer, der drev ud mod horisonten som grædende skygger for den hylende vind. Det var langt nede i Kanalen, landet var milevis ude af sigte. Bølgerne havde allerede antaget noget af Atlanterhavets hårde grønne farve, og bag brodsøerne lå oceanets vægt. Horisonten lignede en række sorte bakker. Det var eftermiddag, solen skød fra tid til anden frem gennem skyerne med kiler af lysstråler, og søens stormpiskede flade blev da oplyst med et smukt, lysende rødt skær.

Midt i dette sceneri sejlede en lille brig. Dens navn var *Gypsy*. Hun havde forladt Themsen klokken to den foregående morgen, og var nu, takket være en skarp køl og en frisk og venlig vind, næsten klar af den Engelske Kanal. Hun var det eneste fartøj i sigte, og så noget ensom ud, som hun lå der og hævede og sænkede sig på bølgerne med den samme statelige holdning som en oceandamper. Kaptajn ombord var Richard Pope, førstestyrmand Jonathan Crystal, andenstyrmand og bådsmand Matthew Grindal, og i bakken og på dækket fandt man tredive sømænd, deriblandt adskillige lediggængere og dagtyve fra Londons havn, bl.a. kanoneren, tømmermanden, kokken, kahytsdrengen og flere andre.

Hun var bestemt til Campeche-bugten efter en ladning blåtræ, og for at drive handel på de vestindiske øer. I øjeblikket gik hun i ballast og lå temmelig let på vandet; hendes kobberforhudning, som var næsten ny, skinnede blank i det sydende, hvide skum for boven og rigningen var fuld af vindens musik.

Campeche-bugten! Det var, hvad man sagde. Det viste hendes papirer. Hun var sejlet ned ad floden med fire mindre kanoner i hver side, en lang kanon på fordækket, og en tolvpundig jagerkanon agter. Hun var altså temmelig frygtindgydende hvad angik artilleri. Nu om stunder ville hun have vakt opsigt, hvis hun viste sine kanoner for de gamle mænd ved Belvidere, for hvem hun ville vække minder om en tider, hvor de ægte engelske saltvandsgutter havde større plads til at slå ud med armene end nu! Men dengang gik de færreste skibe til søs uden at være bevæbnede. For som læseren naturligvis ved fra den uforlignelige Michael Scott, var sørøveren dengang en lige så fast bestanddel af livet på havet som de forgyldte og pyntede vestindiefarere, de udplyndrede. Og der var også andre farer, som gjorde kanoner til nødvendigt udstyr på et skibsdæk.

Derfor vakte altså den armerede brig *Gypsy*, i ballast, ikke megen opsigt, som hun bevægede sig ned ad Themsen på sin vej mod Kanalen.

Det var i virkeligheden også meget sjældent, at en brig blev benyttet af sørøvere. Pope havde da også ganske rigtigt omtalt hende som en skonnert. Skonnert-rigningen er den allerbedste af alle rigninger. Skonnerten er efter min erfaring det skib, der kan sejle tættest op til vinden; bliver den jaget kan sejlene tages ind i en fart under dække af tykt vejr, eller i nattens mulm og mørke. Og på den måde kan en skonnert ligge med nøgne master og næsten usynlig, mens forfølgeren iler forbi uden at se noget, og stadig holdende skarpt udkig efter hende forude. Men netop fordi hun var så ualmindelig tilrigget for en pirat, kunne hun have lykken med sig; intet kunne være mere

respektabelt end en djærv lille brig, der sådan luntede af sted med sit lands farver smukt flyvende fra gaffelen. Både Pope og Crystal var til fulde klare over dette; derfor var skonnert-udstyret, som den tidligere ejer havde stuvet ned, blevet bragt i land og solgt.

Alligevel lå der på en eller anden måde et – hvordan skal jeg kalde det? – forsorent eller bedærvet præg over hende; det var som om hun allerede var klar over sit slette ærinde og stod ud på det med samme ondskabsfulde begejstring som hendes kaptajn. Dette præg af en slet karakter kunne meget vel stamme fra hendes besætning. Og det var da også så rå en samling slyngler, som nogensinde har betrådt et skibsdæk. De var alt for mange til et så lille fartøj, om end ikke så talrige, at det ville vække mistanke, for dengang var der strenge love om den slags ting, og de fleste skibe var svært bemandede.

Man havde spist til middag i kahytten. Kaptajn Pope var gået på dækket. Det var Crystals vagt, og de to mænd gik sammen frem og tilbage på dækket. Begge bar, hvad man kalder en sydvest på hovedet. Popes høje skikkelse var iført en lang lods-kappe, og Crystal bar en kraftig pjækkert og høje søstøvler til beskyttelse mod de salte søstænk og skumflager, der af og til fløj ind over dækket.

Pope standsede ved det lille skylight og skuede ud over sit skib; Crystal stod ved siden af ham med spredte ben og rokkede frem og tilbage i takt med skibet.

"Hun løfter sig godt i søen," sagde kaptajnen, "jeg havde dog ikke troet, at hun ville kunne klare at krænge over som hun gør. Se blot, hvor hun fejer bølgerne til side ovre i læ! Den gode

hollandske fregat, som frelste vore liv, kunne ikke have sprunget mere yndefuldt på søen."

Kaptajn Crystal brummede leende: "Det er en ret smuk brise, sir," sagde han, "og vi kan dog holde røjlerne oppe. Vinden er en streg agten for tværs. Viser hun ikke, hvad hun kan i dette vejr, så sig mig, hvornår hun da skulle."

Og det lille fartøj var da også i dette øjeblik et smukt skue for den kaptajn, der også var hendes ejer.

Den hvide skumstribe, som dannedes af boven, bredte sig skarp og smuk at skue langt ud til begge sider. Skummet stod op til bakken, hver gang hun nejede sig i bølgerne, og sprydstagen for enden af bovsprydet rakte sig frem som et spyd, der blev kastet fremefter, når hun kastede sig over en bølgetop. De fire sorte kanoner på hver side krøb sammen i deres porthuller; og kanonen på fordækket, der var dækket af en presenning lignede en død kæmpe i en ligpose, klar til at blive begravet. Tolvpunderen agterude var af messing, og glimtede dystert, når solen ramte den. På agterdækket så man det frygtindgydende syn af to matroser, der stod ved rattet, den ene mulat, den anden så sort som en sigøjner, med et hår, der lignede slanger, som kravlede ud af hatten og ned ad ryggen. Det var et par kønne fyre at se til, men de passede for øvrigt udmærket sammen med resten af mandskabet.

Det var dem, der gav det hurtige lille skib sit præg af vildskab og fordægtighed. Den mest frygtindgydende af dem, hvad angik hæslighed og drøjhed, var Matthew Grindal, bådsmanden, der også tjente som anden styrmand. Skønt han var englænder, havde han engang været sørøver ombord på en franskmand, havde tjent som fuldbefaren på en spansk

vragplyndrer, og der var næppe én af denne mands erindringer, der ikke var blodrød og grufuld.

Han holdt øje med et eller andet arbejde, som en klynge sømænd var i færd med, og kaptajn Pope iagttog ham. Camperdown-kroen havde tjent sit formål på bedste vis. De af mandskabet, der var på dæk i øjeblikket, i færd med forskellige arbejder, eller som stod i grupper omkring kabyssen og storbåden, havde et så fuldstændig sørøvermæssigt udseende både i ansigt og klæder, i lyden af deres desperate latter, deres uophørlige banden, deres holdning og bevægelser, af hvilke lyste den mest brutale trods og hensynsløshed, nogen kunne ønske sig, og det var åbenbart for enhver, at de alle som en var modne til galgen.

"Grossman har gjort sit arbejde godt," sagde Pope med et smil, idet han vedholdende stirrede på Grindal. "Jeg vil tro, at de fleste af disse mænd har taget en tørn som pirater."

"De er her som kapergaster," sagde Crystal.

"De skal ikke blive skuffede," sagde Pope, idet han pludselig vendte sig og begyndte at gå frem og tilbage på det korte dæk, med Crystal ved siden. "Og hvad er for resten forskellen?"

"Det må bøddelen vide," svarede Crystal.

"Har man da nogensinde hængt en kapergast?" råbte Pope.

"Et kaperbrev er et udmærket flag at sejle under," sagde Crystal. Da han så, at kaptajnens ansigt formørkedes, sagde han: "Tror du mr. Staunton havde nogen mistanke om denne rejses formål?"

"Bestemt ikke. Fire hundrede pund i rede penge og resten i veksler; det skulle kunne dæmpe nysgerrigheden hos enhver,

der havde et skib liggende til at rådne i Themsen. Grossman gjorde det godt, han holdt ren mund!"

"Grossman er en mand, du kan stole på," udbrød Crystal. "Desuden var dine løfter jo reelle nok. Hvornår regner du med at indvie mandskabet i hemmeligheden?"

"I eftermiddag."

"Vi er ikke klar af Kanalen endnu, sir. Vi må ikke give dem en mulighed for at gentage det, der skete med Jackman. Jo længere England er væk, jo bedre vil de tage imod planen."

"I eftermiddag, Jonathan," sagde Pope ubøjeligt.

Crystal så bort ud over søen.

Det blæste nu for stærkt til at man fortsat kunne føre røjlerne; de blev taget ind til den skingre lyd af bådsmandspiben; også jageren måtte hales ind, og de stive vanter rystede, idet nogle matroser entrede til vejrs.

"Sejl i sigte!" råbte en af dem fra fortoppen.

"Hvilken retning?" brølede Pope.

"Læ bov!" kom svaret, revet i laser af vinden, mens manden gispende var på vej videre til tværsalingen.

Da briggen nu bruste højt op på toppen af en skumkranset bølge, kunne man se skibet med en kikkert. Pope kunne se tre master, der duvede højtideligt i horisonten. Det var et fuldrigget skib, der styrede en sydvestlig kurs. Endnu kunne man dog kun se masterne over bølgegangen, og kaptajn Pope råbte til styrmanden:

"Lad hende falde af et par streger. Luv braser, mr. Crystal! vi vil kigge nærmere på den herre."

Sejlene blev trimmet; briggen fo'r brølende frem, op på hver bølgekam, og ned i de grønne, skumklædte bølgedale. Bag sig

efterlod hun et kølvand så hvidt og skinnende som solskin, og Crystal, der stod og så mændene hale i braserne, spekulerede over, om Pope mon havde tænkt sig at gøre forretninger her i selve den Engelske Kanal.

Men sandheden var i virkeligheden den, at Pope var stukket til søs med alt for lidt proviant. Ferskvand havde han taget rigeligt ind af, men ikke meget spiseligt, hverken til kahytten eller bakken. Han havde besluttet, at han ville fylde sit spisekammer undervejs ved at tage, hvad han havde brug for fra de skibe, han mødte undervejs. Dette var ganske i overensstemmelse med sørøveriets bedste traditioner, og i virkeligheden kunne Pope ikke have gjort andet, for da han havde betalt Staunton de fire hundrede pund som udbetaling for skibet og givet sit mandskab forskud, indkøbt krudt, rom og så videre, var provenuet fra salget af sølvtøjet svundet betragteligt ind, og han havde ikke mange penge tilbage, da han skulle til at tænke på proviantering.

Fartøjet, de havde skiftet kurs for at følge, fortsatte roligt på sin kurs; snart kunne de se hendes master et pænt stykke over bølgekammene, og når en solstråle i ny og næ ramte hende fra et hul i skylaget, lignede hun en lille flok hvide søfugle, der lettede fra det sydende hav; men hun var et stort skib, og klarede sig lettere gennem det end *Gypsy*, så da briggen atter kom op i vinden og fik sat kursen mod hende, var skibet to-tre mil forude på læ bov. Det var en engelsk ostindiefarer, og en af de smukkeste af sin art. Hun fremviste en række kanoner ligesom en fregat, og på underdækket kunne man se en stribe udskårne efterligninger af kanoner, almindeligt kaldet *quakers* eller "blinde kanoner".

Pope gjorde leende Crystal opmærksom på denne udsmykning. De kendte begge denne type skibe, de havde ligget side om side med hendes søstre i Calcutta, og Crystal følte en vis tilfredshed, da Pope efter at have vurderet hende gennem kikkerten, med rynket pande indrømmede, at hun nok var for stor en mundfuld for dem i deres nuværende stilling.

"Jeg ville ikke røre ved noget som helst her i Kanalen, hvis jeg var dig," sagde Crystal. "Vi er for tæt på land, det er alt for nemt at forfølge os. Vi ville være nødt til at sænke skibet og slagte besætningen, så ikke så meget som en boble på havet blev tilbage til at fortælle historien. Jeg er ikke meget for unødig blodsudgydelse."

Han så meget direkte på Pope, idet han sagde dette, og Pope svarede: "Heller ikke jeg. Men vi har brug for proviant, Crystal. Jeg har dårligt en skilling tilbage på kistebunden, så vi kan ikke bare anløbe en havn og købe forfriskninger. Derude er netop den fyr, der kan forsyne os med alt, hvad vi mangler, men han har næppe en besætning på mindre end hundrede og tyve mand, og der er vel desuden masser af mandlige passagerer med mod nok til at slås for at forsvare deres kødtønder. Vi bliver vist nødt til at lade ham fortsætte i fred."

Han sukkede, og Crystal vendte sig bort med et smil.

Da briggens kurs blev ændret i retning af det andet skib, havde mandskabet forestillet sig, at der nu skulle foregå noget, der smagte lidt af kaperi. Ud fra deres egne karakterer og forudsætninger mente de nok, at de ikke var blevet samlet i dette lille skib blot for at foretage en fredelig handelsrejse til Campeche-bugten. De havde ikke ulejliget sig med at stille spørgsmål. De ønskede en køje og noget at lave, og da roret blev

lagt om, begyndte de at kikke lidt begærligt agterud, se betydningsfuldt på hinanden og tale sammen i deres særlige sprog fuldt af eder og forbandelser, mens de samtidig lod til at fortsætte med det arbejde, de var i gang med.

Den ivrigste af dem, der stirrede agterud, og den der så mest forventningsfuld ud, var bådsmanden. Da han tilfældigvis kom hen i nærheden af kaptajn Pope, da sejlene igen blev trimmet, efter at briggen var blevet sat på sin kurs, sagde han: "Var det ikke Deres mening at tale lidt med hende, sir? Hun er et smukt skib. Jeg ville tro" – han bandede – "at der er mønt nok om bord på hende til at få os til at ligge et par planker dybere end før."

I et hvilket som helst andet skib end en sørøver havde en bådsmand ikke turdet tale så kammeratligt med sin kaptajn. Pope havde hele tiden ment, at når deres sande ærinde kom frem, ville følelsen af, at alle stod på lige fod som pirater komme op i dem, og han troede og var glad for, at bådsmanden åbenbart havde opsnuset, hvad denne rejse egentlig gik ud på, selv om det havde været holdt nøje skjult for ham såvel som for resten af skibets besætning.

Han svarede derfor bådsmanden Grindal således: "Det er meget muligt, at der er guld nok i hende til at få os til ligge et par planker dybere, som du siger; men mændene er uøvede; der er desuden kun tredive af dem, og du kan godt regne med, at hun derovre er fuldt bemandet. Desuden mangler jeg at finde ud af, om alle her om bord ville være med til at plyndre hende."

Grindal kastede et ondskabsfuldt blik ud over dækket og svarede: "Jeg tror nok, de alle er villige. Hvad er måske faren ved det? Vi har jo brev på det, har vi ikke?"

Kaptajn Pope så på Crystal og sagde så til bådsmanden: "Hvad mener du?"

"Vi har kaperbrev, ikke sandt, sir?" sagde bådsmanden.

"I skal få sandheden at vide lige straks," udbrød Pope alvorligt med den mine af magt og overherredømme, som sjældent fejlede ham, når han havde med matroser at gøre. Derpå sendte han Grindal forud med en ordre til folkene.

Den smukke fartøj forude var en hurtigere sejler end *Gypsy*, og genskinnet i hendes kobberforhudning var allerede forsvundet bag bølgernes skumtoppe. Omridset af hendes firkantede sejl blev mere og mere utydeligt, efterhånden som eftermiddagens svindende lys skjulte hende og til sidst var hun kun en glitrende, vuggende skygge.

"Vi må starte med noget mindre," sagde Pope til Crystal, idet han gik hen til den læ ræling, som han lænede sig ud over og sank hen i sine egne tanker.

Han brugte nogen tid på at gentage for sig selv, hvad han skulle gøre og sige til mandskabet, og han kiggede af og til stjålent hen på dem. Klokken var henad fire; vejret var blevet bedre. Der blæste endnu en fin brise; den grå tykning var blæst bort fra himlen. Skyerne fo'r svulmende og høje over himlen, der kom ingen regn. Søen stod skarpt mod den fjerne horisont, hvor himmel og hav blev delt af solens skær. Ostindiefareren var nu flere mil forude, og stod skarpt i silhuet som skåret i elfenben. Et sejl viste sig på hendes læ side, og så endnu en næsten samtidig til briggens luvart. Kaptajnen så dem begge, men tog ikke særlig notits af dem; efter at have kastet et blik til vejrs, hvor røjlestængerne hang med deres sejl rullet sammen, så de lignede streger af sne på tværs af månerækkerne, der var

så rigelige indfedtet, at de skinnede som messing. Så råbte han tværs over dækket:

"Mr. Crystal" (når besætningen hørte på, var det altid *mr.* Crystal, der kunne jo ikke være to kaptajner), "bed bådsmanden pibe hele mandskabet agterud."

"Han gør præcis som denne Jackman," tænkte Crystal, "han fortæller folkene sandheden alt for tidligt; og hvis mandskabet gør mytteri, sådan som Jackmans gjorde, tager briggen, sejler hende hjem og overgiver hende, så vil han og jeg snart være svingende lig i vinden." Derpå råbte han så højt, han kunne, Popes ordre videre til bådsmanden. Grindals pibe sang ud. Hans hæse stemme oversatte dens kanariefuglelignende toner, og et par minutter efter var hele mandskabet forsamlede midtskibs – en frygtindgydende samling at skue, som de stod der svajende med skibets bevægelser i deres vidt forskellige, vilde og romantiske klædedragter.

Én mand blev stående ved roret; de ni og tyve øvrige var på hoveddækket. Imens stred den lille brig sig frem, og solen – nu en stor rød kugle, hvis bløde purpurstråler kastede lyse striber ud over havets dønninger – hang ude i vest og fyldte himlen dér med al sensommeraftenens storslåede pragt. To skibe kom var på vej mod dem, et på hver side; de blev større og højere med deres svulmende sejl og viste deres sorte kanonporte på siderne. Mens mandskabet stod og ventede ivrigt, tændte Pope en cigar og kastede et blik på dem gennem den lange, smukke kikkert, han havde vist Crystal i sit logi. Han skød kikkerten sammen og tiltalte folkene som følger:

"Jeg har kaldt jer sammen, gutter," sagde han og vendte sig op til roret, så at manden deroppe også kunne høre, hvad der blev

sagt, "for at forklare jer, hvad dette kryds egentlig går ud på. Jeg er en lykkeridder, min ven, kaptajn Crystal, som er førstestyrmand her om bord, trækker på samme åre, og det gør enhver moders søn af jer også fra nu af."

En mulat brast i latter ved disse ord.

"Vi er aldeles ikke bestemt til Campeche-bugten for at drive handel på Vestindien, men er ude for at plyndre andre skibe og berige os selv, så at vi bagefter kan skilles og trække os tilbage og leve som gentlemen resten af vore dage. Med ét ord," råbte han og svingede med sin cigar, "dette er et sørøverskib!"

Han holdt inde og kastede et blik ud over folkene, blandt hvilke der var opstået betydeligt røre. Mange forskellige følelser og lidenskaber kom til udtryk

En matros råbte: "Så meget des bedre!"

Og en anden: "Har vi kanoner nok?"

Og endnu én: "Hvad skulle den forbandede løgn om Campeche til? Jeg ville meget hellere have hørt sandheden fra begyndelsen af," ved hvilket udbrud der opstod en mumlen, som fik kaptajn Popes ansigt til at lyse op.

"Jeg havde forstået, De havde kaperbrev, kaptajn," sagde bådsmanden Grindal, som stod lidt foran de øvrige. "Ikke at det betyder noget."

"Har man hørt, at der udstedes kaperbreve i fredstid? Du ved da bedre, min ven," sagde Pope, idet han rystede på hovedet i retning af den kritiske pirat med en velvillig mine. "I havde lyst til at prøve kræfter med den ostindiefarer derude. Hvordan skulle et kaperbrev – selv om det så havde været krigstider – kunne give os frit lejde til at borde og udplyndre et britisk fartøj?"

"Nå ja, et kaperskib er vel et kaperskib," sagde bådsmanden.

"Vi er sørøvere; det forstår vi vist alle sammen. Men jeg er en mand af få ord; dette var, hvad jeg havde at sige," sagde Pope og stillede sig med skrævende ben, "betingelserne er sådan her: Halvdelen af alt plyndringsgods til mandskabet, og selve skibet, når jeg går i land og har fået, hvad jeg ville have. Hvis vi altså tager ti tusinde pund ud af et skib, fordeles de fem tusinde blandt jer. Er det godt nok? Og der er jo ingen, der siger, at vi skal stoppe med ti tusinde pund, hvis I ellers er villige og viser jer som mænd."

Han gjorde en pause, og der lød en høj bifaldsmumlen. Kaptajn Crystal så ængsteligt rundt i kredsen, men det var tydeligt at se, at alle ville være med. Ingen mumlende, modvillige protester over at være blevet snydt kunne høres. Men i virkeligheden havde de fleste af dem jo også taget hyre med en klar fornemmelse af, at der stak mere under dette kryds end en tur til Campeche og Vestindien.

"Før jeg nu går videre," fortsatte kaptajn Pope efter at have taget nogle kraftige drag på cigaren og kastet et roligt blik over mod skibet tværs for styrbord, som om intet ud over det almindelige fandt sted på hans fartøj, "vil jeg blot sige, at vi vil ikke havde nogen skulkere – ingen nølehoveder iblandt os. De af denne besætning, der har lyst til at drive sørøveri under min kommando kan gå om til bagbord; de, der ikke har lyst, vil blive sendt i land, det er der taget forholdsregler til," sagde han med et sarkastisk, ondskabsfuldt smil, som ikke gik forbi nogens opmærksomhed.

Alle mand, undtagen to, gik til bagbord, nogle hurtigt og beredvilligt, andre mere tankefulde. Crystal vendte sig mod

rorgængeren og råbte: "Hvilken side vælger du, min gut?"

"Jeg er med sørøverne. Rigeligt med sprut og det halve udbytte, som der blev lovet!"

Dette svar morede nogle af dem, der stod på dækket. Latteren rullede, og man hørte forskellige bemærkninger krydret med folkelukafets eder og blomstrende sprog, mens de så på de to, der var blevet til styrbord, eller vendte blikket mod kaptajnen, ivrige efter at han skulle fortsætte sin tale.

Solen var nu nær horisonten, og den vestlige himmel havde antaget en urolig blodrød farve med purpurrøde skyer, mens himlen højere oppe udbredte en stadig mørkere blå over fløjknapperne; alle skyerne over dem og ude mod øst var hvide som mælk, mens himlens stråleglans lagde et gyldent skær på skyrandene. Det var smukt og opmuntrende skue, og stemningen syntes at gennemtrænge det rå og brutale mandskab med en øget appetit på de eventyr, de nu måske var på vej mod.

De to matroser til styrbord trak skuldrene op om ørene med et dumt og forlegent udtryk. De rullede med øjnene, de syntes meget urolige, var usselt klædt, og manglede ligesom den ægte sømands snit og optræden. Den ene var en gusten fyr med tjavset hår som optrevlet tovværk. Den anden så ud til at have kinesisk blod i årerne.

"Så I to vil altså gerne sættes i land?" sagde Pope temmelig bistert.

"Nej, det vil vi ikke," svarede den gustne matros. "Men vi tog ikke hyre som sørøvere."

"De vil aldrig få en forbandet pirat af mig, om De så bruger resten af livet," råbte manden med det kinesiske udseende.

"Hør lige her," sagde Pope og trak en lang pistol frem, idet han trådte hen ved siden af fyren med et par lange skridt, "hvis du tiltaler mig på den måde en gang til, så fyrer jeg denne her af lige gennem dit fordømte hoved."

Manden blev ligbleg, men holdt sig tavs og blev stående så ubevægelig, det var ham muligt på det gyngende dæk. Kaptajn Pope var forfærdelig at skue; høj, mægtig, skæbnesvanger med sit våben i hånden. Det var umuligt at sige, om han virkelig havde til hensigt at dræbe matrosen eller ej. Folkene til bagbord så til med forskellige følelser afspejlet i ansigtet, mange dog tydeligt med stærk beundring.

"Du vil altså gerne i land?" sagde kaptajn Pope og stak pludselig pistolen i lommen.

Fyren mumlede lavmælt: "De vil dog ikke lade mig drukne, vel? Jeg påmønstrede som fuldbefaren matros på et handelsskib. Jeg vil nok være med til at plyndre, men ikke til at myrde og slå ihjel, og jeg vil Fanden tage mig ikke hænges."

"Men du er altså fast besluttet på at gå i land?" sagde Pope til den anden.

Manden så ud over skibssiden, og luskede derpå med et ejendommeligt smil, men uden at sige noget, over til flokken af sine kammerater. De modtog ham med høje bifaldsråb.

"Det var Johnnys skyld," hylede han, idet han hentydede til den ensomme stakkel på den anden siden af dækket. "Døden tager de sidste! Det halve af byttet og masser af sprut! Det er sådan, det skal være," råbte han og slog ud med hånden i retning af roret; så begyndte han at le ubehersket som var han med ét blevet sindssyg. Han snurrede rundt her og der, ramte flere af folkene omkring sig, og inden der var gået et øjeblik,

faldt han besvimet om på dækket. Han blev ublidt trukket ind i kabyssen for at komme til sig selv.

"Men du mener stadig det samme, John?" sagde kaptajn Pope til manden med de kinesiske træk.

"Så brænd da i Helvedes flammer, ja!" svarede han med en stemme, som frygt og vrede fik til at lyde som et skrig. "Lad mig blot drukne, og Gud slå Dem med blindhed!"

"Er dette dog ikke lige et emne til en pirat, mr. Crystal," råbte kaptajn Pope. "Grindal!" – og nu skiftede han optræden og talte hurtigt og aggressivt – "få denne sømand ned i den lille jolle med noget brød og vand, og sæt ham i drift – lad det gå lidt villigt. Læg briggen bi, mr. Crystal."

Søen gik højt for en så lille båd; den første sø, den fik på tværs kunne fylde den op. Natten nærmede sig, og at sætte denne mand i drift i en lille jolle var næsten det samme, som hvis man havde hængt eller skudt ham på stedet. Crystal betragtede det, der gik for sig, uden at fortrække en mine; Pope med al den vrede hans rynkede pande kunne udtrykke, armene over kors, og i det hele en overordentlig dramatisk attitude. Det ville være nødvendigt at sende et par mænd ned i båden sammen med John for at frigøre den fra taljerne, da det jo ikke var sikkert, at John ville være i stand til selv at gøre det; i så fald ville båden blive slået til pindebrænde mod skibssiden på et øjeblik, og John ville drukne.

Men kaptajn Pope skulle blive sparet for mindet om en så grusom handling. Pludselig rejste John sig op i båden, der stadig hang og svingede i daviderne, mens et par mænd var travlt optaget af at fire den ned; efter at have kastet et blik fuldt af frygt ud på det mørknende hav i øst, skreg han med en

underlig stemme, som selv ikke hans moder ville have genkendt:

"Jeg vil så hellere blive sørøver. For Guds skyld, kaptajn, lad mig blive om bord."

Kaptajn Pope længe tavs på ham med en dyb panderynken; folkene holdt imens inde med deres arbejde og så på ham for at høre hans ordre.

"Du ser altså, hvordan du er stillet," sagde Pope så, idet han nærmede sig manden, der stadig hang i båden, og tiltalte ham med et udtryk af undertrykt raseri, som kun akkurat blev holdt i ave. "Du ser, din slyngel, at det er mig, der bestemmer her. Ved alt, hvad der er helligt" – han så rundt omkring sig – "ville jeg sende enhver, der vover at talte til mig på den måde, du har gjort, i drift. Du kan komme ud af den båd og gå forud," brølede han; "men jeg holder øje med dig, og hvis jeg fanger dig i at spille falsk over for mig ..." Han så truende på manden og kærtegnede med forfærdelig betydningsfuldhed den lange pistol, der lå på hans bryst under tøjet.

John sprang ind på dækket og forsvandt i retning af bakken. Hans flugt blev fulgt af latter og piben fra nogle af de øvrige. Efter folkenes holdning og miner at dømme, havde den moralske effekt af denne opvisning være særdeles gavnlig.

"Han sparede os for en båd, sir," sagde kaptajn Crystal.

"Ja, og en mand," svarede Pope, hvorpå han med høj røst atter kaldte besætningen sammen, for han havde mere at sige dem.

6. Sammenstødet

Gypsy var altså nu et sørøverskib, anerkendt som sådan af sit mandskab, og med det sorte flag i flagkisten, klar til at hejses, når lejligheden krævede det. Og da kaptajn Pope beordrede sin besætning til på ny at samles midtskibs, var det mere med det formål at lægge råd op med dem, end at holde tale.

Først fortalte han dem, at han var stukket til søs med så lidt proviant, at de ville komme til at mangle fødevarer inden en uge; deres første opgave var derfor at plyndre et skib for at skaffe sig fødevarer og vand. Hvad spiritus angik, havde de rigeligt med rom, og han foreslog derfor at fejre sin afsløring og folkenes modtagelse af den, med at lade uddele rom nok til at de kunne få sig adskillige rygende krus. Dette blev modtaget med stor jubel.

Han fortalte desuden, at han havde tilstrækkelige forråd af krudt og kugler; man kunne altid skaffe sig mere ved plyndring. Næste dag, sagde han, ville våbenkisterne blive bragt på dæk, og mandskabet blive øvet af mr. Crystal og Matthew Grindal i brugen af huggerter og kanoner.

"Der er nu ellers ikke mange af os, der har brug for øvelser," brød en grov stemme ind, "De skal bare lægge os op på siden af et skib, så ved vi, hvad vi har at gøre." Kaptajn Pope optog denne afbrydelse meget venligt. Han fortalte dem nu, at han havde fået pålidelige underhåndsefterretninger fra en ven, som havde været hans skibskammerat på en kaper i 1814, om at der var et rigt lastet spansk skib på vej fra Cadiz til Manilla. Han vidste, hvornår hun afsejlede, og det var hans hensigt at krydse

omkring i hendes kurs, indtil han fandt hende. Ved denne nyhed råbte folkene endnu engang hurra. Han bad mændene blive, mens han videre fortalte om sine hensigter med dette kryds, og lyttede til deres mening, der som regel gav sig udtryk i flere hurraråb, indtil det blev mørk nat, hvorpå man tændte lanternerne og delte mandskabet i vagter; mens dette fandt sted råbte Pope til stewarden, at han skulle fylde en pøs med rom og bringe den på dæk til mandskabet, så at de kunne lave sig rigeligt med grog.

Det var nu anden hundevagt; meget mørkt, men klart med en smukt stjernebestrøet himmel. Søen gik i dovne dønninger; der var et forvarsel om en hendøende vind i de langsomme stigninger og fald. Det var den tid på døgnet, hvor sømanden kunne slappe af, og næsten alle ombord var samlet i lystigt lag på mellemdækket. Lanternerne sås som firkanter af lysende dis over storlugen, som kaptajn Pope netop var på vej hen imod. Han så ned, og opdagede Crystal komme op ad kahytstrappen; han gik ned ad en række trappetrin, og var så nede på det dæk, hvor hans besætning var forsamlet.

Det var et så forunderligt skue, at man skal tilbage til beskrivelser af sørøverlivet i det forrige århundrede eller længere tilbage for at finde noget lignende. Nogle køjer hang fra loftet, men de fleste af folkene var kommet af sted uden nogen form for soveudstyr, og "plankede den", som det kaldtes, det vil sige, de sov på det bare dæk i deres daglige klæder, og havde en og anden af dem et tæppe at rulle sig ind i, måtte han regne sig for heldig. Lanternerne gav et udmærket lys. Et par brede planker, der var fæstnet til nogle stolper, der kom op gennem dækket og fortsatte videre gennem loftet, udgjorde et

bord. Hist og her blev en skibskiste brugt som stol, andre sad på en tøjbylt. Nogle havde bragt et lille spir, der lå som reserve, ned fra dækket, og anbragt den langs bordet som en slags bænk, de kunne sidde på. To dampende tinskåle med varm rom og vand stod på bordet, og sømændene dyppede ofte deres metalkrus i den gyldne, duftende drik.

Bådsmanden sad for enden af bordet, midt i en fortælling om nogle af sine venner, sømænd selvfølgelig, der var blevet frarøvede et hundrede og fyrre pund af to kvinder og en ung mand, forklædt som kvinde, da han fik øje på kaptajnen, som stod lige under storlugen og så på sceneriet. Grindal sprang op. Han havde allerede indtaget et krus eller to, men var ikke fuld. Det samme gjaldt resten af forsamlingen. Men de var kommet i en løftet stemning, og enkelte viste allerede tegn på at være på vej fra denne til deres naturlige tilstand af ondsindethed og barbariske lidenskaber. Da de så deres kaptajn, lød der et halvdrukkent kor af hurraråb, og den skelende Maddison råbte: "Vil De drikke med os, Deres Nåde?"

"Det er netop derfor, jeg er kommet herned," sagde Pope og gik hen mod bordet. Han så sig om efter et krus, og manden med de kinesiske træk tog sit eget krus, fyldte det med rom og rakte det til Pope.

"Kaptajnen drikker kun med ægte sørøvere," råbte en mørklødet, tynd fyr med skinnende øjne. "Og du er ikke en ægte sørøver, før du har bevist det," hvormed han sprang op og sparkede kruset ud af hånden på John, så indholdet fløj ud over de omkringsiddende.

Kaptajn Pope lo hjerteligt.

"Jeg vil suge livet ud af din sorte strube, hvis jeg træffer på dig en mørk nat!" sagde John, idet han dog trak sig noget tilbage, mens han talte, og blandede sig med folkene omkring bådsmanden.

Kaptajnen tog et krus, der havde fået en lille revne, og begyndte så at tale til folkene. De tav alle imens, så stille som galionsfigurer. Der var intet andet, der brød stilheden, end Popes stemme, den knagende lyd fra briggens tømmer, og i ny og næ en piben fra rotterne i lasten nedenunder. Det var en meget opmuntrende tale; han sagde, at han ønskede de alle skulle føle sig som hjemme om bord på briggen, og leve fredeligt og roligt sammen. Det skulle ikke mangle dem på frihed; men han forventede at de altid fulgte hans ordre uden nølen; deres liv ville afhænge af lydighed og hurtighed; han ville så vidt det stod i hans magt sørge for, at de havde rigeligt at spise og drikke, og siden de jo sejlede under det sorte flag, ville den sædvanlige disciplin til søs være noget løsere end ellers. Det de alle ønskede, var masser af penge, og det skulle de få, hvis de kæmpede bravt og ikke frygtede for noget.

Kaptajnens tale blev fulgt af alskens brøl og tilråb. Folkene var smigrede ved hans tilstedeværelse blandt dem. Han drak først på deres gode helbred, dernæst på det heldige resultat af deres sejlads, som han lovede ville blive så kort, at de engelske krydsere ikke ville kunne nå at blive til besvær.

"Syng og vær glade, gutter," sagde han så, og gik så op på dækket, mens mændene råbte fornøjet efter ham og slog i bordet med krusene.

Skibet genlød af lystige kor indtil klokken otte, hvor bådsmanden peb i fløjten og stampede i dækket, og

bagbordsvagten tumlede op af trappen, drukne, larmende og udstødende mængder af voldsomme eder, for at passe vagten indtil midnat. Bagbords vagt blev anført af bådsmanden Grindal. Det ville kræve betydelig mere end han havde fået at drikke – og han havde dog fået mere en sin del af pøsens indhold – før han gik fra sans og samling. Han afløste kaptajn Crystal på agterdækket; denne gik straks under dæk og tørnede ind.

Klokken ti gik kaptajn Pope ned. Der var varmt i kahytten, selv om det lille skylight stod åbent. Kahytten havde et mærkværdigt, men hyggeligt præg, med brunmalede vægge, simpelt indrettet blot med et bord og en kistebænk til at sidde på. I et hjørne stod et lille bord, på hvilket der lå et kompas, en kvadrant og et par andre temmelig primitive beregnings-redskaber; tæt ved stod en lærredspose med kort, hvorfra han tog et, som han lagde op på kahytsbordet, idet han bøjede sig over det.

Kortet viste kysten omkring Cadiz og Kap Trafalgar, og omfattede adskillige vestlige længdegrader. Det rigtlastede spanske skib skulle afsejle fra Cadiz i den og den uge; det tjente intet formål at forsøge at fastlægge den nøjagtige sejldato; der behøvedes kun en smule modvind eller et par millimeter på barometeret for at få spanierne til blive ved kaj.

Mens han stod bøjet over kortet og i tankerne gennemgik vindene i denne del af oceanet, som han kunne erindre sig dem, blev han vækket af et højt, skrækslagent råb fra dækket, hurtigt efterfulgt af lyden af flere stemmer, blandt hvilke han skelnede Grindals tyrebrøl: "Hvordan Djævlen er det, du styrer? Til styrbord, din satan!"

Pope sprang op fra bordet og ind i kahytten, greb sin huggert og stak en pistol i lommen, og ilede op på dækket. Næppe havde han fået hovedet fri af kahytstrappen, før han næsten blev kastet omkuld af et voldsomt stød. Den lille brig krængede, skælvende fra top til kølsvin, man hørte lyden af træ, der splintredes oppefra, og stumper af tømmer, blokke og deslige faldt ned i det stille vand. Natten var overmåde mørk; disen var blevet til en tæt tåge, efter at der var blevet slået to glas. Det blæste kun en ganske let brise, og ingen bevægelse kunne spores i søen bortset fra den puls, der udgjordes af de lange, konstante oceandønninger.

Der lød råb fra siden. Hylende og jamrende stemmer i et ukendt tungemål. Med styrbords bov liggende næsten kærtegnende op til briggens side, og bovsprydet med klyverens sorte vinge tilsat ragende ind over dens ræling som et fældet træ uden grene, sås et fartøj, der var noget større end sørøveren, tilsyneladende en skonnert, men det var så mørkt, at det ikke var muligt at skelne hendes rigning. En mand med en lanterne i hånden råbte noget i et eller andet uforståeligt sprog. Lysskæret ramte ham og viste en mand klædt i en tyk sømandsfrakke og lange støvler, der fik ham til at ligne en kæmpe. Nogle sømænd halede i rebene, mens de hylede i kor. Andre løb panikslagne omkring på dækket; der var vel alt i alt omkring 12-13 mand at se på det fremmede skib.

Blokke peb, tømmer knagede, løjerter raslede og over det hele hørtes råb iblandet rigelige engelske eder.

Pope så straks, hvad der var sket – et såre almindeligt, men irriterende sammenstød med et andet fartøj; og han udstedte følgende ordre med en stemme, der kunne høres som et

signalhorn ud over hele briggen: "Grindal, tag et par mand og sur den fyr fast til os med klyverbommen. Sørg for, at der er plads til bølgegangen. Lad gå bramsejls fald. Folk til for- og stormasts givtove. Styrbord for- og storbras. Ryd ræerne for og agter af vejen. Hvor er mr. Crystal?"

"Her, sir," råbte styrmanden, der var kommet på dæk lige efter kaptajnen.

"Mr. Crystal, få en våbenkiste på dæk og del huggerter og skydere ud til folkene. Jeg agter at borde den fyr. Han kommer som sendt fra Himlen for at proviantere os!"

Våbenkisterne var blevet stuvet ned, så de – som man vel kan tænke sig – lå lige for hånden, i et lille aflukke i det bageste lastrum, kaldet lazarettet, som man kom ned i gennem en lille luge i kahytsgulvet. Crystal og nogle af mændene ilede derhen, lyset fra kahytslampen var nok til at de kunne finde, hvad de søgte. De kom op med favnene fulde af huggerter og nogle pistoler, og de to kaptajner sprang i spidsen for omkring ti bevæbnede mænd fra rælingen op i det fremmede skibs bov, og løb op ad dækket, mens de udstødte vilde råb og skrig.

"Driv besætningen ned i bakken," brølede Pope. "Slå enhver ned, der gør modstand."

Manden, der holdt lanternen i hånden oppe på halvdækket, som havde råbt noget uforståeligt, og som var iklædt den tykke dragt, der fik ham til at ligne en stor tyr, var uden tvivl skibets kaptajn. En anden mand stod ved hans side, velsagtens styrmanden. De stod begge som himmelfaldne, ubevægelige som et par døde, da sørøverne kom stormende hen mod halvdækket, hvor også det meste af besætningen havde søgt tilflugt.

Dette skete før 1820, på en tid, da sørøveriet var en i det store og hele dagligdags ting på havet, og det at blive taget og udplyndret ikke medførte større forundring hos sømanden end så mange andre af de farer, der fandtes derude.

Den fede kaptajn med lanternen kunne let se, hvordan det var fat, det samme gjaldt styrmanden og resten af mandskabet. Kaptajnen begyndte at tale, eller måske snarere råbe, på et sprog som hverken Pope eller Crystal forstod noget af. Men det havde for øvrigt været lige meget, om det så havde været det smukkeste engelsk.

"Af sted med jer," hylede Pope og svingede sit sværd om ørerne på den kraftige kaptajn.

"Væk med jer," brølede Crystal, idet han bankede styrmanden mellem skulderbladene, hvilket fik ham til at stikke i løb. Og under skrig og forbandelser og trampen i dækket, og latter fra folkene om bord på *Gypsy*, blev hele mandskabet sammen med deres umådelige, opsvulmede kaptajn, gennet fremefter og tumlede ned i bakken gennem den lille luge, hvorefter lugen blev skalket.

Man kunne høre dem ligge og råbe nede i mørket.

"Jeg tror, det er tyskere," stønnede Pope. "Men lad os nu få undersøgt kahytterne."

Et par matroser blev efterladt på dækket. Resten af dem fulgte kaptajn Pope og kaptajn Crystal ned ad kahytstrappen til kaptajnens kahyt. En lygte med forskelligfarvede glas brændte under det lille skylight. De dæmpede lysstråler, der skinnede på skottet, havde en mærkværdig effekt. Under lampen ved et firkantet bord, fuldt synlig i det hvide skær, der kastedes nedad, sad en kraftig kvinde med en hat med en uhyre, nikkende fjer

på hovedet; to uhyre bundter hår, der var så lyst som hø, lå ned ad ryggen som fletninger af halm. Frygten syntes at have bragt hende aldeles fra sans og samling. Et stift, stirrende blik fra hendes små blå øjne syntes at rumme den smule liv, der var tilbage i hende. Hun kunne være tyve, hun kunne være halvtreds år gammel. Hun hverken skreg eller bevægede sig, da mændene kom løbende ind i kahytten.

"Ha!" sagde Pope, og lettede på hatten med et fint smil. "Kaptajnens kone. Se om der er flere af besætningen gemt i de andre kahytter, folkens; og mr. Crystal, få løftet agterlugen, så vi kan se, hvad vi har fået fat i. Imens vil jeg tale lidt med damen her."

Hun fortsatte med at sidde fuldstændig stille med de fede hænder foldede i skødet. Nogle kostbare ringe glitrede på fingrene. Pope bemærkede dette. Han var sømand, og det var ikke nogen overraskelse for ham, at kaptajnens kone på et skib som dette havde en ring eller to på fingrene. Han bukkede dybt for hende, idet han udbrød: "God aften, frue, taler De engelsk?"

Hun stirrede ubevægelig på ham. Han kunne et par ord fransk, og forsøgte sig i dette sprog. Hun fortsatte med at stirre på ham. Det var klart, at frygten havde frosset hende helt ind i marven, hun var stum af skræk, døv af skræk, ja næsten død af skræk; frygten havde angrebet alle hendes sanser og organer undtagen øjnene. Pope, der ganske vist var sørøver, var ikke lommetyv, og da han fandt damen stum, ubevægelig og fuldstændig sanseløs af rædsel, betragtede han ringene på hendes fingre og en kæde af lysende guld omkring hendes hals; men hans blik røbede en vis tøven. Han forstod dog udmærket, at hvis han ikke selv satte sig i besiddelse af dette ubetydelige

bytte, ville en eller anden slyngel af mandskabet gøre det. Han gik derfor hen på siden af den ubevægelige, stirrende dame, og selv om hun skælvede, rørte hun ikke et lem, og hendes barm steg og sank ikke hurtigere, skønt hun fulgte ham rundt om bordet med øjnene.

"Er hun da en mekanisk voksdukke?" tænkte han.

Imens havde Crystal og hans folk udforsket kahytterne, som der var fire af; de fandt ikke flere af mandskabet i denne del af fartøjet. Crystal råbte til kaptajn Pope: "Kan jeg tage lanternen til at undersøge agterlasten?"

Pope råbte tilbage fra sin plads ved siden af damen: "Der må være de ting, du skal bruge for at få lys, i pantryet der!" Han pegede på en slags niche med hylder, der fandtes i den forreste del af kahyttens skot. Idet Crystal passerede ham med en mørk, halvt undrende mine, som søgte han at gætte kaptajnens hensigter med damen, lagde Pope hånden på ringene. Øjeblikkelig udstødte den stakkels kvinde et øresønderrivende hvin; selve hendes barm syntes at blive flået i stykker af denne kraftpræstation. Hun sank tilbage i stolen, men forblev dog oprejst.

"Jeg har ikke til hensigt at skade Dem," sagde kaptajnen, mest for sine egne mænds skyld, for han var en fin heroisk ånd og afskyede den tanke, at de skulle tro, at han kunne lægge hånd på en kvinde, undtagen på en venlig måde. "Men –", og idet han greb hende om håndleddet, trak han behændigt ringene af hendes fingre, stak dem i lommen, og derpå trak han med en elegant bevægelse guldkæden op over hendes hat. Et stort ur af samme metal, med malet porcelænsskive, hoppede ud fra

kjolelinningen. Disse to ting blev ligesom ringene stukket i lommen.

Folkene så hviskende og leende til fra den anden ende af kahytten, men Crystal, der nu kom ud fra pantryet med en lille lanterne i hånden, tog ingen notits af, hvad der foregik.

"Vi er havets landevejsrøvere," udbrød Pope. "Og dette er landevejens lov, hvad enten den er fast eller flydende."

Han hilste atter damen med sin hat, satte den så på hovedet, tog den mangefarvede lanterne, der hang over bordet, og gik ud for at lede efter kaptajnens kahyt, idet han beordrede Crystal til at ransage agterlasten og rapportere indholdet af denne.

"Der vil vel blive ført regnskab med alt, hvad vi tager, går jeg ud fra?" udbrød en ondskabsfuldt udseende matros, idet kaptajnen gik forbi ham.

"Fanden tage dig! Ja, selvfølgelig! Er dine interesser ikke også mine? Følg du blot med styrmanden!" råbte Pope rasende.

Han fandt uden besvær frem til kaptajnens kahyt. Det var et lille rum, der var udstyret med nogle få navigationsredskaber, en køje, et bord, en dragkiste og så videre. Det første Pope ledte efter, var fartøjets papirer, og han fandt dem snart i et skab; men han forstod intet af, hvad de indeholdt. Alt hvad han kunne regne ud, var at fartøjet var en brig eller en snau, og at folkene om bord var tyskere eller fra et land, hvor alfabetets bogstaver ikke lignede, hvad vi er vant til. Han gennemsøgte hurtigt kahytten, og råbte så ned gennem agterlugen til et par af folkene om at komme og bringe plyndringsgodset fra kahytten op på dækket. De kom op med adskillige store pakker, hvis indhold var alt, hvad der var i kahytten, bortset fra en del kvindeklæder. Dem rørte de ikke. De tog de nautiske

instrumenter, et kronometer, omkring tyve pund tobak, sengeklæder fra begge køjer, et par søstøvler, en varm pelsfrakke og andre lignende genstande. I skabet, hvor Pope havde fundet papirerne, fandt han også en stor lærredspose halvt fuld af prøjsiske guldmønter sammen med nogle nye engelske sovereigns, en mønt, som på den tid ikke havde været længe i omløb.

Crystal kom op fra agterlasten og rapporterede dens indhold. Så vidt det var muligt at skønne ved lyset fra et stearinlys og den lille lanterne, mente han at have fundet oste, skinker, nogle fade, som han mente indeholdt genever, tønder med råsukker og mange kasser med tobak. Der var flere andre ting, men han ville være nødt til at bryde dem op for at kunne finde ude af, hvad de indeholdt.

"Jamen, det kommer jo som sendt fra Himlen," råbte Pope med en hjertelig ed, idet han så hen mod kvinden, der stadig sad på sin stol og stirrede uden noget andet livstegn end sit blik. "Et herligt spisekammer! Og vær nu så venlig at se, hvad han har i hovedlasten, før vi begynder udlosningen."

Kaptajn Crystal trådte tæt hen til kaptajn Pope, idet han med en stemme så hæs som en krages, hviskede: "Lad os hellere få den stakkels kvinde af vejen. Hvis folkene tager til at drikke, kan det komme til at gå ud over hende. Vi behøver jo ikke sende hende lige i armene på dem."

Det var den menneskelige, ærlige, britiske koffardikaptajn, der her talte. Det var det øjeblikkelige udbrud af følelse hos en, hvis hjerte havde lidt mangen en skuffelse fra det modsatte køn, men dog aldrig havde kunnet føle sig krænket. Pope følte sig truffet.

"Overlad hende blot til mig," sagde han, og Crystal gik på dæk sammen med to andre, mens to blev tilbage sammen med kaptajnen.

Pope gik hen til damen, bukkede for hende, og greb hende uden at sige en lyd ved armen, uden at skade hende, men med en sådan bestemthed, at hun blev nødt til at rejse sig. Da hun var kommet op af stolen, viste hun sig at være en temmelig lavstammet kvinde, overordentlig fed og utiltalende at se til. Hun stønnede og hulkede og mumlede et eller andet på et uforståeligt sprog; hun var hvid som et lagen, næppe i stand til at holde sig oprejst, og åbenbart – hvilket hun viste ved at rulle med øjnene og se i vejret, som om hun påkaldte Gud – ganske overbevist om, at sørøverne ville myrde hende.

Popes galante væsen var nær ved at svigte ham. Det var ham ikke muligt med nogen form for heroisk attitude at opvarte et lille fedt, uforståeligt fruentimmer, der ikke ville bevæge sig af stedet, med mindre man slæbte hende af sted. Han halede hende altså ind i den kahyt, som han antog var hendes mands, og låste hende inde der.

De andre kahytter indeholdt kun lidt, der kunne bruges eller havde nogen værdi. Pope gik op på dækket. Vejret var stadig meget mørkt og stille. De sammenbundne fartøjer rullede blidt på søens lange dønninger, der var som et åndedræt; i ny og næ med et bump eller stød, som de mellemliggende friholter dog sørgede for ikke gjorde nogen skade. Kaptajnen kunne næppe skelne konturerne af sin egen brig, og hendes rigning var fuldstændig usynlig i mørket. Fartøjet, de havde bordet, var et tungt skib af kraftigt tømmer; hun så ud til at være rigget som en brig. Storlugen var blevet fjernet, og idet han så ned, kunne

han skimte genskinnet fra folkenes lanterner flakke over en let ladning, der var stablet op til fire-fem fod fra dækket. Crystal kom hen til ham med sin blændlygte og stod lige under lugen og så sig omkring.

"Hvad har du dernede?" råbte Pope.

"Tjah," svarede Crystal, "så vidt jeg kan se, er det mest børnelegetøj; der er en del fuglebure stuvet ned forefter." Han pegede rundt. "Jeg synes også, jeg kan se nogle små tønder henne ved det forreste skot, som nok kunne ligne krudttønder."

"Åh!" råbte Pope, "ikke mere i retning af spise- eller drikkevarer?"

"Der kan være noget nedenunder alt dette her, men det tror jeg nu ikke," lød svaret.

"Så kom blot op på dækket, mr. Crystal. Tag folkene med, og luk så lugen," råbte Pope derned.

De to kaptajner gik agterud og rådslog med hinanden. Men selv mens Pope talte, var hans hænder i fuldt sving. Han løftede det lille messing-nathus af, smadrede glasset på kompasset med det, løftede kompasnålen og rosen af og kastede det i søen. Det var et udtryk for den bedste piratmæssige omtanke hos Pope, og Crystal svor på, at Pope var den klogeste mand, han nogen sinde havde sejlet med.

De ti bevæbnede matroser, der var fulgt med de to kaptajner over på det fremmede skib, samlede sig nu på agterdækket og stod lyttende omkring kaptajnen og hans styrmand. Pope sendte dem ikke forud.

"Mandskabet på dette skib," sagde han til Crystal, "og naturligvis også kvinden, må holdes indespærret, indtil vi er

langt væk. De vil velsagtens blive bordet og sluppet løs af et andet skib."

"Sikkert," sagde Crystal.

"Men måske ikke de første par dage," fortsatte Pope. "Søens tilfældigheder er mange og mærkværdige, selv i et farvand med stor trængsel. Besætningen og kvinden må altså være forsynede med mad og drikke."

"Bestemt," sagde Crystal, og folkene stod tavse rundt om og lyttede.

"Vi vil forlade hende i en sådan tilstand," fortsatte Pope, "at hendes tilstand ikke vil vække mistanke. Skal vi overføre det, vi har brug for af lasten her med det samme, mr. Crystal, eller vente, til det bliver dagslys?"

"Det bliver et vanskeligt stykke arbejde i dette mørke," udbrød Crystal dystert. "Og ved dette lygteskin," fortsatte han, "kan vi ikke være sikre på, hvad vi kommer til at efterlade."

"Sandt nok," sagde Pope, "men det klarer måske op; der kommer måske snart vind. Jeg stemmer for, at vi får tingene flyttet over på vores skib og får hende så langt agterud som muligt, før solen står op, og vi risikerer at blive et nydeligt skue for den første halve snes skibe, der kommer forbi."

"Rigtigt, kaptajn!" råbte en af matroserne.

"Med det samme!" råbte en anden, og en af dem løb forud og skrålede ned til folkene, der hang ud over *Gypsys* ræling: "Skal vi blive her, til daggryet kommer og der ligger en krydser inden for skudvidde?" De begyndte at råbe og bande. "Få det, vi vil have, om bord og lad os stryge!" Eller det var i hvert fald det, der var meningen med deres blasfemiske udråb.

"Så lad os få de ræer braset forefter, mr. Crystal," sagde Pope, "jeg overlader dig kommandoen her. Skibene må lægges side ved side. Jeg sender nogle flere lanterner herover til jer. Pas for Guds skyld på med ilden. Lad os først få krudtet over, hvis det da er krudt. Og pas nu på med ilden." Han ilede hen i forskibet og lyttede opmærksomt, men der var intet at høre fra de indespærrede mænd nedenunder. I et spring var han derpå tilbage på dækket af sin egen brig.

7. Det sorte flag

Sørøverne arbejdede ivrigt. Ved daggry var hele lasten blevet overført. Det havde været en hård nat, men folkene havde slidt i det som desperate, så ivrige var de efter at komme klar af det kaprede skib før solens stråler atter faldt på havfladen. Tågebankerne rullede væk før daggryet brød frem i øst, og søen viste sig smuk og blå for deres øjne. Ikke et skib i sigte – jo, ét; som en stjerne tæt på solens kølvand på den yderste rand af den salte, bølgende havseng.

Gypsys dæk var et syn for guder! Hver eneste tomme mellem rælingerne var fyldt med kasser og fade og baller. Bunker af skinker lå hist og her, hver i sin lærredssæk, kasser med tobak, og en blandet mængde af udmærket anvendelige genstande af enhver slags, som slynglerne havde været villige til at slås for, men som de nu havde fået med en sådan lethed og uden at udsætte sig for livsfare eller opdagelse, at Pope, der stod og så sig omkring med en lille smil i det kønne ansigt, næppe kunne tro sine egne øjne.

Det prøjsiske skib lå stadig langs siden, men med friholter imellem, og de stød, der opstod på grund af den beskedne bølgegang, var så blide og bløde som de stjålne oste. Fartøjet kunne nu undersøges nærmere, og hun var, hvad Pope hele tiden havde tænkt, en prøjsisk snau. Og hvad er så en snau? Det er et fartøj, der er tilrigget som en brig, med en mast bag stormasten, hvorpå gaffelsejlet er sat. Sømænd skelner meget nøje, og en tovende kan udgøre en stor forskel. Begge skibes rigning var blevet en smule skadet ved sammenstødet. Snauen

var et bredt, klodset skib, hvis bov og agterende rejste sig brat i vejret. Hun rullede, og der var ligesom en slags bebrejdelse i de stød, hun gav *Gypsy* trods friholterne.

"Et rent hav," sagde kaptajn Crystal, idet han så omkring sig, "og netop vind nok til at vi kan komme væk. Ved du hvad, hvis det skib var noget hurtigere, kunne jeg godt have tænkt mig at tage et par mand herfra til besætning, så kunne vi sejle sammen."

Popes pande formørkedes. Han svarede utålmodigt: "Så kom jeg til at mangle en styrmand, og hun har desuden ikke så meget som en legetøjsbøsse om bord. Mener du da, at *Gypsy*s besætning er for stor?" Så råbte han: "Lad os så komme klar af hende!"

Da de to fartøjer var gjort fri af hinanden, gled *Gypsy* af sted for den svage berøring af en let brise mod hendes klyver og topsejl. Da hun var kommet på en afstand af omkring ti gange hendes egen længde, standsede de hende, en båd blev sat i vandet, og kaptajn Crystal og fem sørøvere gik atter ombord i snauen for at sætte hende i en stand, der ikke ville vække mistanke hos et tilfældigt forbipasserende skib, med mindre han kom meget tæt på og prajede hende. De brasede ræerne skarpt for og agter, gav de lettere sejl op og lod dem hænge i deres tovværk, de surrede rattet og hun lå rolig.

"Skal vi så ikke lade hendes mandskab komme op?" sagde en af matroserne til Crystal.

"Nej," svarede den firskårne mand ligefremt.

"Jeg har sejlet med en mand," sagde en af sømændene, en fyr med et stort, beskidt og fedtet skæg under en stor mund med blodrøde læber og sorte tænder, der sad med store mellemrum i

de vigende gummer, han fremviste, hver gang han åbnede munden, "som ville have sparet sig alt dette her besvær ved hjælp af en lille naver." En af de andre nikkede. "To pæne små huller," fortsatte han, "i lastrummet, under vandlinjen. Så behøver man ikke at slide og slæbe med de her pokkers braser. Man kan lige så godt dø nu som i morgen, og disse pæne tyskere er altid beredt på at dø."

Crystal smilede tvært. De var alle ophørt med arbejdet og så sig om en sidste gang, før de forlod snauen.

"Jeg kan ikke se nogen grund til at efterlade hende sådan her for at sladre om os," sagde en af folkene, idet han så ud mod et fjernt hvidt sejl, den eneste afbrydelse i horisontens våde kurve.

"I båden med jer!" råbte Crystal med tordenrøst. "Fanden tage jer! Holder I allerede menneskeliv for så lidt? Jeg har aldrig mønstret for at dræbe med koldt blod."

"Det er rigtigt," sagde en af de fem lavmælt. "En ting er at slås, men vi må kunne gøre det uden at blive mordere."

Således diskuterende gik de fem slyngler og deres styrmand, Crystal, i båden og roede tilbage mod *Gypsy*, der lå tværs for med boven vendt mod syd.

Der var et enkelt kahytsvindue i agterenden af snauen, og da de lidt efter kunne se det, opdagede de, at det stod åbent – det var en kraftig ramme med en glasrude i – og at kvinden stod midt i det som et portrætmaleri.

"Du gode Gud!" råbte den af dem, der havde sagt, at de ikke ville være mordere.

Crystal vendte sig og så på hende. Da begyndte hun at vride hænderne med den mest tryglende attitude og råbte ynkeligt et

eller andet på sit eget sprog. Det var et sørgeligt syn. Det burde have rørt enhver sømand med et ægte engelsk hjerte.

"Den gamle sender os da vist tilbage for at bolte det vindue," sagde matrosen med det fedtede skæg. "Hvis hun begynder at stå og vifte med sit lommetørklæde, kan hun skaffe sig hjælp før vi er ude af syne, og de kan så se med deres kikkerter, hvad slags skib vi er."

"Ro til!" sagde Crystal. Båden lagde snart op til siden af *Gypsy*, og de gik om bord.

Pope havde set kvinden i vinduet gennem sin kikkert.

"Jeg havde ikke bemærket det vindue i hendes kahyt," sagde han til Crystal, mens folkene hejsede båden op. "Hvad siger hun?"

"Hvis jeg var prøjser, kunne jeg sige dig det, Pope," svarede Crystal.

"At vi lader det skib ligge og flyde, og folkene om bord blive reddet og fortælle, hvad der er sket, viser alt for tydeligt, at vi er nye i faget, Jonathan," sagde Pope barsk. "Den gamle søulv med de blodige poter ville have sænket hende med alt, hvad hun har ombord, dødt og levende, efter at have udplyndret hende. – Men jeg er fast besluttet på at fuldføre min plan," sagde han så med et af sine skalkagtige sideblikke, "så høfligt og kultiveret det er muligt. Og ved du, at jeg har bedt til, at vi kunne være så heldige at falde ind med et af Duncans eller Petersons skibe, mens du var væk?"

Disse to havde været blandt dem, som han selv og Crystal havde været i tjeneste hos, og Peterson var den mand, der havde lovet Crystal hyre som kaptajn uden at holde det. Crystal skar tænder.

Båden hang nu atter i daviderne, roret blev drejet et par knager, braserne halet op, og briggen blev lagt på en sydvestlig kurs. Hvis man havde et skarpt øje, kunne man se kvinden i agtervinduet på snauen ganske svagt på lang afstand. Prøjseren var et nydeligt billede i morgensolen; ingen, der sejlede forbi hende i nogen afstand ville mistænke, at der skulle være noget galt om bord. Vinden havde fået mere vægt bag sig, nok til at kruse bølgetoppene; en bådslængde af olieglat kølvand spredte sig fra roret, hist og her med en regnbuefarvet boble, og hist og her et hul, der drejede sig rundt som et lille smil af skum. Og prøjseren stod af egen vilje ret mod det amerikanske fastland med sine ubevægelige sejl og ror; hendes malede kanonporte fik hende til at ligne et orlogsskib, og forskellige glasgenstande og lignende rundt om på dækket lynede i solen som de hastige flammer fra mundingerne af mindre skydevåben.

Den firskårne styrmand på *Gypsy* fik et længselsfuldt udtryk i sit rynkede ansigt, mens han så efter hende. Hun var et kraftigere fartøj end briggen, og kunne med en god stærk vind have vist sig at være i stand til at kunne skyde lige så hurtigt frem; han ville gerne have været hendes kaptajn og sejle side om side med Pope, mens han bevæbnede sig, hvor han kom frem. Men det var endnu for tidligt at tale om at dele sig op; desuden havde han jo bemærket Popes ansigtsudtryk, da han nævnte noget sådant, men hidtil havde de ikke skændtes.

Formiddagen var gået med at stuve plyndringsgodset ned og reparere de beskedne skader, der var sket på rigningen. Kort efter at der var slået otte glas (kl. 12 middag) lå den prøjsiske snau allerede langt ude i horisonten, og et større skib så ud til at have kurs mod hende. Pope holdt nysgerrigt øje med dem;

det store skib passerede snauen og sejlede videre, og endelig kl. to var det udplyndrede fartøj ude af sigte. Det var en klar og smuk dag fra morgen til aften; solen var varm, vinden duftede sødt med en sær havduft af tang, som om det var dødstille og Kap Horn var lige i nærheden. Af og til sås et glitrende, hvidt sejl mod kimingens lyse blå. *Gypsy* blev holdt til sin kurs mod sydvest, og man tog ingen notits af skibene i det fjerne. Det var ikke sandsynligt, at Pope ville indlade sig på nogen plyndring, når der var andre skibe i sigte, der kunne komme til hjælp. Han ønskede mørke eller en sø, der var tom hele horisonten rundt. Fartøjet nede mod syd var for resten en orlogsmand, der stod ind ad Kanalen. Crystal var ikke i tvivl efter at have set hende i kikkerten med de kønne topsejl og den elegante afpudsning fra vimplen i toppen til vandlinjen.

Om eftermiddagen gik Pope og den anden kaptajn sammen frem og tilbage over dækket og talte om deres planer og forhåbninger. Matroserne rundt om på skibet lå og drev eller hang på rælingen, og nogle få af dem var i gang med nogle småting, bådsmanden havde givet dem til opgave, og alle som en havde de en rygende pibe i munden.

"De ser glade og tilfredse nok ud," sagde Pope, idet han standsede og bad Crystal om at tage dem i øjesyn. "Jeg havde aldrig tænkt mig at behandle dem efter den sædvanlige sødisciplins regler. Lad dem blot nyde deres forestilling om, at vi alle er lige." Han smilede ondskabsfuldt.

"De vil altid respektere dig og mig," svarede Crystal. "Vi kan kunsten at navigere. Tænk, hvis de skar halsen over på os. Hvordan skulle de kunne styre briggen? Hvad skulle de stille op

med hende? Min kvadrant er min sikkerhed. Vidste du, at Grindal ikke kan stave?"

"I hvert tilfælde ikke nok til at kunne læse," sagde Pope, og de to mænd genoptog deres gang. "Hvorfor skulle en sømand også kunne stave? Hvad har han brug for at lære i nogen som helst retning? Han er sat her i verden for at blive bandet og sparket rundt med. Som gamle Chaffers, bådsmanden på *Verulam*, altid sagde, med en stemme som en ko, der skælder ud på sin kalv: "Vi fører et hårdt liv, og vi får en hård død, og vi ender i Helvede trods alt, hvad vi gør." Så hvad skulle en sømand med boglærdom?"

"Jeg kunne godt lide at vide," sagde Crystal, idet han tog Popes cigar ud af hånden på ham for at tænde sin egen pibe igen med, og samtidig skiftede emne, som om det ikke det andet ikke interesserede ham, "om du har nogen klar ide om, hvordan vi fordeler byttet, så hver mand får sin del af godset; for," han stammede, "hvis jeg nu vil have tusind pund."

"Fanden tage din beskedenhed," afbrød Pope ham.

"Så fem tusinde pund, da," råbte Crystal i et øjebliks ophidselse. "Hvad mener du, jeg skal stille op med sådan en klump metal, så jeg kan slå mig til ro uden at blive udspurgt, stillet for en dommer og hængt?"

Pope satte sig på skylightet, og hans firskårne ven satte sig ved siden af ham.

"Jeg er enig med dig," sagde Pope, "i at vi nok ikke skal regne med at grave det ned. Jeg vil ikke risikere noget med de ting, som jeg har sat min hals på spil for at få fat i. Men skulle vi ikke se at få lagt ægget, før vi begynder at tale om, hvordan vi skal ruge på det?"

"Jo, men tænk lige over det her," udbrød Crystal, idet han kastede et blik op på fyren ved roret, der tydeligvis prøvede at høre, hvad de talte om, "du vil krydse rundt på en eller anden længdegrad efter et bestemt skib. Pludselig dukker hun op." Pope så op mod himlen med et hengivent udtryk. "Vi border hende, og vi finder alt det guld, vi kan ønske os." Igen så Pope opad, og manden ved roret, der havde opfattet ordet guld, strakte hals. "Så har du altså fået dit æg," fortsatte Crystal, "på en måde lige fra det ene øjeblik til det andet. Burde vi så ikke være enige om udrugningen i forvejen? Se lige på de slyngler og mordere forude. Ville du have lyst til at sejle rundt på oceanet med flere hundrede pund guld eller sølvmønter i lasten, med risiko for hvad der kan blive lagt op af forskellige hemmelige råd i bakken?"

"Vi er beskyttet af vore kvadranter!" udbrød Pope med en kort, hård latter.

Crystal bukkede overdrevent for ham, og sagde alvorligt: "Så snart vi har fået, hvad vi vil have, vil du og jeg se at komme ud af det med skindet på næsen."

"Så hurtigt remmer og tøj kan holde," svarede Pope.

"Derfor, sir, må vi have vore planer fikse og færdige nu, når vi allerede er slået ind på spanierens kurs," sagde Crystal, idet han begravede den mørke ende af pegefingeren i sin pibe og gik hen til rælingen for at spytte i havet.

Pope smilede over hans firkantede, energiske fremtoning, og da han kom tilbage, sagde han: "Den plan, jeg er tilbøjelig til at mene er den rigtige, er denne: Vi vil uden tvivl falde i med et mindre fartøj med en passende rigning og størrelse, efter at vi har udplyndret spanieren. Den vil du overtage, og jeg vil

bemande hende med nogle stykker af vores bedste folk. Så sejler vi sammen, indtil vi kommer til det sted, som vi alle er enige om; dér vil vi overføre vores del af byttet til dit skib, og jeg vil overgive briggen til dem og lade deres andel forblive i den."

"Hvad siger du?" spurgte Pope med et glimt i øjet, der var som en regndråbe, der bævede i en stille brise.

Crystals barske ansigt kom i stærk bevægelse ved at tygge på denne bid. Så sagde han: "Når jeg tager kommandoen over det andet skib, vil alt byttet altså blive her om bord?"

"Indtil vi kommer til et nærmere aftalt sted," svarede Pope. "Det er selvfølgelig bare én plan," sagde han med et skuldertræk, da han så misbilligelse i den firskårne mands mine. "Vi kunne også sejle lige til Cumberlands kyst og smugle mine penge i land. Det bliver ligesom med *Oak*, og risikoen er lige så stor," tilføjede han og slog ud med armen og knipsede.

"Hvad gør så briggen her?"

"Det må folkene afgøre."

"Dem, du sender over på mit skib, vil de synes om at blive skilt fra deres penge?"

"De kan få lov at tage det med," sagde Pope. Crystals ansigt klarede en smule op, og han tog nogle tankefulde sug på piben uden at sige noget. Pope skævede til ham med en lidt mørk mine, men da deres blikke mødtes, lyste hans ansigt op med et af hans kønne, hjertelige, irske smil. Det stod klart ud fra denne og flere andre samtaler, de havde, at de endnu ikke havde nogle planer for, hvad der skulle ske, efter at de havde fået samlet så meget bytte, som der skulle til for at tilfredsstille deres ønsker. Hvis sandheden skal frem, havde Pope besluttet, at han ikke ville bekymre sig alvorligt om denne del af deres projekt – for

der var ingen, der bedre end han vidste, at søen var fuld af sære hændelser og sammentræf, og at en plan, der var nøje gennemtænkt og som alle var enige om ved otte glas på morgenvagten kunne vise sig håbløs og uigennemførlig før solen havde passeret sin middagshøjde. Måske blandede noget af den naturlige lethed og sorgløshed i hans irske karakter sig med hans sørøveriske spekulationer; ikke, at han ikke var fast besluttet på at skabe sin lykke ved dette kryds, men i modsætning til Crystal, der var af en nervøs og noget grisk natur, var han enig med Lord Nelson i, at i sager, der angik søen, måtte man tage en hel del på lykke og fromme.

Mandskabet morede sig på hundevagten den aften, skønt de var noget udmattede efter sidste nats hårde arbejde. De syntes godt om smagen af prøjserens genever; og de stegte og brasede og lavede sig en god aftensmad. Lige før solnedgang bemærkede Pope en del af besætningen, der havde forsamlet sig forude, og stod og stirrede agterud på en måde, der slog ham. Lidt efter skilte bådsmanden Grindal sig ud af hoben og gik langsomt agter.

"Kaptajn Pope," sagde han, "folkene har endnu ikke set deres flag. Er der noget i vejen for, at det bliver hejst, så alle mand kan være sikre på, hvilken farve vi sejler under."

Han gjorde en sær grimasse og lo på en underlig måde, der lod kaptajn Pope vide, at Grindal var en smule under spiritussens indflydelse.

"Naturligvis ikke," sagde Pope hjerteligt. "Pib alle mand agter og lad dem hilse vort flag med et glas grog til hver."

Grindal kvidrede en smule drukkent med fløjten, tog den fra læberne en eller to gange for at bande over den og stirre på den.

Men folkene havde forstået, hvilken slags lyd han havde i tankerne, og kom tumlende hen på midterdækket. Der blev slået hul på en tønde gin, og kaptajnens messedreng delte det ud til matroserne, der fik ordre til ikke at drikke, før flaget vajede over dem.

Imens havde Pope undersøgt oceanet omkring dem nøje. Nogle få sejl var i sigte, men ingen nær nok til, at de ville kunne opdage, hvilken slags flag, han hejste. Han gik hen til flagkisten bag rattet, og tog en lille balle stof frem, der lignede et sammenrullet ligklæde. Han bandt dette mærkelige flag til flaglinen på storrøjlen. Crystal hejste pakken op, Pope sørgede for at holde den klar af rigningen, og den steg som en sammenrullet kugle op til fløjknappen. Det var et syn at skue mændenes ansigter, der langsomt drejede sig opefter, idet de fulgte det sammenrullede flags flugt mod himlen, hver mand med en mål gin hånden, hver mand tørstende; med skinnende øjne, ondskabsfulde fjæs, der rynkedes til smil, og skæg i mange forskellige farver, der strittede ud i luften.

Kuglen var nu lige under flagknappen. Pope surrede flaglinen rundt om sin hånd og råbte til messedrengen om at bringe et glas grog til ham selv og Crystal. Så henvendte han et par ord til piraterne, der så noget utålmodigt på ham, eftersom de ville have noget at drikke, og trak så i linen, så at pakken deroppe foldede sig ud til et flag, stort, skinnende og sort som en ravnevinge mod himlens falmende røde.

Besætningen udbrød nu i hurraråb, og tømte deres krus sammen med kaptajnen og hans styrmand; selv manden ved roret fik sig et krus.

Flaget var fuldstændig sort. Det manglede det melodramatiske, afskyelige kranie med korslagte knogler. Og det var da også kendetegnende for hele dette sørøverforetagende, at det så fuldstændigt manglede gammeldags teatralske udsmykninger. Det skulle være et kryds, der skulle skaffe alle en formue med et slag eller to, og Pope fandt, at hans helt igennem sorte flag til fulde ville udtrykke hans og hans besætnings formål, når det blev nødvendigt at vise det.

Det var jo imidlertid ikke et flag, man vedblivende kunne lade vaje. Efter fem minutters forløb blev det halet ned, rullet sammen og stuvet af vejen. Matroserne gik derpå forud, og en af dem frembragte en fiol, hvortil mange af dem tog til at danse i det smukke, falmende aftenlys. Vinden stod i nord, og briggen styrede sin vej frem mod den del af det Atlantiske Ocean, hvorpå Pope havde foreslået at krydse rundt, indtil han faldt ind med et vist, rigtlastet spansk skib.

8. Jarlen

Natten gik stille hen, og dagen brød frem, klædt i alvorlige grå skyer, og med et hav, der steg og faldt i lange, blålige dønninger. Nogle søfugle svømmede rundt på bølgerne inden for skudvidde fra låringen. Der var kun en ringe brise, og briggen rullede langsomt af sted med slappe sejl, der slog mod masterne og knagende lyde fra skibets sammenføjninger, som om det hele langsomt var ved at gå fra hinanden. Om eftermiddagen var himlen stadig grå og horisonten klar, da et sejl viste sig ret forude. De to kaptajner spiste til middag, da bådsmanden stak sit grimme fjæs ind ad skylightet og rapporterede det. De rejste sig begge roligt og gik på dæk; de vidste, at vinden næppe var mere end en svag brise. Pope havde sin skinnende kikkert under armen. Han rettede den mod sejlet, mens Crystal brugte briggens almindelige kikkert.

"En yankee," sagde Grindal.

"En jagt," sagde Pope, idet han indstillede kikkerten. "Et lille fartøj – jagtrigget slup eller skonnert ..."

"En skonnert," brød Crystal ind, "hun går klods bidevind, og jeg synes, jeg kan se et gaffeltopsejl."

"Ja," fortsatte Pope, "og et lystfartøj, vil jeg tro, efter hendes smukke stand og de hvide sejl. Hvad mener du, Jonathan?"

"Det samme som dig," svarede Crystal.

"En fin herre og hans kone på vej hjem fra Madeira," sagde Grindal.

Pope lagde kikkerten på den lille hylde bag rattet, og så først på Crystal, derefter længe på Grindal, som om han hemmeligt

søgte den rå slyngels mening, og sagde så: "Tror De, hun er sikker at tage? Det kan godt være, hun er værdifuld, men medmindre vi borer hende i sænk, og holder hendes folk fanget, til vi har gjort vores forretninger med spanieren færdige, kan hun godt vise sig at blive et dyrt bekendtskab, som bringer os i fare for at blive forfulgt af noget, der fører en vimpel!"

Bådsmanden rakte ud efter briggens kikkert, og så længe og grådigt på fartøjet forude. Pope iagttog ham nøje. Det samme gjorde mange af besætningen, der havde samlet sig agter i smågrupper i forventningen om snarlige forretninger og rigt bytte, da de opdagede, at de tre talte sammen. Der var stadig ikke andet i sigte end det fjerlignende sejl forude.

"Skal vi angribe eller bare sejle forbi med en høflig hilsen?" sagde Pope. "Lad mig høre din mening, Crystal."

Den firskårne mand overvejede. Da han talte, gjorde han det langsomt, alvorligt, og med en mine, hvis bistre udtryk forstærkedes af hans ar. "Jeg mener, vi skal lade hende være," sagde han. "Og hvad mere er, jeg mener vi skal lægge roret op og lægge en god afstand til det fartøj dér. Jeg mener ikke engang, vi skal praje hende. Åh nej. For hvis vi prajer hende, vil hun kunne beskrive os, og nu må den prøjsiske snau være blevet opdaget, og rapporten fra folkene der ombord, sammen med denne fyrs beskrivelse," fortsatte han, idet han pegede, "vil gøre det farligt, ja rent ud umuligt, at fortsætte med at krydse rundt her efter spanieren."

"Hvad siger De, Grindal?" sagde Pope, idet han vendte sig mod bådsmanden.

"Der er ingen andre i nærheden," svarede bådsmanden. "Det er en førsteklasses lejlighed. Jeg går ind for at vi border hende, tager alt, hvad der er værd at tage ombord, tager folkene ombord på *Gypsy*, borer hende i sænk, og bagefter sætter hendes besætning over på det første, det bedste skib, vi møder, der har kurs mod vest eller syd. – Jeg mener ikke," fortsatte han – og man skal ikke tro, at han under sin tale ikke anvendte lige så mange eder som meningsfyldte ord – "jeg mener aldrig, at man skal lade, hvad der ligner en god chance, gå fra sig."

"Jeg mener det det samme som Grindal," sagde Pope.

"Nuvel, men kun hvis vi borer den i sænk," indskød Crystal.

"Jeg vil høre, hvad resten af besætningen mener. Vi må alle være enige i disse sager," sagde Pope.

Folkene kom hastigt tumlende agter, da de blev kaldt sammen, og da alle var forsamlede, spurgte man dem om deres mening. De var alle som en for at plyndre og sænke det fremmede skib, og der blev altså givet ordre til at lade kanonerne, og der blev uddelt håndvåben. Forventningen om bytte fik stemningen blandt slynglerne til at stige vældigt. Vinden blev imidlertid svagere og *Gypsy* satte af denne grund farten ned. Briggen skød nu knap to knob i timen, og tusmørket kunne meget vel nå at falde på, inden de to fartøjer nåede at komme tæt ind på hinanden. Ombord på sørøverbriggen var man parat med alt, hvad hun havde af artilleri, inklusive de små kanoner for og agter, foruden jernstænger, hamre, håndspager, krudthorn og et par andre genstande fra arsenalet af primitiv udrustning til søkrigsførelse. De fleste af mændene var vel bekendte med brugen af disse ting. De ladede kanonerne og kørte dem frem

til portene. De to lange kanoner blev også ladt; man efterså bådene, og alting blev sat i kampberedskab; for nu var det meste af skroget synligt over horisonten, og hverken Pope eller Crystal var endnu helt sikre på, hvad hun var. Kaptajnen mente, hun var et slaveskib med kurs mod Liverpool. Crystal gættede på, at hun nok ville vise sig at være et regeringsskib fra et fremmed land. Grindal, der så på hende igen og igen, sagde – med adskillige blasfemiske tillæg – at hun var et lystfartøj, lige klar til at blive udplyndret og sendt nedenom og hjem, og han understregede meningen af de sidste ord ved at vende en tjæret og kroget tommelfinger nedad. "Hejs flaget!" sagde Pope. "Reb undersejlet og bak fortopsejlet. Læg roret ned!"

Den lille brig lå underdrejet ret i det modgående fartøjs kurs. Det var nu omkring to-tre mil borte. Der var endnu en smule vind. Briggen duvede let på den svage dønning med slappe sejl. Horisonten fortonede sig stadig klar og ubrudt, og der var ikke vind nok til at bringe noget som helst inden for synsvidde i nærmeste fremtid. Det er svært at dømme om et skibs karakter eller måle dets proportioner, når man ser det ret forfra. Den fremmedes sejl var bemærkelsesværdigt hvide. Skroget var sort, men hun havde et så kraftigt spring i boven med sin gammeldags høje rejsning af bovsprydet, at sørøverne ikke kunne få blot et lille glimt af hende længere tilbage. Men de kunne dog nu se, at hun ikke havde porte til kanoner langs siden, og at hun heller ikke fremviste noget, der lignede artilleri fortil.

"En rig herres lystbåd," sagde Grindal, hvis grimme fjæs nu, efterhånden som mørket faldt på, var lige så mørkt at se til som

hans tjærede hænder. "Et fartøj, der nok kunne passe for vores bestilling."

"Det har jeg også tænkt på," sagde Crystal og så på Pope, der ikke svarede.

Gennem kikkerten kunne man se nogle få personer bevæge sig rundt i forskibet på den fremmede. Hendes sejl glimtede blidt i aftenlyset. Jo nærmere de kom hende, jo mere så det ud til, at Grindals formodning var den rigtige. Hen var tydeligvis et lystfartøj. Et kækt, sort, sødygtigt fartøj bygget af kraftige bjælker, vel en hundrede og halvtreds tons drægtig.

"Hun ville være os en god følgesvend," mumlede Crystal til Pope.

"Og hvordan djævlen ville du dele en besætning på tredive mand," svarede Pope vredt. "Gå en af jer til vejrs og fortæl, om der er noget i sigte."

Bobbin sprang op i vantet. På et øjeblik var han oppe i røjlråen, hvorfra han hæst prajede, at intet var at se.

De kunne regne med, at dagslyset ville vare til seks eller halv syv. Den fremmede sejler kom langsomt skvulpende mod briggen, tilsyneladende patetisk umistænksom. Nu var hun på en halv mils afstand, måske oven i købet inden for prajeafstand, hvis man brugte en råber, da hun pludselig, som om man pludselig havde set, hvad *Gypsy* var for en slags skib, lagde roret ned, så hun viste hele bredsiden, og på et øjeblik var hun på vej væk med kurs mod nordøst. Adskillige skikkelser tumlede forvirrede rundt på dækket, og hendes kraftige bom drejede rundt, da hun tog den svage vind ind fra bagbords bov.

"Bras foremærssejl, mr. Crystal!" brølede Pope. "Grindal, spring forud og send hende en kugle fra 'Lange Tom', men sørg

for ikke at ramme hende."

Bådsmanden ilede forud. Denne slags ordrer fik hans blod til at rulle hurtigere i årerne. Sejlene blev kantsatte, og briggen optog forfølgelsen. Og nu blev kanonen i forskibet affyret – den første ladning krudt, der havde lynet fra *Gypsy*. Man kunne følge kuglens flugt over bølgetoppene ved det fjerhvide skumspor, der opstod, når den ramte vandet.

Pope, der havde iagttaget skonnerten grundigt, kunne nu tydeligt kende hende for et lystfartøj. Hun viste intet flag. Hun blev styret med en rorpind, og foran denne lange stok af messingbeslået tømmer stod en høj, martialsk skikkelse, en ældre herre iført lang militærfrakke og en blød, sort, bredskygget hat. Også han holdt en kikkert for øjet. Der synes ikke at være nogen stor besætning om bord, heller intet tegn på kvinder, og nu da skonnerten var trimmet og kneb tæt op til den svage brise, stod de få matroser og så over skanseklædningen, idet de med åbenbar ængstelse og forundring anstrengte deres blikke for at se deres forfølger. Det kan have været frygten for, at den lange kanon ville skyde hul i skroget og sænke dem eller sprænge dem i luften; eller det kan have været den stadig svagere brise, der lovede, at de med sikkerhed ville blive bordet ved hjælp af en båd, der blev sendt ud fra briggen, så adræt hun ellers til andre tider måtte have kunnet smutte ud mellem kattens poter – og inden den vestlige himmel blev rød, var det netop det, der skete. Bådsmanden havde sænket den lange kanon, så den pegede lige på det fremmede skib, da Pope så, at hun havde lagt roret ned og langsomt vendte sig op mod vinden med en svag skælven i sejlene, næsten som om af frygt. Øjeblikkelig begyndte

kaptajnen at brøle ordrer, mens briggen fortsat flød af sted uden at efterlade sig en krusning på vandoverfladen, som var hun båret at en eller anden tidevandsstrøm hen mod lystfartøjet. En båd blev sat i vandet og tolv mand bevæbnede med huggerter og pistoler tumlede ned i den. Pope tog føringen med et sværd ved siden og en pistol stukket i frakken; mens Crystal, med armene over kors og en streng, mørk mine blev stående ved rælingen på agterdækket og så til. Han så omridset af galgen aftegnet i skonnertens spær; han spekulerede på, om Pope ville udplyndre det lille skib uden at tænke på, at folkene om bord ikke burde tillades at nå deres hjem og rapportere det forvovne sørøveri; medmindre da Pope allerede havde planlagt at skære halsen over på dem. Således grundende, alene og med armene tæt overkurs, bandede og svor Crystal lavt for sig selv.

Imidlertid havde båden lagt fra, og fo'r med skum for boven over de rolige bølger, drevet frem af regelmæssige, pulslignende åreslag. Brisen var nu stilnet helt af; sejlene hang slapt, pressedes så ind til *Gypsys* master ved trykket fra kanonen; og skonnerten begyndte at hælde, idet mærset faldt ned, som et eller andet stumt dyr, såret, skælvende, og afventende.

Båden var nu kommet langs siden af skonnerten. Pope og elleve mand sprang ombord med dragne huggerter, men i stedet for at møde modstand, fandt de et fuldstændig tomt dæk. En skikkelse var alene tilbage. Det var den høje mand med kappen og den sorte, bløde hat. Selv rorgængeren havde forladt sin post, og det tapre mandskab var forsvundet.

"De må være i bakken!" brølede Pope. "Luk dem inde!" og han gik lige hen til den høje, kappeklæde skikkelse med sværdet i hånden.

Det var en ædelt udseende ældre herre, måske halvfjerds år, overordentlig rank – en martialsk figur at se til. Han havde en stor, romersk næse ligesom hertugen af Wellington og store, grå, buskede øjenbryn, under hvilke hans øjne så på den anden med et ildfuldt, frygtløst blik. Han rettede sig i vejret, da Pope nærmede sig, og udbrød med en rolig, dyb stemme: "Hvorfor har De bordet mig, sir?"

Idet han udtalte disse ord, kom sørøverne, der havde låst skonnertens besætning inde forude, løbende agterud, og gjorde mine til at gå ned i kahytten.

"Stands!" råbte Pope, og tilkastede dem et rasende blik. "Kom op derfra." To af dem, der allerede var nået ned ad trappen, kom tilbage. "Jeg vil først tale et par ord med denne herre," fortsatte han. "Jeg skal selv gå i spidsen, når jeg er færdig."

Den statelige gamle mand betragtede den bande af slyngler, hvoraf nogle var de mest beskidte af de banditter, der fandtes om bord på briggen, med forbløffende ro, og Pope, som så det, sagde: "Vi er lykkeriddere. Vi sejler rundt her i åben sø for at opsøge os en formue, og det skal De hjælpe os med."

Han kunne ikke lade være med at optræde med en vis høflig underdanighed over for denne fine gamle mand. For han var jo selv en gentleman af fødsel, irsk og søn af en præst, og endnu ikke en grusom og blodtørstig sørøver. Men mange af virkelighedens sørøvere her omkring begyndelsen af det attende og slutningen af det syttende århundrede stod i stærk modsætning til den opfattelse, at de var frygtelige, morderiske banditter alle til hobe, således som visse romanforfattere har udmalet dem for os. De kunne lette på hatten for passagerer af det modsatte køn, flirte og vansmægte for dem, og sørge for

deres velvære og sikkerhed, når de først havde plyndret dem til skindet.

Popes folk stod stakåndede omkring kahytstrappen, hver med en huggert i hånden og et rastløst, vildt udtryk, med flagrende hår og arrede fjæs; afventende, mens den følgende samtale fandt sted mellem Pope og den høje, stolte og beherskede gamle herre.

"Jeg er jarlen af Fitzgibbon," sagde den høje, gamle herre, "og er på vej fra Azorerne til England. Sir, De skulle holde Dem for god til at drive denne bestilling. Jeg beder Dem at lade mig sejle videre. De vil ikke finde noget om bord på dette fartøj, der er Deres opmærksomhed værdig. Vær så god at undersøge kahytten, hvis De virkelig vil. De vil finde, at alting er tarveligt og almindeligt, og hvad jeg har af penge her på skibet – omkring halvfems guineas – er De hjertelig velkommen til at tage."

"Tak, mylord. Det er vor sædvane at gøre os det behageligt uden at være inviterede," sagde Pope. "Vi kan ikke lade Dem sejle videre for hverken halvfems eller ni hundrede guineas. Vi bliver nødt til at overføre Dem og Deres besætning til briggen derovre."

"Men hvorfor, sir? Hvorfor?" råbte Hans Nåde, idet han pludselig røbede tegn på ophidselse. "Hvad vil De med mig? Hvad vil De gøre med mit skib og besætningen? Hvad forlanger De i løsepenge, sir?" Han strakte hånden ud, den rystede temmelig meget. "Nævn en hvilken som helst rimelig sum, og De skal få den, hvis De blot vil lade mig fortsætte min sejlads."

Pope studsede ved ordet løsepenge; det indgav ham en tanke, som var ham ganske ny. Han tænkte over det, idet han stirrede

ind i lordens ivrige øjne, som denne holdt fæstnet på ham. Han så rundt omkring sig over på briggen, der lå og rullede på den svage dønning i et pistolskuds afstand; Crystals hoved stak op over skanseklædningen, og resten af mandskabet ventede sultne på fordækket på at blive kaldt over på skonnerten. Så lyste hans ansigt op, han så på sine folk, der stod ved siden af, og sagde så til adelsmanden: "Vi er ikke landevejsrøvere, her kan ikke være tale om nogen løsesum. De og Deres folk må ombord på mit skib, mylord. – Bring folkene op," råbte han til sine mænd og pegede forud. Tre-fire af sørøverne løb hen i forskibet. "*Gypsy* ohøj!" brølede kaptajn Pope uden at tage yderligere notits af Hans Nåde, som med nervøse, men beherskede armbevægelser søgte at blive hørt.

"Ohøj!" svarede kaptajn Crystal.

"Send en båd over efter skonnertens besætning!" brølede Pope. "Få storbåden herover, og kom selv med ombord, mr. Crystal."

Den firskårne man svingede med hånden.

"I Guds navn, sir," udbrød Hans Nåde, idet han langsomt svingede sin store, romerske næse rundt for at vende sig fra briggen og hen mod Pope, "lad os dog fortsætte vor rejse. Nævn det beløb, De ønsker, og De skal straks få en veksel."

Pope smilede.

"Jeg lover Dem som britisk adelsmand," fortsatte den fine gamle herre, skælvende, men dog med værdighed, "at min veksel vil være så god som penge i Nationalbanken, og der skal ikke blive stillet spørgsmål, når de bliver hævet."

"Jeg ville gerne stole på Dem, men ikke på Deres mandskab," sagde Pope. "Gutter," råbte han, idet han vendte sig mod sine

mænd, "denne skonnert kunne være i Portsmouth i løbet af få dage ..."

"På mit æresord, sir!" afbrød lord Fitzgibbon ham heftigt.

Pope ryste på hovedet. Adelsmanden blev rød i hovedet, fo'r op og stirrede vildt på ham. Nu kom skonnertens feje mandskab frem fra deres lukaf; de var elleve mand, hvoraf en var en nydelig, ren tjener i hvid uniform, og en anden kok med en hvid kokkehue på hovedet. Idet de nærmede sig falderebet, skarpt bevogtet af sørøverne med blottede huggerter, kom båden med Crystal langs siden, denne kom om bord fulgt af flere andre af mandskabet, og få minutter efter ankom også storbåden. Der var endnu dagslys tilbage, og i det gjorde skonnertens mandskab, kokken og tjeneren iberegnet, en ynkelig og melankolsk forsamling, som de samledes ved falderebet. Hvide i ansigterne og med rædslen malet i ansigterne gik de i båden. De havde gjort hinanden ophidsede og rædselsslagne ved at fortælle alskens historier om piraternes grusomhed, og de troede fuldt og fast, at de blev sendt om bord på briggen for at blive pint og derpå nedslagtet. Tjenerens tænder klaprede og hans ben dansede under ham, som led han af St. Veits-dans, men hans fader havde vistnok også være franskmand.

"Nå, mylord," sagde Pope, idet han bydende pegede i retning af falderebet med sin huggert.

"Er det da virkelig ikke muligt," råbte jarlen, uden at gøre mine til at bevæge sig, "at jeg kan få Dem til at tage mod min veksel på en betydelig sum penge til gengæld for min person og dette fartøj? – Hvad kan jeg dog gøre for Dem?" skreg han med en imponerende panderynken, idet han slog sig for brystet.

"Hvilken nytte kan De have af denne skonnert? Hun har ingen last. Der er mindre en hundrede pund i rede penge ombord."

Crystal, som stod tæt ved, mens nogle af de sørøvere, der først var kommet over på skonnerten, hang omkring kahytstrappen, sagde uden synderlig ærbødighed til Pope: "Hvad har den gamle fyr at tilbyde?"

"To tusinde pund," råbte jarlen.

Pope pegede igen med sværdet mod falderebet.

Crystal så hurtigt ud over det lille skib, og sagde så: "Og hvem skulle tage imod disse penge? Desuden er dette fartøj alene mere end to tusinde pund værd, for slet ikke at tale om værdien af den gamle herres frihed."

"Troede du virkelig," udbrød Pope rasende med en ed, "at jeg for noget som helst, denne lord kunne skrive sit navn under, ville lade ham sejle af sted, så han uden ophold kunne rapportere, hvad vi har for herude? Tror du ikke, jeg har min hals mere kær end som så?"

"Kan vi snart blive fri for al den faddersladder," sagde en af sørøverne ved kahytstrappen, og en anden udbrød højlydt: "Hvis den gamle nar ikke vil lystre ordre, skal jeg gerne hive ham over bord."

Lorden kastede et enkelt blik på de frække banditter, og begyndte så, ikke mindst vejledt af Popes huggert, tavs at gå hen mod falderebet,

"Ville denne veksel dog ikke være værd at overveje?" sagde Crystal. "Han ser ud til at være en net gammel herre. Han ser da også ud til at være en mand af ære. To tusinde! Torden og lynild! Jeg har vel min hals lige så kær som du har din, men jeg ville

dog ikke frygte for at præsentere denne mands veksel, når vi engang kommer hjem."

"Nej," svarede Pope lavmælt, men i en heftig og bestemt tone, og uden at sige et ord mere, gik han ned i kahytten sammen med en halv snes af sine folk.

9. *Bellona*

En smuk skonnert, næsten to hundrede tons drægtig, og med en vaskeægte jarl ombord, ville i dag have været et veritabelt, flydende skatkammer for det sorte flags herrer, hvis dette flag endnu vajede på havene. Hvad kunne hun indeholde – ja, hvad kunne hun dog ikke indeholde? Der burde være en grevinde, fine damer og herrer, masser af fornemme smykker; måske ville dækket flyde med geværer til at skyde edderfugle med, om nogen lystede. Der burde være en rig vinkælder og et velforsynet spisekammer, og guderne måtte vide, hvad officerernes tegnebøger kunne indeholde af banknoter og andre værdipapirer? Men vor fortælling finder jo sted lidt før året 1820, og det lystfartøj, Pope havde bordet, var på ingen måde noget rigt udstyret skib. Hendes navn var *Bellona*; hun hørte hjemme i Terceira, grevinden og de to niecer var blevet ladt tilbage for vinteren på en ø mellem appelsiner og lune vinde, hvor der engang havde stået en statue af en kæmpe på en vældig ganger, udhugget af naturens egen mejsel, med armen udstrakt og pegende mod vest.

Jarlen havde adskillige årsager til at tage hjem; en af dem var, at hans tilstedeværelse var nødvendig i Parlamentet, og se! i stedet stod nu Hans Velbårenheds statelige skikkelse midt blandt hans feje mandskab, i en robåd bemandet med pirater på vej mod en lille bevæbnet brig, mens to kaptajner var i fuld gang med at udplyndre hans fartøj.

Men de fandt kun lidt. Crystal kom ned i kahytten kort efter Pope, og gik på jagt sammen med de øvrige. Kahytten var

smukt udpyntet, men al den kostbare stads var ikke til nogen nytte for slynglerne. Skuffede i deres forventninger begyndte de hensynsløst at slå spejlene i stykker og gennemstikke puder og hynder med deres sabler. Det var næsten blevet mørkt, da de havde sikret sig, hvad der var at tage, heriblandt et betydeligt madforråd, fine vine, brændevin og champagne, og nogle enkelte levende husdyr, fortrinsvis høns. Crystal førte godset over til briggen.

Pope blev tilbage med nogle få mænd for at sørge for lystfartøjets ødelæggelse. I folkelukafet forskibs fandt de en lille kasse med tømrerværktøj, hvori der også var et vridbor. Pope lod en af sømændene, der forstod sig på tømrerarbejde, gå ned i lasten, for med dette stykke værktøj at bore fire huller – to til styrbord og to til bagbord – under vandlinjen. Mens fyren var således beskæftiget, tændte de andre en lanterne og hejste den op i stortoppen. Men før han havde beordret dette signal tændt, havde kaptajn Pope sikret sig grundigt, at vejret stadig var fuldstændig roligt, og at intet var inden for synsvidde; når havet var tomt og dønningerne gik som nu, langsomme og fedtede, var han jo fuldt på det rene med, at det ville være umuligt for noget skib at komme op på siden af *Bellona*, før hun var sunket og *Gypsy* flød alene tilbage på havoverfladen.

Efter at hullerne var blevet boret, stod de alle et øjeblik ved storlugen for at høre vandet strømme ind. Så råbte Pope: "Nu i båden, folkens!" hvorpå alle sprang i båden og roede tilbage til briggen.

Hans Velbårenheds statelige skikkelse sås tæt ved roret i samtale med sin kaptajn, en lille mand med krumme ben, et vejrbidt ansigt fyldt med små røde striber og store, stirrende,

vandblå øjne. Briggen syntes fyldt med mænd, nogle i bevægelse, andre i hvile; de stod spredt omkring på dækket uden at tage hensyn til rang og disciplin, bortset fra at de, da kaptajn Pope kom om bord, trak sig tilbage fra ham, så han frit kunne gå til agterdækket.

*Bellona*s mandskab var forsamlet forude. Det rygtedes hurtigt, at skonnerten var blevet boret i sænk; og sørøverne hang ud over rælingen og ventede på at se hende gå ned. Endelig sank hun. Hun var hurtigt blevet fyldt med vand, og synet af det skyggeagtige skrog, der forsvandt ned i det mørke vand, lanternens nedadgående bevægelse og pludselige slukning i det tågede halvmørke, der lå over havet, indgød tilstrækkelig megen ærefrygt, mystik og rædsel til, at flokken af rå slyngler, der så til fra briggen, et øjeblik forholdt sig tavse. Crystal greb hårdt fat om det store bramstag og bandede for sig selv.

"Vi har ikke fået for tre hundrede pund ud af hende," brummede han indædt. "Og den gamle ville give to, måske tre tusinde, for at beholde sit skib og få lov til at tage hjem. Det er altså Popes facon ..."

I det øjeblik kom et kort vindstød. Det var kun en svag vind, men Crystal vendte sig for at tage sig af den nødvendige trimning af sejlene, da den i løbet af nogle få øjeblikke voksede til en brise, der fik vanterne til at give sig og mærssejlene til at svulme, mens man atter hørte den rislende lyd af vand i bevægelse langs skibssiden, og stjernerne stod dirrende blå og blege på himmelhvælvet over mastetoppene. Briggen blev sat på kurs efter det område på havet, hvor man regnede med at møde Spanske John, og kaptajn Pope gik nu hen til jarlen, der stadig

stod på sin plads ved roret, mens han så sit lille skib forsvinde i dybet, bukkede høfligt for ham, og udbad sig æren af hans selskab til middag i kahytten.

Adelsmanden fulgte med kaptajnen, og de satte sig til et måltid, bestående af en kold anretning af nogle af de madvarer, man havde taget fra snauen. Champagne og vin blev ligeledes sat på bordet af opvarteren; jarlen vidste, hvor disse flasker kom fra. Han gjorde en udmærket figur i lyset fra lampen; han havde taget sin kappe af og fremviste pibede manchetter, hvid krave og en smuk vest. Hans tynde hår var sølvhvidt, og hans blik var – trods hans høje alder – foruroligende ildfuldt og fast.

Snart efter at de var kommet til sæde, kom også Crystal ned, på en temmelig støjende facon. Han var i dårligt humør, og sagde ligefremt til Pope:

"Fanden om jeg ikke tror, det var en fejl, at du sænkede den skonnert. Tænk, om du havde givet mig et par af vore kanoner og lidt ammunition, blot indtil jeg selv havde skaffet mig mere, hvilken hjælper ville hun ikke have været for dig! Jeg kunne have ført byttet til de steder, vi blev enige om, og have sikret et større bytte ved at hjælpe dig. Hun var for smukt et fartøj til blive boret!"

Lorden stirrede en smule forundret på ham, og Pope kunne se, at Crystal var en smule beskænket.

"Jeg har haft adelige under mig i min tid," fortsatte Crystal, idet han vendte sit barske, rynkede og arrede ansigt mod Hans Nåde og fæstnede blikket på ham, "jeg førte dem til Indien som passagerer, og de stod under min befaling."

Han vendte nu blikket mod Pope og grinede fjoget, idet han rakte ud efter den flaske champagne, som den anden kaptajn

havde trukket op.

"Jeg ville være Dem meget forbunden, kaptajn Pope – som jeg forstår, De hedder," sagde jarlen, der i nogen grad følte dette måltid som en dødsdømts sidste, før han bliver henrettet, "hvis De ville sige mig, hvornår og hvordan De agter at give mig lov til at tage hjem?"

"Vi må vente på den rette lejlighed, mylord," svarede Pope i sin allervenligste tone. "Deres person er sikker nok."

Jarlen gjorde en stiv bevægelse med hovedet.

"Vi er blevet slet behandlede her i livet," brød Crystal hikkende ind. "Skulle vi sulte ihjel i land, når der er masser af østers, fyldt med perler, der driver omkring på søen og kun venter på, at vi skal komme og åbne dem med vore huggerter?"

"Og De sparer ikke engang Deres egne landsmænd?"

"Vi har ingen," svarede Pope mørkt. "Fattigdom har intet fædreland. Dette er en udmærket champagne; tillad mig at fylde Deres Nådes glas? Var det ikke Dem, der engang holdt en nydelig tale i Overhuset om de irske katolikkers trængsler? Jeg er ganske vist protestant, og tilmed en pirat. Men ved Jerusalems hellige kors, Deres liv vil altid være mig helligt på grund af den smukke tale, som jeg læste for to år siden i en avis i Table Bay."

Jarlen smilede og betragte kaptajnen med en vis interesse.

"Det er en skam," sagde han, "at De er blevet tvunget ind på denne næringsvej."

"En pokkers skam!" mumlede Crystal. "Men det bliver kun en rask og kort løbebane, ikke sandt, Pope?"

"Hvor er de herrer på vej hen?" sagde jarlen.

Pope så på ham et øjeblik, så rettede han sig op med et svagt smil, gjorde nogle dramatiske armbevægelser, og idet han udtalte ordene højt og klart, deklamerede han:

> O'er the glad waters of the dark blue sea,
> Our thoughts as boundless, and our souls as free,
> Far as the breeze can bear the billow's foam,
> Survey our empire, and behold our home. [Note 1)]

"Men De har ikke fortalt mig, hvor De er på vej hen," sagde jarlen.

"Ad Helvede til, kan være!" svarede Pope brutalt. "Ryd af bordet," fortsatte han, henvendt til opvarteren, "og læg slingrebrætter på bordet."

Lorden lukkede sin kniv og gaffel sammen, foldede hænderne og sank hen i tavshed. Han var en adelsmand, og når han var hjemme, boede han på et slot. Hans grevinde var datter af en hertug.

Han var en endog en meget rig adelsmand, og før han satte kursen mod Azorerne, havde han omgåedes med kongelige, og i London beboede han et palæ.

Og se ham nu! En hjemløs, om end prægtig skikkelse – så elsket, så æret i Overhuset – i hænderne på en flok sørøvere! Hvorfor stod han ikke til søs med sin frue på et stort og kraftigt skib? Han ville sige, at han var en mand med enkle vaner. Og her ville han nu få lejlighed til at pleje sin enkle smag.

Måltidet var til ende. Crystal trak sig tilbage til sin smalle briks med hovedet fyldt af en flaske champagne. Pope havde i nogen tid talt i noget luftige vendinger til jarlen, som dårligt lyttede efter. Nu sagde han:

"Jeg havde næppe troet, at denne ydmyge kahyt ville få æren af en så stor adelsmands tilstedeværelse. De er uden tvivl udmattet oven på denne dags begivenheder. Ønsker Deres Nåde at trække sig tilbage?"

"Hvor skal jeg sove?" sagde jarlen med et sæt, idet han lod sin store næse pege rundt i lokalet, mens han undersøgte kahyttens tarvelige indre.

"Dér," svarede Pope, idet han pegede, "er en hyggelig lille køje – Deres Velbårenhed er jo gammel soldat – så en madras og et tæppe ..."

Lord Fitzgibbon gjorde en håndbevægelse, hvorved Pope, sært nok for første gang, bemærkede en særdeles smuk ring.

"Min herre," sagde han, idet han ændrede ansigtsudtryk, "jeg må ulejlige Dem med at overlade mig den ring."

Et øjeblik så det ud til, at jarlen ville sætte sig imod, men så tog han den smukke rubinring af med en mine, som var han en dommer, der ved en sær skæbnens tilskikkelse bliver dømt af den slyngel, han selv skulle have dømt. Kaptajn Pope modtog den med et buk, og puttede den i lommen.

"Sørg for, at Hans Nåde får, hvad han har brug for," sagde Pope til opvarteren; "hans køje er dér," hvorefter han gik på dæk.

Der blæste en smuk brise, og briggen skummede af sted gennem mørket for bramsejl og brasede ræer, let krængende til bagbord. Pope så på fartøjets kurs.

"Margate er langt agterude, sir," sagde Maddison, der stod ved roret. "Gud ved, om de to stakkels kvindfolk er blevet befriet."

Pope lo hjerteligt og kaldte Grindal hen til sig. Klokken var omkring tre glas, og der brændte lanterner nede på

mellemdækket. Sørøverne dernede sang lystigt, og bådsmanden fortalte kaptajn Pope, at før Crystal var gået ned i kahytten for at spise til aften, havde han givet ordre til, at der blev delt gin ud til folkene. Pope tav et øjeblik.

"Hvor er folkene fra skonnerten?" spurgte han.

"Nogle af dem er nede på mellemdækket," lød svaret.

Nogle, deriblandt lordens kammertjener, var forude. Skonnertens kaptajn havde fået en ilde medfart af sørøverne.

"Som jeg ser det, har den Satans karl drukket en halv liter gin på tom mave, tvunget af vor besætnings velvilje. Det fik ham så til at komme med nogle ilde overvejede ytringer om vores håndtering – men jeg håber da, hans venstre øje ikke er fuldstændig ødelagt."

"Forsvarede han sig godt?"

"Så godt som man kan forlange det af én mand, der tilmed er temmelig fuld, mod fem."

"Hvis han er en rigtig kæmpe, skal han gå med os," sagde Pope, "og vi sætter John ud. Jeg må have flere folk, Grindal, måske skal vi have et hjælpeskib, hvad mener De? Vi må have skaffet os rigelige forsyninger af våben og ammunition, før krydserne kommer under vejr med os."

"Under kaptajn Crystal?" sagde bådsmanden, og tænkte sig om, for skønt hans ånde var som dunsterne fra et anker gin, der netop var tømt, var han ganske ædru. "Ja, med et ordentligt skib, og mænd og våben nok, jo før jo hellere; to øjne ser bedre jo end ét, og to skibe skulle vel kunne fordoble vore muligheder."

Pope lyttede opmærksomt. Han respekterede Grindals mening, hvad angik sørøveriet, og var fornøjet med, at denne,

ligesom han selv, kunne drikke uden at tabe hovedet.

På dette tidspunkt kom jarlens kammertjener frem fra mørket forude, og bad i en ynkelig, underdanig tone om tilladelse til at tage sig af Hans Nåde i kahytten.

"Mylord er det eneste mandfolk af jer," svarede Pope. "Hvad fik jer til at tage flugten, da I så os? I stedet for at stå den fine, gamle herre bi! For han var den eneste, der blev på dækket, Grindal. Forsvind med dig! – mylord klarer sig uden dig."

Han tog manden ved skuldrene, drejede ham hurtigt rundt, sparkede til ham og sendte ham kurende hen ad dækket, jamrende af smerte.

"Det er jo skik blandt pirater," sagde Grindal, da dette var overstået, "at alt bytte bliver lagt i en fælles kasse, og delt ligeligt til hver især. Der er allerede adskilligt gods pakket ned i Deres kahyt, sir, og jeg så netop den gamle ged dernede forære Dem en smuk ring fra hans finger. Var det ikke på tide at fordele de ting?"

"Alt," svarede Pope i et strengt og overlegent tonefald, "vil blive ordnet til rette tid og sted, og både penge og smykker og alt andet vil blive fordelt mellem os i det forhold, jeg allerede har omtalt, og ikke har lyst til at gentage, fordi," vedblev han, idet han bøjede ansigtet mod bådsmandens med en truende bevægelse, "det morer mig fandeme ikke!"

En stormbyge traf i dette øjeblik briggen, fo'r skrigende som et par katte i slagsmål gennem rigningen, og briggen krængede hårdt over i et brod af skum på den luv bov. En langtrukken jamren gik gennem hele hendes skælvende og rystende skrog. Man lod gå mærsefald og bramfald. Bådsmandens brøl lød som en tyrs brølen fra for til agter. Mærssejl og fok blev rebede; alt

foregik trods den forudgående lystighed og drukkenskab så hurtigt og sikkert, som var briggen et orlogsskib – vi ved jo, hvor rigeligt den gamle skude var bemandet!

Ved seks glas var alt igen stille på skibet. Et svagt lys skinnede fra storlugen. Nathuslampen udsendte en lille tåget cirkel af lys, hvor man kunne se rorgængeren stå på sin post. Oppe til vejrs brølede vinden. Skyerne drev hurtigt af sted, de hvide stjerner stod klart mod den mørke himmelhvælving, og briggen hævede sig og sank regelmæssigt på de lange bølgedale med den lette brise støt ind mod låringen.

Snart spredte nattens skygger sig, og i det grå morgenlys gik søen højt med en svær dønning fra nordøst. Bølgekammene spredte deres frådende skumflager som grå røgskyer; stormens ustandselige saltvandsregn hvislede i bardunerne. Briggen lænsede for dobbeltrebede mærssejl og dobbeltrebet fok; tværstængerne steg og faldt i takt med bevægelserne i den mekanisme, der kaldes underdrejerebene. Der stod skum op til kranbjælkerne, når hun satte i søen, og kølvandet spredte sig mælkehvidt som selve dagslyset langt ud fra siderne.

Crystal havde haft vagten fra midnat til klokken fire. Han var nu igen tørnet ind og snorkede lystigt i takt til melodien fra rortaljernes knagen, mens den hæslige Grindal havde vagt på dækket. Da dagen gryede, vendte han blikket agter, og det første han der så, var et stort skib for fulde sejl, lige til den øverste røjle.

"Torden og lynild! En yankee," sagde bådsmanden, der havde et godt blik for skibe. Hun vandt hurtigt frem, en sort, bredbuget form og et smukt syn med de spændte sejl, der i det voksende morgenlys fra øst svulmede som spændte bryster, det

ene over det andet. For hver bølge tog hun bukkende mod de hvide skumsprøjt, der blæste ind over stævnen og gjorde de forreste sejl sorte af væde. Hun passerede briggen omkring en halv mil om styrbord. Hendes lands smukke flag vajede fra gaffeltoppen, og noget lavere så man gamle Englands flag slå mod masten. Mange foruden bådsmanden stod nu og iagttog hendes meteoragtige passage; blandt dem var også jarlen, der så ud, som om han ikke havde sovet, og kaptajn Pope.

"Har De tænkte Dem at borde hende, sir?" spurgte Grindal med et barsk smil.

Pope bandede, og takkede Himlen, at det ikke var et britisk orlogsskib.

"Der er ikke noget skib, der fører vimpel, der ville føre sig frem som hende der," sagde Grindal.

"Kaptajn Pope!" udbrød jarlen ivrigt, "var det ikke muligt for Dem at overføre mine folk og mig til dét fartøj?"

"Med denne sø?" svarede Pope med et spotsk smil.

"Et signal om assistance ville få hende til at dreje bi," sagde jarlen.

"Jeg ville ikke for alt i verden udsætte Deres Nåde for at drukne," vedblev Pope.

"Hun ville modtage mig for den erkendtlighed, jeg kan tilbyde," sagde jarlen.

"Og vi vil beholde Dem for det samme," svarede Pope. "Vi er nu Deres venner, og De ved, at vi har svært brug for, hvad den fyr derovre uden tvivl har rigeligt af. Dollars, mylord, dollars. Det skal ikke vare længe, før De er på vej hjem, og vi ved jo, at De er en mand af ære."

Lord Fitzgibbon stirrede på ham med et blik som en ørn. Han læste en skjult hensigt i den høje, smukke sørøvers ansigt, og han rynkede panden, så øjenbrynene samlede sig i en sammenhængende busk over den krogede næse.

Skibet gled forbi og svandt snart til en hældende blå skygge, så luftig og lunefuld som de springende skygger, der fo'r hen over himlen med skyerne over det urolige hav. Kaptajn Pope var fuldendt høflig over for Hans Nåde. Han spurgte ham ud om Azorerne, talte med megen politisk viden om det irske spørgsmål, og syntes at være meget opsat på at få den gamle adelsmand til at føle sig ubekymret og veltilpas. Det var umuligt at spadsere på dækket, og før morgenmaden tog kaptajn Pope jarlen ved armen for at støtte ham, og fulgte ham ind i kahytten. Her gjorde Crystal dem selskab.

Mens de sad ved morgenmaden, der var god og rigelig, udbrød Crystal: "Vinden løjer af. Det har ellers været pokkers til vejr. Jeg er rullet ud af køjen tre gange i nat."

"Og jeg to," sagde Hans Nåde.

Pope så bekymret ud.

"De tog en ring fra mig i går," sagde jarlen. Crystal skulede. "Det er et arvestykke, og jeg sætter stor pris på den. Ville De lade mig købe den tilbage af Dem? Jeg skal skrive en veksel på hundrede guineas."

"Skriv den på to hundrede, og ringen er Deres," sagde kaptajn Pope.

Jarlen bukkede. Sørøveriet gik højt denne stormfulde morgen.

"Hvad er det for en ring, I taler om?" spurgte Crystal nidkært.

Pope trak den op af sin vestelomme og sagde: "Giv den til Hans Nåde, når du er færdig med at se på den."

"Den er mindst tre hundrede guineas værd," sagde Crystal med et grådigt glimt i øjnene. Hans kæber arbejdede som en tyrs. Pope sagde ingenting, og jarlen puttede ringen i lommen, da han fik den af Crystal.

"Hvem er Deres bankforbindelse, mylord?" spurgte Pope efter en kort pause.

Jarlen svarede med et svagt smil: "Child's"

Pope stirrede stift på ham. "Vi sørøvere," sagde han så, "har ikke ofte det held at få en rig, ægte og fornem adelsmand mellem hænderne. Vi kender værdien af en sådan skat."

Lorden smilede blegt; men af hans hvide, velskabte hænders bevægelser kunne man læse hans hemmelige ophidselse.

"Jeg vil straks," fortsatte Pope i sit høfligste tonefald, "forklare Dem kaptajn Crystals og mine hensigter med Deres Nåde og Deres Nådes folk. De af Deres mandskab, der ikke ønsker at slutte sig til os ..."

"Vi vil have pengene," sagde Crystal.

"Pengene og en smule mere oven i købet," udbrød Pope, "- og vi skal få dem," råbte han så, idet han klappede sin kammerat så hjerteligt på ryggen, at slaget sammen med skibets bevægelser, sendte den firskårne mand i voldsomt løb mod den læ ræling. Ved dette syn hørtes et vældigt latterbrøl forude, og Pope og de to skurke, der stod til rors, var ligeledes ved at gå flække af latter.

Kort efter denne episode fik kaptajn Pope, der stod og så på folkene forude, øje på skonnertens skipper. Hans venstre øje var blåt, hans ansigt viste tegn på for nylig at være blevet

gennembanket med de bare næver, og hans ene arm hang i et stykke tovværk, der var slynget om halsen på ham. Denne sørgelige figur stod ved siden af døren til kabyssen. Da Pope ikke kunne se Grindal, brølede han:

"Vil en af jer sige til bådsmanden, at han skal sende kaptajnen og mandskabet fra skonnerten agter."

De kom straks til, og dannede en tæt gruppe omkring stormasten. Sørøverne afbrød deres forskellige arbejder, og de af dem, der var nedenunder kom tumlende op for at høre og se, hvad der gik for sig, så at dækket på det lille skib snart var fuldt af mænd, og udgjorde et sært og vildt skue med de store søer agterude, der fo'r skummende forbi derude. Efter at have betragtet dem med et køligt og kritisk blik, mens han rullede en cigar mellem hænderne, råbte Pope:

"I ser mig ud til at være flinke folk; men ved I også, hvem vi er?"

Skonnertens mandskab svarede ikke, skønt en enkelt ytrede en lavt ironisk grynten.

"Vi lever et rask og gemytligt liv," fortsatte Pope. I dette øjeblik kom jarlen op fra kahytten. "Vi har nok at spise og drikke, af bedste kvalitet; rigeligt med bytte, som vi skaffer os på lige så hæderlig vis som prokuratoren, hyrebassen og ågerkarlen i land. Disciplinen her om bord er ikke den strengeste, enhver er sin egen herre; jeg er kaptajn, fordi der er brug for at få taget en solhøjde nu og da, og kursen skal sættes efter den næste skat."

Nogle af sørøverne brød ud i bifaldsråb.

"Jeg har brug for flere folk, og I kender livet til søs. De var jo indtil for nylig kaptajn på skonnerten," vedblev han, uden at

tage notits af mandens skader; "vil De gå med os – betingelserne lyder således –"

"Nej, for Helvede!" brølede skipperen.

Pope var en irer, der, skønt hans temperament var som en krudttønde, der kunne gå af når som helst, hvis man fornærmede ham, dog var i stand til at beherske sig, når det var nødvendigt. Han så, rød i hovedet, men tavs, på den gustenøjede skipper, vendte så blikket fra ham med en foragtelig bevægelse, og idet han fik øje på jarlen, højt bemærkede: "Han flygter vist for hurtigt til at blive en god pirat, mylord."

"Han har kone og børn," svarede jarlen.

"Hans ben er for ærlige til, at de engang skal bleges i vinden," råbte skipperen udfordrende.

Et par af briggens mandskab sprang løs på ham.

"Lad ham være!" brølede Pope. "Ned på mellemdækket med Dem, skipper."

Nogle af sørøverne tog dette for en ordre, og den ulykkelige sømand blev kastet ned gennem lugen.

"Dér har vi vist en, der har lyst til at gå med os," sagde Pope ironisk, idet han pegede på lordens tjener, der stod sammenkrøben, bævende og skrækslagen blandt den øvrige besætning.

"Jeg er ikke vant til at slås, sir," skreg staklen. "Jeg er lordens kammertjener, og kan ikke forlade ham."

Pope lo kort, resten af hans besætning lo med, og udbrød, idet han vendte sig mod jarlen: "Han vil vist ikke svigte Dem, mylord." Foragten i hans tonefald blev mødt af Hans Nådes tavshed. Men ikke en eneste af skonnertens mandskab ville gå

over til piraterne, og da dette var blevet klart, drejede Pope sig om på hælen og gik agterud til lord Fitzgibbon.

10. Skonnertens mandskab sættes i drift

Der skete ellers intet resten af denne dag, som er værd at nævne. Vejret blev pænt henad aften, og vinden skiftede til en frisk brise fra sydøst. Briggen stod med skum for boven rask af sted mod det sted på oceanet, hvor Pope håbede at træffe det spanske skib fra Cadiz, *Madre de Dios*.

Ved solopgang varskoede en matros et sejl næsten ret forude til styrbord. Crystal havde vagt. Det varede nogen tid, før man kunne se sejlet fra agterdækket, hvilket tydede på, at hun sejlede på samme kurs som briggen. Efterhånden var det dog åbenbart, at den knagende lille *Gypsy* halede ind på det andet skib, og Crystal kunne til sidst se hende gennem kikkerten og opdagede, at det var en havarist, og efter alt at dømme forladt af sin besætning.

Oceanet var tomt, bortset fra denne ene genstand dér forude. En glinsende sti af lys glimtede og pulserede fra øst. Crystal stod stadig og så gennem kikkerten, da Pope kom på dækket. Da han så, at der var noget, der var værd at kikke efter, gik Pope ned for at hente sin egen smukke kikkert, der var langt stærkere end skibets. Vagten på ti eller tolv mænd var i færd med at svabre dækket. Saltvandet fra pøsene fo'r skummende rundt om kanonerne, og alting skinnede af væde og genskæret fra lyset i øst.

"Hvad har vi her?" sagde Pope, idet han gik hen ved siden af Crystal og satte kikkerten for øjet.

"Noget med tre master, der har mistet sin øverste rig," svarede Crystal.

Hun lå og rullede sagte på den blå havdønning. Forsejlet var sat, men lå fladt ind mod masten. Strimler af hvid sejldug blafrede fra storråen. På mesanmasten hang en lang rå, om hvilken et latinersejl var rullet op. Hun var grønmalet, lå højt på vandet, havde et hvidt hus på dækket, og Pope bemærkede gennem sin kikkert, at agterspejlet var rigt udskåret, og glimtede fra rester af forgyldning, der indrammede to eller tre vinduer, hvis glas spejlede morgenlyset.

"Tror du, der er noget for os derovre, Crystal?" sagde Pope, hvis stemme pludselig lød opstemt.

"Det er *Madre*," svarede Crystal. "Jeg skal sige dig, hvad der er sket med hende, Pope; besætningen har fra starten vidst, at en engelsk sørøver var hende på sporet, og de gjorde mytteri, slagtede officererne, og stak af med dine femten tusinde pund."

"Ha, ha, ha!" lo Pope, idet han atter satte kikkerten for øjet. Det var ikke ofte, Crystal var humoristisk.

Efter omkring tre kvarters forløb var *Gypsy* kommet tæt på det forladte grønne skib.

"Jeg tror," sagde Pope, mens de langsomt løb op på siden af skibet, "at jeg kan bruge det skib til noget fornuftigt. Kan du se noget tegn til liv ombord?"

"Intet," svarede Crystal.

"Hvad er det for et skib, mine herrer?" spurgte lord Fitzgibbon, der netop kom op ad kahytstrappen, efter at have kastet et kort blik i retning af fartøjet med et noget træt udtryk i sit nu nærmest askegrå ansigt. Hans Nåde var bleg af søvnløshed og ængstelse. For man behøver et tappert hjerte for

at kunne sove de retfærdiges søvn, når man deler kahyt med en sørøver.

"Det synes at være et forladt skib," svarede Pope, idet han bukkede høfligt for jarlen. Så sagde han til Crystal: "Tag dine våben og otte af folkene og gå om bord i hende. Gennemsøg hende nøje og rapporter alt, hvad der kan være os til nytte."

Pope og jarlen stod ved siden af hinanden, sørøverne og Hans Nådes sømænd, tjener og kok flokkedes ved rælingen for at se på det store, grønne, havarerede, rullende, tavse skib, med det prægtige agterspejl og en bov, som alle nu kunne se afsluttedes med smukt udskårne endestykker og en stor galionsfigur, der forestillede en kvinde i blå, stjernebesat dragt og med en krone på hovedet. Men det var ikke *Madre*. Pope ville være gået ud af sit gode skind, hvis det havde vist sig at være tilfældet. Det var da også langt fra muligt, at *Madre de Dios* skulle være at finde på denne breddegrad. Desuden kendte han nu hendes navn, for han havde for længst læst det gennem kikkerten på agterspejlet, hvor det stod med hvide bogstaver lige under vinduerne og de forgyldte udskæringer. Lorden kunne nu også se det, og sagde, at navnet var portugisisk og betød *Det hellige Hjertes Moder*.

"Der er mange mødre, der plasker rundt her i dagoernes farvande," sagde Pope. "Et kraftigt skib – fulde syv hundrede tons, vil jeg tro. Der er ikke meget tilbage af masterne, men ellers ser hun ud til at være i god stand."

Så råbte han til Crystal, der sad på agtertoften i båden, mens mandskabet anstrengte sig ved årerne. "Det er en portugiser, mr. Crystal. Se efter, om der ikke skulle være rigeligt af fade med vin, og cigarer til folkene på mellemdækket!"

Denne bemærkning fik sørøverne ved rælingen til at le og råbe op i munden på hinanden. Crystal nåede over til skibet, og alle undtagen en, der blev ladt tilbage for at passe på båden, der kun blev fortøjet med en fangline, klatrede over den høje, grønne skibsside. De var bevæbnede, men lod deres huggerter blive i skeden, for de så straks, at hun virkelig var forladt. Mandskabet havde skåret de ødelagte master og rigningen ned og ladet det flyde bort. Det var ikke mere at se på de lange dønninger. Dækket var rent og hvidt uden nogen form for bevæbning. Der lå nogle taljer og blokke og andet udstyr rundt omkring, sammenrullede rester af rigning, der var kastet omkring af vind og vejr, knækkede bomme og en dynge døde fjerkræ uden for den rummelige kabys. Et hvidt dækshus, med renvaskede vinduer og røde gardiner og en lille dør med messinghåndtag, lå op mod skanseklædningen bagude; lige foran det stod roret. Der var ingen lig at se, ikke et par tilfældigt henkastede bukser eller blot den knækkede ende af en kridtpibe.

De stod et øjeblik og lyttede, men hørte intet ud over det forladte fartøjs hjertes jamrende knagen og vandets medfølende skvulpen langs siden.

"Tag storlugen af," sagde Crystal, "og lad os se, hvad hun har i lasten."

Han vendte sig mod dækshusets dør, fire af mændene fulgte ham. Man går aldrig ind i kahytten på et forladt skib uden en følelse af ængstelse. Hvilket grufuldt syn vil møde øjet? Hvilket afskyeligt spøgelse, gal af tørst og sult, vil stirre én i møde derindefra med rødsprængte, måbende øjne? Men dette var en nydelig lille kahyt, udstyret med komfortable, polstrede stole, et

bord af kostbar blank mahogni; en række billeder af forskellige skibe fra gamle dage – karaveller, galeoner, galejer og lignende – hang i deres rammer og smykkede væggene med deres malede efterligning af havets lys og vimpler så lange som deres master.

Men hvad var det, på en skibsbænk allerbagest i kahytten? Hvilken overraskende genstand var det, der efter straks at have fanget Crystals øje og fået ham til at stå stille på stedet, mens de øvrige efterlignede ham, og en eller to af dem ubevidst greb til deres huggerter? Crystals mine blev mørk, og han rynkede spørgende den arrede pande. Så råbte han, en smule svagt for et så kraftigt par lunger, "Gode Gud!" og gik hen mod kahyttens agterende.

På en bænk eller sofa lå Portugals flag, det grimmest farvede stykke flagdug, der findes, og oven på det lå liget af et barn på vel en fem-seks år; et stort krucifiks med Frelserens billede i sølv hvilede på barnets bryst, fæstet med to stykker silkesnor. Øjnene var halvåbne; man kunne ane de mælkehvide tænder mellem læberne; håret lå i lange brune krøller ned over skuldrene; de små hænder var foldet i bøn lige ovenfor krucifikset. Huden var en smule misfarvet, men der var ingen tegn på forrådnelse at se. Det havde vel været dødt i tre eller fire dage. Dødens yndefuldhed, og barndommens, og den fred, der er englenes gave, lånte det skønhed.

Crystal og hans folk stod tavse og stirrede på liget. Havde en sørøvers øje mon nogensinde før set så helligt et syn?

"Det er et barn," sagde Crystal og kastede et uroligt blik på køjerne langs væggen, som ventede han at se moderen komme frem fra en af dem.

"Hvilken kvinde har dog forladt det," gryntede en af sørøverne; det var den skelende Maddison.

"Det er en pige," sagde Crystal.

"Hvad er det, hun har på brystet?" spurgte en anden.

"Ved du ikke det?" svarede en af hans kammerater.

"Er den tingest ikke af sølv?" sagde en.

"Tag det op i hånden og se efter!" udbrød en af de andre.

"Torden og lynild!" brølede Crystal. "Ingen af jer rører det. Det er det kompas, den lille har at styre efter hjem til Himlen. Om det så var lavet af guld og ædelsten, skulle det blive på plads."

Dette var et udbrud af ædel følelse, respektabilitet og rørelse, som i nogen grad overraskede folkene, der pludselig i denne arrede, barske sørøver så skyggen af en ærlig, djærv britisk koffardikaptajn. Men det var kun et hastigt flygtende spøgelse, og kaperen kom straks atter til syne i Crystal, da han vendte sig fra liget. En af sømændene mumlede med en ed: "Nå ja, hvem har også lyst til at røre ved det?"

"Undersøg kahytterne," råbte den firskårne mand, "og lad det gå lidt villigt."

I løbet af en halv times tid var de færdige, og Crystal lagde fra det forladte skib og vendte tilbage til *Gypsy* Han gik straks til Pope, og rapporterede, at hendes papirer var affattet på portugisisk, og han var ikke i stand til at få noget ud af dem. Så vidt han havde kunnet se ved sin gennemgang af lasten, bestod den af rom, olie, kokosnødder og kakaobønner.

"Hun må komme fra Vestindien," sagde Pope og så over mod hende. "Fra Demerara, vil jeg tro."

"Fra Demerara til London. Den har mistet masterne i en kraftig vindbyge. Forladt af alle ombord, der efterlod sig et lille dødt barn med et sølvkrucifiks på brystet. Sådan tror jeg, hendes historie er," sagde Crystal, idet han så hen mod jarl Fitzgibbon, der stod agter ved roret med kappen over skuldrene og et overlegent udtryk. Hans skikkelse virkede så dominerende og værdig, at den syntes at få den lille brigs agterende til at svinde ind til det halve af, hvad den i virkeligheden var.

"Tog du krucifikset?" sagde Pope og stirrede på den firskårne mands tilknappede brystkasse.

"Nej," svarede Crystal, idet han så spydigt på Pope og åbnede sin frakke, så man kunne se en lang, rød trøje indenunder. "Det ville du heller ikke have gjort."

"Åh, Fanden heller," råbte Pope med en kort latter, "skulle et dødt barn bringe dig således af sporet, John? Dit gamle ar rødmer. Hvor længe skal det tage mig at gøre din sjæl lige så sort som vort flag? Jeg går om bord."

Det meste af dagen var sørøverne optaget af at bringe de mest værdifulde og anvendelige ting over til *Gypsy* fra det portugisiske skib. De fandt ikke meget, der var værd at tage i dækshytten, og efter at have samlet nogle få bundter sammen, lukkede de døren til den. Pope tog tilbage til sit eget skib for at spise morgenmad, og Crystal og bådsmanden holdt øje med arbejdet med overførslerne.

Nogle af sørøverne gav ondt af sig i begyndelse; de spurgte bandende, hvad nytte de vel kunne have af olie og den slags. Ville kaptajnen måske opbringe hver eneste satans gamle skrog, han mødte? Så ville de jo være fyldt til lugerne i løbet af en

måned med alskens gods, de ikke kunne se nogen værdi ved. Guld og sølv! Det var dét, de havde indvilliget i at sejle efter og risikere galgen for. Hvor var det pokkers skib, som skulle gøre dem rige? Nogle røde øjne mønstrede horisonten, og skråen blev vendt en ekstra gang i munden.

Ved to glas – klokken fem – blev briggens storluge lukket til og hendes både hejset om bord, men topsejlet forblev endnu lagt bak. Sørøverne gik til middag på mellemdækket, og Pope og Crystal så efter den portugisiske skonnert, der efterhånden svandt ind og nu var på størrelse med et stykke legetøj.

"Folkene bryder sig ikke om denne slags overførsler," sagde Crystal. "De vil dykke armene ned til albuerne i sække fulde af møntet guld."

"Når de er kommet om bord," lød Popes irrelevante svar, "er hun ude af sigte."

Og han vendte blikket ud over havet, der stod i en perfekt, tom ring omkring dem, hvis ender mødtes ved den fjerne skonnert.

"Det er egentlig sært," sagde Crystal, "at vi ikke fandt noget som helst i retning af penge der ovre."

"Hendes besætning har vel taget det med sig," svarede Pope. "Et forbipasserende skib må være kommet dem til undsætning, ellers havde de ikke ladet bådene blive tilbage. – Udmærkede både," sagde han tankefuldt, men uden at slippe det fjerne omrids af skonnertens sejl af syne, "og et smuk skib. Men jeg ville ikke bryde mig om at være alene på det skib om natten med det barn. Det var næsten som om det smilede, da jeg så på det. Og det var slet ikke begyndt at gå i forrådnelse."

"Tænk hvis det havde været levende?" sagde Crystal. "Så kunne du have taget hende med og gjort hende til din datter."

"Jeg ville ikke have et barn, om jeg så var så rig som den gamle der," sagde Pope og bøjede hovedet i retning af jarlen agterude. "Er det en dreng? Så vil han kaste dit navn for hundene, og du selv bliver begravet på sognet, når han har bortødet alt. Han ender selv som et fugleskræmsel med væskende sår og klædt i laser og pjalter. – Er det en pige ...?"

Han fortsatte i samme skure; Crystal smilede fjoget, men bemærkede så, at hans udtryk havde standset Pope, der atter stod og stirrede efter det svindende sejl. Så sagde han: "Jeg håber, de lod krucifikset ligge på barnets bryst."

"Jeg har egenhændigt," svarede Pope, "sørget for, at det blev føjet til det øvrige bytte, som jeg har lagt til side i min kahyt."

"Forbandet være din mangel på følelse!" brummede Crystal sammenbidt.

Pope hørte ham ikke, men han bemærkede det udtryk af forbitret foragt, der gik over mandens barske ansigtstræk, og sagde til sig selv: "Denne Crystal er fordømt dårlig sørøver. Tror han, man kan røve og plyndre med tårer i øjnene?" Så begyndte han højt at gøre sig forestillinger om det døde barn. "Var det en moder, der havde efterladt det som et offer til havet? Troede Crystal, at havet ville give sine døde tilbage? Mente Crystal måske, at de døde sørøver, når de opsteg fra de døde, ville holde sig fra at røve de juveler, som skeletterne af de døde, der var sunket i havet rigt klædte, bar på sig?" Med en kort, heftig latter ret op i Crystals ansigt, der var hårdt som sten, vendte han sig, ændrede i samme øjeblik sin opførsel og slog sin kikkert sammen med en sådan kraft, at metalrørene klirrede som et

par sporer, idet han brølede: "Grindal, send jarlens mandskab agterud!"

Solnedgangens blodrøde pragt flød over himlen, kun brudt af enkelte skyer, der langsomt bevægede sig for vinden. Havet havde antaget en fyldig, dybhavsblå farve, undtagen hvor solens genskin dannede en rød stribe på overfladen. Så svandt den rødviolette brand under horisonten, og briggen og det portugisiske skib hævede sig og sank i ensom majestæt på det letåndende hav.

Jarlen, der hørte Pope beordre lystfartøjets besætning samlet agter, tog et skridt eller to hen i retning af dem. Hans ansigt antog et udtryk af forfærdelse og ængstelse. Hvorfor havde denne pirat-slyngel, den glatteste gavtyv, der nogen sinde havde sænket et skib, hvorfor havde denne ryggesløse og ti gange forbandede skurk kaldt hans mandskab sammen?

Således tænkte jarlen. Så krigerisk og stout han end så ud, havde Popes råb gjort ham frygtelig angst.

Jarlens mandskab kom hurtigt agterud, og stillede sig omkring deres kaptajn lidt agten for stormasten. Sørøverne, der var færdige med deres aftensmåltid, samledes omkring dem, nogle rygende på deres piber, andre i færd med at tænde deres; man kunne se det bøjede hoved, den sammensnerpede mund, glimtet fra flammen, når sømanden smed den brændende tovende fra sig på dækket og stampede den ud.

Pope gik teatralsk frem og tilbage tværs over dækket, mens han i det skjulte morede sig over sine egne folks nysgerrighed og undren, og den frygt, som jarlens mandskab ikke engang forsøgte at skjule. Crystal, som Pope ikke havde fortalt sine hensigter, stod skrævende med rynket pande og korslagte arme,

og tæt bag ham sås jarlen, mens man bag dem, mellem rorets eger, kunne ane Maddisons frastødende fjæs. Pope lod dem vente, hvad der viste hans sande væsen og den simple pirats tyranniske sind; hans formål med denne opførsel var imidlertid mest at hævde sig som leder overfor de rebelske slyngler, der netop nu stirrede på ham, mens de røg og talte lavmælt indbyrdes. Han standsede pludselig, vendte sig mod jarlens matroser og sagde i en hård, skarp, rolig tone: "Er der nogen af jer, der har skiftet mening? Hvem af jer har fået lyst til at tjene under det sorte flag?"

Han fik intet svar. Den lille skipper stirrede rasende på ham; raseri er et udtryk, som det ikke er svært at vise med et blodsprængt ansigt og et opsvulmet, dødt øje.

"Altså ikke en eneste," sagde Pope efter en tid, idet han lod sit blik glide over dem med et koldt, svagt smil. Han tav atter et øjeblik. "Så jeres halse er jer altså kærere end jeres punge. Du der, feje, franske hund med den hvide halsklud – vil du være sørøver?"

"Nej, sir. Jeg er ikke nogen slagsbroder, sir. Jeg vil ikke være sørøver," svarede lordens tjener med svag, frygtsom stemme.

"Og du der, med det blinde øje og de krumme ben – vil du være med os?" spurgte Pope.

"Nej," svarede skipperen, og han var klog nok til at lade være med at sige mere, skønt hans læber fortsatte med at bevæge sig, som om hans raseri var lige ved at overmande ham.

"Grindal," råbte Pope, "Lad alle disse mænd gå i portugiserens både." (To af dem lå stadig langs siden.) "Af sted med jer," brølede han. "I kan finde logi ovre i det vrag."

Han tog en cigar frem og tændte den med et lille, kunstfærdigt fyrtøj. Mens han endnu var ved at tænde den, trådte jarlen hen til ham.

"Jeg bønfalder Dem om at lade mig følge med mit mandskab, sir," sagde han.

"Nej, mylord!"

"Men hvorfor, sir – hvorfor?" råbte den gamle mand. "Hvorfor må jeg ikke få lov at dele skæbne med mine folk, hvad den så end måtte blive?"

"Få bådene hen til falderebet. Grindal, få dem ned. Crystal, du sørger for at få alle sikkert af sted."

Og med en holdning, der var lige så overlegen som lordens, gik kaptajn Pope, dampende på sin cigar, agterud uden at svare på jarl Fitzgibbons bøn.

Én båd var nok til at bære folkene. Sørøverne samlede sig omkring falderebet og fremskyndede deres afrejse ved at skubbe og støde dem brutalt ned i båden. De ærgrede sig over deres standhaftighed i ikke at ville slå sig sammen med dem. Det gav dem stof til eftertanke over deres håndtering, og de skubbede og sparkede, så kokken gik på hovedet over bord som en udspringer; han var lilla i hovedet og næsten død, da han kom op igen, men jarlen så, at han dog var i live, da han blev trukket op og lagt i bunden af båden.

"Kommer Deres Nåde ikke med?" hylede tjeneren med brudt stemme og så op mod dækket.

"Fanden tage dig, hvis du spørger mere, klynger jeg dig op i storråen!" brølede Pope ud over rælingen. "Sæt af, eller vi skyder en kugle gennem bunden af jeres båd."

Denne trussel skræmte skonnertens mandskab til det yderste. De satte årerne i vandet og roede med armbevægelser som en vindmølle over mod vraget, mens Crystal beordrede topsejlet sat, og briggen satte sig i bevægelse.

Det var en smuk solnedgang med slørede skyer og prægtige dybrøde skygger. I øst var skumringen allerede på vej, en enkelt stjerne skinnede smukt og under den var månen ved at stå op. Jarlen stod lamslået tilbage på dækket, hans rædsel var hjerteskærende at skue. Han så sit mandskab på vej over mod vraget, og han følte sig, som Keats beskriver sin elskede, som en myrdet mand. Hans ædle åsyn drejede sig langsomt rundt, hans blik fulgte horisonten. Nådige Gud, sørøverne fortsatte deres færd! De tog ham med, alene? Hvad ville blive hans skæbne i deres hænder? Han så båden nå portugiseren. Folkene klatrede hurtigt op på dækket, og han iagttog dem nogen tid i det svindende lys, mens de undersøgte fartøjet. Han vendte sig mod Pope, der stod roligt rygende lidt bort og ligervis iagttog vraget, og udbrød:

"Vil de ulykkelige finde ferskvand derovre, sir?"

"Masser, mylord! På nuværende tidspunkt må De vel have bemærket, at vi ikke stræber nogen efter livet," svarede Pope i en meget høflig tone.

"Og fødevarer, sir?"

"Vi har ladet masser af mad blive tilbage i lasten." Så råbte han med en ed: "Fanden tage dem! De bliver sikkert taget på slæb og får bjærgeløn for hende."

"De lod hende sejle videre, sir," sagde jarlen med bævende stemme, "men De borede mit skib i sænk."

"Åh, det er et skib med en god, tæt bund," sagde Pope med et af sine skælmske smil og et ondskabsfuldt sideblik. "Den kan sagtens overleve en orkan. Fanden tage dem!" gentog han.

"Jeg ville ønske," sagde lorden, "at De ville lette min sjæl og fortælle mig, hvordan De har tænkt Dem at skaffe Dem af med mig."

"De skal nok blive sendt hjem," svarede Pope. "Har jeg ikke sagt det? Men før vi skilles – og der skal nok komme en lejlighed før eller siden – må vi nå til en sikker forståelse, som De, der jo utvivlsomt tror på Gud, vil holde Dem til. Der er rigelig tid. Vi vil tale om det i morgen."

De sidste solstråler døde på den vestlige himmel. Søen rullede i lange, blegblå dønninger. Månen skinnede klart, og se! På det portugisiske skib så man en gnist flamme op, den voksede støt – og flammede så op i en flakkende brand.

"Og ikke et skib i sigte," sagde Pope. "Forbandede feje hunde! Landkrabber alle til hobe. Vi havde aldrig kunnet få ordentlige sørøvere ud af dem, Crystal."

11. Jarlen bliver givet fri

Næste morgen, da de var færdige med morgenmaden og bordet var ryddet, skulle Crystal til at gå på dækket.

"Stands, Jonathan!" råbte Pope. "Mylord, bliv endelig siddende." Idet han sagde dette, gik han ind i sin kahyt, og efter et par minutter kom han tilbage med det krucifiks, han havde taget fra det døde barn, et ark papir, et blækhus og en fjerpen; alle disse ting lagde han på bordet med et mærkelig ondskabsfuldt smil.

"Nuvel, mylord," sagde han og lagde papiret og pen og blæk foran jarlen, "her er så de genstande, De skal bruge for at udstede en veksel på Child's lydende på to tusinde to hundrede guineas."

"Lord Fitzgibbon er en rig mand," brød Crystal ind, "hans frihed er rigeligt tre tusinde guineas værd; og han vil ikke mærke tabet af en sådan sum mere end jeg mærker, når jeg taber et hår."

"Jeg har sat beløbet til to tusinde to hundrede guineas," sagde Pope strengt. "Vi vil lade Hans Nåde slippe for de sidste tusind i betragtning af, at han har mistet sit skib og desuden har haft en del bekymringer og ubehageligheder her om bord."

"Hvad skal krucifikset gøre godt for?" sagde jarlen, hvis ophidselse pludselig var steget til en grad, der gjorde ham ude af stand til at følge med i samtalen.

"Det skal De sværge ved," sagde Pope; så vendte han sig med et triumferende blik mod Crystal og råbte: "Læg mærke til det, Jonathan! Sagde du det ikke? *Vi sørøvere har ingen Bibel.*"

Jarlen stirrede på krucifikset.

"Vil De så skrive?" sagde Pope.

Jarlen tog langsomt pennen op og sagde: "Jeg skal altså skrive en veksel på to tusinde to hundrede guineas?"

"Det er den pris, vi vurderer Deres frihed til," svarede Pope.

Crystal rynkede panden, men tav.

"De burde have ladet mig beholde min skonnert for de penge," udbrød jarlen.

"Skriv, sir!" sagde Pope alvorligt.

Det gav et sæt i jarlen, han så hjælpeløs på Pope, vendte så langsomt et håbløst blik mod Crystal, og forstod så, hvor fuldstændig han var i hænderne på disse mænd på nåde og unåde, og eftersom hans liv og frihed var ham mere værd end den forlangte sum, skrev han. Han skrev en check eller veksel på to tusinde to hundrede guineas på det berømmelige gamle pengeinstitut Child's. Pope så grådigt på de blomstrende snirkler, pennen beskrev, da han skrev under med sit navn, Fitzgibbon. Jarlen sad nogen tid og stirrede på vekslen, som om han overvejede dens ordlyd; så gav han den til Pope med ordene: "Min herre, jeg har gjort, hvad De forlanger. Disse penge vil blive betalt Dem på forlangende, hvis jeg får lov til at nå England, så jeg kan gøre min bank bekendt med dette. – Jeg behøver ikke det dér."

Han syntes pludselig at forstå, og gjorde en håndbevægelse i retning af krucifikset.

Pope læste vekslen. Så gav han den til Crystal, som efter at have set på den, gav den tilbage med ordene: "Er mylord ikke en af de rigeste adelsmænd i England? Det sagde du, Pope. Dette her må jo være den rene svir for ham."

Jarlen glemte for et øjeblik sin værdighed og sin frygt. Han rejste sig heftigt fra stolen og støttende sig til bordet med den ene hånd, råbte han:

"Ved Gud, mine herrer, om jeg var aldrig så rig, ville da ikke selv den mest grådige landevejsrøver i hele Storbritannien med blot den ringeste sans for penges værdi, betragte denne check på to tusinde to hundrede guineas som et strålende bytte?"

Pope smilede. Sådan tale rørte ved en streng i hans melodramatiske natur. Han ville gerne have svaret med en let dramatisk gestus, men kunne ikke lige komme på noget passende. Jarlens øjne lynede. Arven fra mange generationer af forfædre, af hvilke flere havde kæmpet i panser og plade i slag, som kun en skoledreng kunne huske navnene på, rejste sig i ham.

"Nuvel, mylord," sagde Pope, stak papiret i lommen og tog krucifikset op, "De vil nu være så venlig at tage dette i hånden."

"Hvorfor?" spurgte jarlen, idet han lagde armene over kors og rettede sig op.

"Jeg har hverken Bibel eller bønnebog, og jeg ønsker, at De aflægger en ed. Tag det så."

Jarlen så den stærke beslutsomhed i Popes ansigt. Han var kun en hjælpeløs gammel mand blandt disse pirater, og han var klog nok til at gøre, som de sagde. Han greb altså krucifikset.

Hvis jeg gengav ordlyden af den ed, Pope tvang jarlen til at aflægge, ville jeg være lige så gudsforgående som denne. Nok er det, at han fik Hans Nåde til at sværge i de frygteligste vendinger, at når han blev overført til et andet fartøj, ville han aldrig afsløre for dettes besætning, eller for nogen som helst andre, til havs eller i land, hvad det var for en brig, han var

kommet fra. Han tvang også den ulykkelige gamle herre til på samme måde at sværge en frygtelig ed på, at den veksel, han havde udstedt, ville blive indfriet uden videre, at der ikke ville blive stillet spørgsmål, at den mand, der modtog pengene skulle få lov til at gå igen uden forulempelser og uden at blive forfulgt, og at hele forretningen ville blive gennemført som var den en ganske almindelig, hæderlig transaktion.

Jarlen bøjede ærbødigt hovedet, og berørte hjælpeløs, men dog med protestantens heftige modvilje, sølvfiguren på korset med sine læber. Pope bemærkede, at Crystal stod og smilede.

Hans Nåde trak sig derefter tilbage til sit lille fangehul af en kahyt, og de to kaptajner gik op på dækket for at spadsere og ryge en pibe efter morgenmaden.

Så frygtelig som lord Fitzgibbons' stilling end var, skulle den dog ikke vare meget længere, for på morgenvagten, da de askegrå dagskær hævede sig om med zenith som en let, brun, selvlysende tåge, varskoede udkiggen en sejler ret forude; og bådsmanden så gennem sin kikkert, at det var en lille brigantine, der under små sejl styrede en lidt vestligere kurs end briggen. Snart lyste havet klart i solskinnet, himlen var klar, en mægtig åben højde, kun med svage rester af tågedis. En lang dønning rullede over havdybet, og den friske vind fik *Gypsy* til at neje sig på bølgerne, næsten som i takt til et stykke rytmisk musik. Briggen havde alle sejl tilsat, og overhalede snart det lille, fremmede skib; da solen stod op, hejste hun det engelske flag og lod det blive oppe. Grindal kendte sin pligt. Kaptajnen var endnu ikke oppe. Bådsmanden gik ned, og bankede med sin næve, der var stor som et fårehoved, på Popes kahytsdør.

"Hvad er der los!" brølede Pope.

"Sejl ret forude, sir," svarede Grindal.

"Hvilken kurs?"

Bådsmanden svarede ham.

"Kan vi overhale ham?"

"Ay, sir."

"Hvordan er vinden?"

Grindal gav ham den nøjagtige vindretning.

"Trim sejlene," råbte Pope, "og hold din ven fast lige under klyverbommen."

"Ay, sir."

Bådsmanden gik atter op på dækket, og i løbet af få minutter – sømænd giver sig sjældent tid til at pomadisere deres lokker eller pudse støvlerne – stod kaptajn Pope ved siden af ham med sin kikkert for øjet – en ærefrygtindgydende skikkelse at se til.

Dækket skinnede af vand fra pumpen, og et par af sørøverne skurede det med lade bevægelser, ivrigt tyggende på deres tobaksskrå.

"Hun skal tage lorden med sig," sagde Pope højt, men kun henvendt til sig selv. "Grindal, vi vil ikke afvige fra vor kurs; få læsejlsbommene rigget ud og sejlene sat, og lad så "Lange Tom" med et løst skud. Vi må have ham til at stoppe op."

Matroserne kom løbende over dækket, da de hørte lyden af bådsmandspiben. En del af dem gik op, bommene blev rigget ud, og sejlene fløj til tops, og da *Gypsy* tog den næste bølge med sprøjtende skæg og skummende kølvand, blev kanonen på forskibet affyret. Skuddet gav genlyd i sejlene. Crystal kom farende op på dækket, og få øjeblikke senere viste jarlen sig ligeledes.

Lidt efter at kanonen var blevet affyret, bakkede den fremmede sit mærssejl, og standsede op med en bevægelse gennem hele skroget, som fik en til at tænke på en mand, der vakler efter et kraftigt slag på skulderen. Den lille brigantine nærmest udstrålede forundring og nysgerrighed, som om hun var et levende menneske. Hun havde malede porte, en stor, firkantet stævn, og en kort foremærsestang. Hun var vel omkring en hundrede tons drægtig. Jarlen lod blikket glide langsomt rundt over havet, hvorefter han gik hen til Pope og sagde:

"Agter De at praje det fartøj dér, sir?"

"Jeg håber, mylord, at kunne sætte Dem der om bord," svarede Pope, idet han løftede sin hat og bukkede dybt.

Jarlen så et kort øjeblik efter solen, derefter til styrbord og bagbord, og sagde så:

"Men kaptajn Pope, hun styrer jo ud på Atlanten."

"Hun skal snart sige os sit bestemmelsessted," svarede Pope med et indtagende smil.

"Jeg beder Dem så mindeligt," sagde jarlen med stor uro i stemmen, "at når De sætte mig om bord i et andet skib, bliver det et, som er bestemt for Storbritannien."

Pope svarede med stift ansigtsudtryk som om han ikke kunne høre ham, og råbte til Crystal: "Bak store mærssejl, giv storsejlet op; få nogle mand agter og gør en båd klar til at sætte i vandet." Imens han talte, gled *Gypsy* hen tværs for den lille brigantine, hvis navn stod med store bogstaver malet på agterspejlet, og var *Catesby* af Sunderland.

En høj mand stod i nærheden af hakkebrættet, og en meget lille sømand i gul sydvest hagede sig fast som en abe i den lange

rorpind. Nogle få matroser så til forude. Skibene var så tæt på hinanden, at man kunne se den høje mands ansigtstræk med det blotte øje; han var gul i huden, hulkindet, havde en umådelig bred mund, og kulsort hår, der var redt tilbage bag ørene. Hans lille fartøj rullede mere end *Gypsy*, og man kunne tydeligt overskue hele dækket: Et lille skilderhus af en kabys, båden, der lå med kølen i vejret midtskibs, en enkelt pumpe, et beskidt lille rundt skylight, og kappelugen, i læ af hvilken en kraftig kvinde med et sjal bundet om hovedet sad og strikkede.

"Brig ohøj!" råbte den høje, melankolsk udseende mand med en særegen skælven gennem hele kroppen, som om han netop skulle til at begynde en dans. "Hvilken brig er det, og hvorfor skyder De efter mig?"

"For at få Dem til at dreje bi," svarede Pope, som stod i storvantet med ryggen mod vævlingerne. "Vi er briggen *Gypsy*, af og fra London, og jeg vil gerne sætte en herre om bord hos Dem."

"Stop!" råbte den lange, melankolske mand med endnu en sær skælven. " Vi ønsker ikke nogen herre ombord. Vi har ingen bekvemmelighed for passagerer her." Derpå brølede han til sine folk: "Hal de læ forebraser," og straks efter: "Jeg ønsker Dem en god rejse, mine herrer."

"Holdt!" brølede Pope med en stemme, der fik søfolkene ombord på brigantinen til at standse enhver bevægelse, som om de var blevet lammede, "hvis De rører en brase, eller forsøger at sejle bort, før jeg har sat den herre om bord hos De, så skal jeg –" og han svor en forfærdelig ed – "skyde på Dem, til Deres skib synker."

Den fede kvinde rejste sig og kom ud fra kappen, og stillede sig hen og klyngede sig til manden med vidåben mund, så man kunne tro, hun stod og gabte. I den stilhed, der fulgte Popes brøl, så det ud til, at den lange mand med den gullige hud havde udforsket briggen med et kritisk øje; han brølede nu:

"Hvad I Helvede er I for nogen?"

Men Pope svarede ikke; jarlen havde taget fat i ham.

"Jeg beder Dem, sir," sagde mylord, "vil De få at vide, hvor dette lille fartøj er bestemt, før De sender mig om bord hos dem."

"Hallo! Brigantine ohøj!" råbte Pope fra sin plads i vantet.

"Hallo!" svarede den høje mand.

"Hvortil er De bestemt?"

"New York."

Pope kom ned fra vantet og trak Crystal til side for at rådslå med ham. Hvis de sendte jarlen til Amerika, kunne de måske nå selv at komme til England med Hans Nådes veksel, før han selv kom: Dette ville uden tvivl forsinke deres mulighed for at få pengene, for banken ville næppe udbetale dem før den havde fået ordre til at gøre det. De to kaptajner talte dæmpet sammen i nogen tid før de besluttede at sende jarlen om bord på det andet skib, idet de mente, at han ville kunne bestikke kaptajnen på brigantinen til at sejle ham tilbage til England, og hvis det ikke lykkedes, ville han ganske sikkert sørge for at blive sat om bord på et andet forbipasserende fartøj.

De var netop nået frem til denne beslutning, da Pope bemærkede, at brigantinens topsejl blev vendt. Han løb hen til rælingen.

"Læg bi derovre!" brølede han rasende. "Jeg har en britisk jarl her – den herre dér," han pegede på Hans Nådes skikkelse, der stod lige i nærheden. "Og jeg vil sætte ham om bord på Deres skib."

Den høje mand tog ikke notits af ham, og hans besætning fortsatte uanfægtet med at brase ræerne på fortoppen op i vinden.

"Grindal," råbte Pope, "giv den stædige djævel en salve, før han når at stikke af."

Brigantinen, der flød højt på vandet som et fyrskib, havde allerede fået fart på og det var begyndt at skumme hvidt om hendes ror.

"Mr. Crystal," råbte Pope, kogrød i hovedet, "jeg skal lære den Sunderland-slyngel at tage fusen på en armeret brig med fuldt mandskab. Gør klart skib!"

Alting var nu én forvirring; ræerne blev braset med en fart som på et orlogsskib, og idet topsejlene fyldtes af brisen, blev agterkanonen, der var ladet med kardæsker, affyret ret ind i brigantinens låring. Sørøverne kunne se de hvide spåner flyve gennem luften; agterkanonens skarpe brøl lød højere end kanonen på bakken; den fede kvinde forsvandt af syne, som om hun var blevet ramt; men før røgen fra kanonen havde nået at sprede sig for vinden, blev brigantinens fortopsejl slækket, og *Gypsy* lagde bi.

"Hvad," brølede den høje mand med flere og stærkere eder end selv Pope, "skal det betyde at fyre løs på mig? Hvad har jeg gjort jer? Jeg er et ærligt skib fra Sunderland med kurs New York. Lad mig dog for Guds skyld sejle videre!"

"Få den låringsbåd langs siden," befalede Pope. "Fjern falderebet [Note 2)] og få den lille falderebstrappe ud over siden."

"Kaptajn Pope," udbrød jarlen, "De gør min ulykke endnu større ved at sende mig til New York."

"Vi har ingen bekvemmeligheder for hverken jarler eller hertuger herovre. Vi har ikke brug for nogen passagerer; lad mig dog fortsætte," brølede den høje mand.

"Hold Deres forbandede kæft lukket, hvis De ikke vil smage en ladning til," var Popes høflige svar, "og reb sejlene, indtil De har fået denne herre om bord, hvis De ønsker at forblive oven vande."

"Men hun vil være mange uger om at nå New York," råbte den ulykkelige jarl, vild af smerte og hjælpeløst raseri. "Jeg har gjort min personlige sikkerhed til en sag af stor værdi for Dem; hvorfor vil De dog ikke sætte mig om bord på et fartøj, der er på vej hjem?"

"Det vil brigantinen dér nok gøre for Dem, mylord," svarede Pope. "Desuden sætter vi den allerstørste lid til, at jarl Fitzgibbon er en mand af ære."

Idet han sagde dette, gjorde han en bevægelse, ikke uhøflig, men dog med al mulig tydelighed, i retning af falderebet, hvor briggens båd lå og gyngede med fire matroser om bord, mens Crystal stod afventende ved den korte falderebstrappe. Pope nåede derhen før jarlen, og Crystal gik i båden.

"Jeg byder Deres Nåde far vel," sagde Pope, "og ønsker Dem lykke på rejsen og en sikker hjemkomst."

Han sagde dette uden et smil. Ingen kunne have syntes mere alvorlig. Jarlen bøjede hovedet med en kold gestus, og meget forsigtigt og klamrende sig til rebet, kravlede han ud over

siden. Skønt bølgerne fik den lille båd til at stige og synke, lykkedes det ham at komme ned uden uheld, og han satte sig på agterpligten. Crystal stødte fra. Få øjeblikke senere var de oppe langs siden af brigantinen.

Ligesom sørøverne syntes den høje mand ikke at have blik for den høje, kappeklædte skikkelses værdighed og højhed, med den store næse og ørneblikket, der tankefuldt løb hen over det lille fartøj. Han tilbød ikke at hjælpe jarlen om bord; måske troede han ikke engang på, at det var en jarl; han blev surt stående agterude i samtale med den fede kvinde, der igen var kommet til syne på kahytstrappen, mens fem-seks matroser hang ud over rælingen og på landkrabbemaner gloede på den nyankomne uden at fortrække en mine.

"Fanden tage jer," råbte Crystal, "kom op til falderebet og giv den herre en hånd med at komme om bord. – Kom her hen og tag mod jarlen," brølede han til den høje mand, der blev stående hvor han var og sagde: "Vi vil ikke have nogen fordømte jarler her om bord. Dette er et tarveligt skib, og vi har ikke plads til dem."

Men hans besætning kunne ikke tage fejl af Crystals miner, især da den mørke, arrede og barsk udseende sømand bag sig havde *Gypsys* kanoner og mandskab, og på et øjeblik blev jarlen bragt om bord på brigantinen, mens Crystal allerede var på vej tilbage mod briggen.

Mens båden blev hejset op, vendte sørøverne deres skib og fortsatte på deres kurs. Det andet fartøj blev liggende med topsejlet bakket. Pope så jarlen gå hen til den høje mand, og der fulgte en del pegen og gestikuleren, mens den fede kvinde kom på dækket og fulgte samtalen tæt ved. Jarlen syntes at gøre sig

de største anstrengelser for at overtale den høje mand til at vende om, og i samfulde tyve minutter blev brigantinen liggende med bakkede sejl, indtil Pope endelig tog sin kikkert fra øjet og brast i en skraldende latter.

"Jeg vil lade mig hænge," råbte han til Crystal, "om ikke den feje skipper alligevel holder kursen mod New York."

12. *Julia Morton*

Sørøverbriggen *Gypsy* ankom nu endelig til de farvande, hvor Pope ville krydse omkring, mens han ventede på, at *Madre de Dios* skulle vugge indenfor hans synskreds. En matros var på udkig dagen igennem oppe i fore bramrå, og natten med, hvis vejret klart, og varskoede ethvert sejl, han fik øje på. Hver eneste gang, man fik et sejl i sigte, lagde man kursen om efter hende, men jagten blev prompte afbrudt, når man så, at det ikke var det skib, sørøverne ventede på.

De havde nu krydset rundt i tre dage. I dette tidsrum havde de sat sejl for at jage nogle få skibe op, der imidlertid alle viste sig ikke at være, hvad de ventede på. Så kom den fjerde dags morgen; en sollys morgen med en frisk vind, hvor havfladen blev brudt af skyggerne fra de hastigt flyvende skyer. Briggen skød en god fart, omkring seks knob, for stor-bramsejl og mærssejl.

Klokken var otte om morgenen. Crystal havde vagten, og Pope spadserede på dækket ved hans side. Højt oppe på fore-bramråen sås skikkelsen af en matros med en kikkert på ryggen. Vinden tog godt i hans hvide bukser. Hans venstre hånd greb fast om en line, og med langsomme bevægelser, sulten efter bytte som enhver forventningsfuld og længselsfuld sørøver, lod han blikket vandre fra side til side af den fjerne horisont.

"Har du tænkt på," spurgte Crystal, "hvordan du skal få indfriet jarlens veksel?"

"Ja," svarede Pope kort.

"Men du vil aldrig kunne sætte din fod i England igen efter denne rejse. Du kan klippe dit hår og lægge dig skæg til, men Popes profil," sagde Crystal, "vil være kendt af alle dem, der er efter dig, lige så snart de får det i sigte, og for muligheden for at få dine guineas stikker du hovedet lige ind i galgeløkken i Execution Dock."

"Hvad er det for tåbelig snak?" råbte Pope, pludselig rød i hovedet af en pludselig vrede. Han tav, så tilføjede han: "Hør her; kunne du tænke dig at se mig tage den veksel og rive den i femoghalvtreds små stykker og kaste dem for vinden?"

"Nej," svarede Crystal med rynket pande, "for jeg har jo ikke glemt, at halvdelen af de penge er mine."

Pope så på ham en stund, så skiftede hans ansigtsudtryk.

"Ja, det er jo også rigtigt," sagde han så, "det er *vores*, med mindre du sladrer til mandskabet."

"Det gør jeg ikke," afbrød Crystal ham. "Jeg er mere bange for dig."

"Pas lige på, hvad du siger, mand."

Ved denne bemærkning gik Crystal hen til rælingen og stod og stirrede ud over havet med dirrende læber.

Pope så på hans firskårne skikkelse med et blik fuldt af djævelsk ondskab. Men idet han satte et af sine mest hjertelige smil op, gik han hen til ham, og sagde: "Vi vil holde sammen, indtil den veksel er indfriet. Regnede du med, at jeg ville spadsere ind i Child's en skønne dag, Johnny, og præsentere vekslen og sige: Jeg er kaptajn Pope fra sørøverskibet *Gypsy*, vær så venlig at udbetale mig dette, og det må gerne være i sedler?"

"Men hvordan skal vi få fat i pengene?" brummede Crystal.

"Ved at lade vekslen gå gennem en bank i en by, hvor vi kan blive enige om at lægge ind til, mens vi får klaret denne sag," svarede Pope.

Crystal så på, tænkte sig om et øjeblik, og mumlede så i det surmulende tonefald hos en mand, der plejer en krænkelse: "Det giver mening."

Idet han sagde dette, brølede en stemme højt og klart gennem vinden: "Sejl i sigte!"

"Hvilken retning?" brølede Pope omgående.

"Ret agter, sir," svarede manden fra fore-bramråen.

Man kunne imidlertid ikke se hende nede fra dækket, og horisontens blå cirkel var tom.

"Mindsk sejlene," sagde Pope til Crystal. "Lad hende overhale os."

Sejlføringen blev mindsket, og briggen vuggede langsomt videre. Skibet derude agter viste sig at være en hurtigsejler, for på mindre end en time var hendes hvide sejl fuldt synlige fra dækket af briggen. Det var ikke muligt, at hun kunne være *Madre*. Dén tungtlastede kasse ville ikke komme så hurtigt frem som det vidunder under sejl derude. Klokken elleve, seks glas om formiddagen, kunne man også se skroget – et sortmalet skrog, der lignede en blækklat på grund af luftens spejlinger – og hendes sejl lyste så hvide som ubetrådt sne på en bakkeskråning julemorgen.

"Igen en skonnertrigget jagt," sagde Pope til Crystal. De stod nu venskabeligt sammen og studerede det fjerne skib gennem deres kikkerter. " Det er et nydeligt skib, John – mon det skulle være endnu en jarl?"

Han lo stille.

"Hvis hun viser sig at være et så fint lille skib, som jeg tror, kunne jeg have lyst til at bytte og gå over i hende."

"Med hele besætningen?" spurgte Crystal.

"Med hele besætningen," gentog Pope med kikkerten for øjet.

"Så skal du først fange hende," sagde Crystal tørt.

"Jeg kunne virkelig godt tænke mig at slippe af med denne brig før eller siden," fortsatte Pope. "Vort signalement lyder på en brig, og hvis man finder os ombord på en skonnert som den derovre, kan vi jo ikke være de samme, vel?"

"Hvis vi kan tage det skib," sagde Crystal, "så giv mig briggen og ti af folkene. Så kan vi fordoble det område, vi gennemsejler, og lægge tres miles til vor undersøgelses omkreds. Det ville være forbandet underligt, hvis *Madre* skulle komme uden om dét."

Det fortsatte med at blæse en frisk brise; søerne brød i en røg af regnbuefarvede krystaller mod briggens sider; der var intet andet i sigte end den skonnert agterude, og hun nærmede sig med en forbløffende hastighed, ganske vist under et temmelig voldsomt pres af sejl, mens *Gypsy* bevægede sig noget mere sindigt fremad kun med mærssejl og fok tilsat.

"Hejs flaget, men kun på halv mast," sagde Pope. "Hun skal tro, vi er i nød."

Grindal, der stod i nærheden, slugte hans ord, mens hans øjne var fæstnede til sejlet agterude, ilede med at finde et koffardiflag i flagkisten, og satte det på signalfaldet. Det røde flag gik til vejrs og stoppede halvvejs oppe, brølende i vinden som det meteor, gode gamle "Wiggy" Campbell ligner det ved. Men aldrig så snart var flaget hejst, før –

"Det er ingen jarl denne gang," brølede Pope. "For fanden, hun jagter os!"

Han havde bemærket et glimt ved skonnertens bov. Han så den hvide røg flyde bort til luvart som et silkeslør; kanonen havde måske eller måske ikke skudt med skarpt. Han kom straks i fyr og flamme.

"Lige på, Crystal, lige på!" brølede han. "Alle mand til at sætte sejl, Grindal. Bras ræerne firkant. Læg hende lige i vinden. Ned med det flag!" Han ilede mod roret, og ventede til skibet havde vinden lige agterind.

"Rig ud læsejlsbommene og hejs væk! Giv alt hvad I har i jer og hal," råbte han. "Det er en af regeringens skibe, og hun er efter os. Se blot på hende!"

Sørøverne var rædselsslagne, og opfattede ikke fuldt ud kaptajnens råb. De fo'r omkring med vidunderlig hurtighed og villighed, og satte sejl på sejl, indtil den lille brig var dækket af sejldug fra dæk til top. Da *Gypsy* lagde roret om, skiftede også skonnerten kurs; der kunne ikke være tvivl om, at hun var på jagt. Atter så man glimtet fra et skud; men hvad så end hendes formål måtte være, var hun blevet overrasket af Popes vending, og skød nu kun den halve fart af før. Alligevel fortsatte hun med at komme nærmere til *Gypsy*. Hun skød frem med svigtet sejlføring; storsejl, forsejl og gaffeltopsejl var enorme i forhold til et skib af hendes størrelse.

Igen et skud; og glimtet af kuglen, hvor den ramte ned i *Gypsy*s kølvand var som en fjer af lys. Da dette skud var blevet løsnet, gav Pope ordre til at lade agterkanonen, og man fyrede en brølende salve mod forfølgeren.

"Hvad mener du om hende, Crystal?" sagde Pope efter at have set længe på det andet fartøj gennem sin kikkert.

"Jeg vil lade mig hænge, om jeg fatter det!" svarede den firskårne mand. "Jeg tror ikke, hun er et regeringsskib; kan du se nogen vimpel? Herre Gud, som hun kan sejle! Vinden ret agterind og skummet står hende om boven helt op til klydshullerne." Endnu et glimt fra skonnertens bov. Denne gang ramte skuddet næsten, kanonens drøn fulgte lige efter som et dumpt bump på vindens vinger.

"Giv ham igen!" brølede Pope, rød i hovedet af raseri. Og en ny salve blev sendt i retning af skonnerten, men uden at ramme.

"Kaptajn Pope," sagde Grindal med et underligt forvredent ansigtsudtryk, idet han vendte sig fra den lange messingkanon, på hvis løb hans barkede næve hvilede, "fanden tage mig, jeg tror hun fører samme flag som os."

Denne formodning var som en åbenbaring for Pope. Han stirrede længe mod skonnerten; samtidig kom endnu et ildglimt fra skonnerten, og kuglen ramte briggens låring.

"Crystal," skreg Pope, "hejs det sorte flag; vi vil vove det!"

På et øjeblik strøg den ildevarslende sorte dug op i stortoppen. Mens en del af mandskabet mindskede sejlene, gjorde andre klart skib; roret blev lagt ned, ræerne brasede bak, og briggen lå og ventede på skonnerten, fra hvis stormast man nu så det sorte piratflag vaje i vinden.

Da briggens mandskab så dette, brølede de, råbte og skreg; de gik amok af ophidselse, og sprang op på rælingen og vinkede ad den fremmede med arme og huer. Skonnerten passerede

forbi uden at praje, uden at give tegn. Ikke én der om bord svarede på de højrøstede hilsener, der mødte hende.

"Hun vil vist ikke tale med os," sagde Crystal og så op mod briggens sorte flag der højt oppe i masten.

"I guder, hvad ville jeg ikke give for at kunne bytte denne her smørtønde med sådan en skønhed," stønnede Pope.

Da skonnerten var kommet omkring en kvartmil nærmere, mindskede hun sejl med næsten trolddomsagtig hurtighed, lagde roret hårdt ned, og med slækkede sejl styrede hun så tæt ind til briggen, at Pope næsten troede, at hun ville borde, og sørøverne ilede af sted for at gribe deres våben. Netop da lagde rorsmanden hende op i vinden, og hun lå nu næsten stille.

Det var nu tydeligt, at man ikke havde fjendtlige hensigter. Ganske vist var mændene ombord bevæbnede, men indtog ikke forsvarsstillinger, og kanonerne var ikke bemandede. En høj mand, hvis skæg stod som en røg om hans ansigt, hvis hoved var dækket af en skindhue, der fik ham til at ligne en armensk præst, som var klædt i en kort gul jakker, hvorunder hans lange ben stak ned i et par søstøvler; denne mand, der bar et bælte omkring livet, hvori hang et sværd, og i hvilket var stukket to pistoler, denne mand lagde hånden op til munden og prajede på godt engelsk, om end med en fremmed accent:

"Ohøj der på briggen! Hvilken brig er det?"

"Vi er sørøverbriggen *Gypsy* af og fra London, på kryds efter et fartøj," brølede Pope som svar. "Og hvilken skonnert er det?"

"Vi er sørøverskonnerten *Julia Morton* af Liverpool, men fra Cadiz, som jer selv på kryds efter et fartøj," lød svaret, igen på godt engelsk med en fremmed accent.

"Vil De kommer over til mig og få en snak, og nyde godt min brigs gæstfrihed?" råbte Pope, "eller skal jeg komme over til Dem?"

Den høje mand løftede hånden som for at bede om et øjebliks betænkning, han sagde noget til en mand, der var mørk som en mulat, velsagtens skonnertens styrmand; et øjeblik efter råbte han: "Brig ohøj! Jeg kommer over til Dem," ved hvilket svar Pope tog hatten af og hilste med den.

"Stryg vores sorte flag," sagde han så til Crystal, og idet den firskårne mand gentog ordren, tog en neger med en rød hue fat i flagskøderne ovre på skonnerten, og næsten samtidig gled disse to gyselige symboler på en af de grusomste næringsveje, mennesket har opfundet, ned mod dækkene, netop i det øjeblik ved solnedgang, hvor man på et krigsskib ville affyre et skud og stryge flaget.

"Cadiz!" sagde Pope til Crystal, da de stod sammen ved falderebet og ventede på, at kaptajnen fra skonnerten skulle ankomme, "på kryds efter et fartøj! Fanden tage mig, John, jeg kan ikke lide det!"

"Få halvdelen af hendes besætning her ombord under påskud af at beværte dem, luk dem inde, løb klar af skonnerten og indtag hende," sagde Crystal. "Fordi," fortsatte han, med et længselsfuldt, ondskabsfuldt blik over mod det smukke fartøj, der var endnu kønnere i aftenlyset, endnu smukkere i sine bevægelse på de lange havdønninger, "hvis vi lader hende undslippe, går vi glip af noget af det bedste, der flyder på havets overflade – noget, jeg netop lige er manden til at tage kommandoen over. Med hende kunne jeg løbe horisonten rundt efter *Madre*, mens denne her tønde slæber sig rundt med en fart

af fem knob. Der er masser mænd til at bemande begge skibe, og jeg ville endog kunne sætte både nogle af vore egne og nogle af dem ud."

Pope lagde armene over kors og skulede, men svarede ikke. "Kun lidet kan vi ane," siger Sydney Smith, "hvad der går for sig i en andens sind." Crystal, en rå sømand og desperat sørøver, havde ikke evner til at tyde de hemmeligheder, Pope bar i sit sorte hjerte. Ellers ville han ikke have sagt noget, mens de stod der og ventede på, at skonnertens kaptajn skulle ankomme.

De satte en køn båd i vandet fra *Julia Morton*; den var klinkbygget, hvidmalet, skabt som en hvalbåd, og hang i sine davider ind over skibet. Tolv mand gik i ombord, dernæst sprang kaptajnen – ham med skægget og støvlerne – fra falderebet ned på agtertoften. Med nogle få åreslag var båden på siden af *Gypsy*. Men briggens mandskab bemærkede, at mulatten havde manøvreret skonnerten således, at den på et øjeblik kunne falde op langs siden af deres lille skib.

Skonnertens kaptajn klatrede over briggens side, og flere af hans mandskab fulgte ham. De var alle bevæbnede. Pope strakte hånden ud mod den skæggede sørøver, og spurgte om hans navn.

"Kaptajn Bland," lød svaret, med en stemme som en, der læser over en grav.

"Kommer De lige fra London?" spurgte han, efter at have kastet et skarpt blik først på Crystal, derefter rundt på det lille skib, hvis natur tydeligvis var tilfredsstillende, at dømme efter den hurtighed, hvormed hans eget mandskab og briggens fandt sammen. Flere af dem havde åbenbart tidligere været

skibskammerater, så man hørte, "Hva' satan, er det ikke dig, Tom!" og "Fanden heller, er det dig, William!"

"Ja, direkte!" svarede Pope. "Og De kommer fra Cadiz?"

"Ha!" svarede kaptajn Bland alvorligt.

"Var der et skib ved navn *Madre di Dios*," spurgte kaptajn Pope, "der forlod denne havn, før De sejlede?"

"Jeg forlod hende i havnen," svarede kaptajn Bland, "og nu venter jeg på hende her."

Pope veg et skridt tilbage med et vildt blik på Crystal, idet han slog sig så hårdt på låret, så det lød som et skud.

"Du gode Gud!" råbte han tungt og blegnede. "Verden er lille, kaptajn Bland. Vi ligger også her og venter på *Madre*."

Den skæggede kaptajn rynkede panden og betragtede ham med sine sorte, langsomme øjne, greb sig i skægget og trak det ud i en spids, hvorpå han uden et smil sagde: "Vi må gå i kompagniskab," hvorved Crystal brød ud i den mest eksplosive latter, Pope nogen sinde havde hørt fra ham.

"Hvem er denne herre?" sagde kaptajn Bland.

"Kaptajn Crystal, min overstyrmand," svarede Pope.

"Jeg tror, vi har truffet hinanden før," sagde kaptajn Bland. "Førte De ikke engang en lille bark med en last fra Kingstown på Jamaica til London?"

"*William Pitt*," sagde Crystal.

"Jeg bordede Dem ud for Turk's Island."

Crystal rynkede panden, tænkte sig om og svarede så: "Ja, det kan jeg godt huske. Det var et kort besøg, og De opførte Dem upåklageligt."

"De havde intet om bord, vi kunne bruge," sagde kaptajn Bland.

"Behag at komme med neden under," sagde Pope, hvis ansigt røbede hans ærgrelse. "Grindal, sørg for, at mandskabet fra båden får rigeligt med grog til at drikke vor skål." Han gik ned ad kahytstrappen med kaptajn Bland og kaptajn Crystal efter sig.

Der kom drikkevarer og cigarer på bordet, og de tre kaptajner fyldte glassene, klinkede med hinanden, og røg.

"De er ny i denne bestilling?" sagde kaptajn Bland, idet han opmærksomt betragtede Pope med et dystert blik.

"Nej, min herre," svarede Pope. "De har et smukt lille skib."

"Hun var før et slaveskib," svarede kaptajn Bland. "Hun tilhører en herre ved navn Moss Isaacs i Liverpool; han har udrustet hende med det formål at tage visse skibe, der sejler med rige ladninger fra Cadiz hvert år. Jeg har allerede taget to til ham, og håber at kunne sætte kurs mod Boston med ladningen fra et tredje, før næste nymåne."

Dette blev ytret med stor alvor og ubevægeligt ansigt.

"Fanden stå i det!" mumlede Pope. "Men ser De, kaptajn Bland," råbte han så, "her er vi nu to om buddet, og jeg har en fuldstændig fortegnelse over skibets ladning og ved, hvornår hun forventes at afsejle. Så hvad siger De til dette: Det skib, der først møder *Madre de Dios*, tager hende?"

"Det kan jo ikke være anderledes!" udbrød sørøveren fra *Julia Morton* med et jødisk skuldertræk.

"Nej," sagde Pope, "men hvis vi er på siden af hende, og De kommer i sigte, og kommer flyvende ned på os – hvad så, kaptajn Bland? Vi er begge mænd af ære; der må være en fuldstændig forståelse mellem os, så vore mandskaber ikke har grund til klager."

"Hvis De har bordet og ligger og plyndrer hende, og jeg dukker op," sagde kaptajn Bland med en mærkværdigt glød i de mørke øjne, "så vil jeg forsvinde igen. Jeg har gjort mig det til en sædvane aldrig at blande mig i mine venners gode forretninger."

"Altså," råbte Pope, og hans ansigt lyste op, "hver af os har muligheden, og ingen kan kræve mere. Giv mig Deres hånd på det, min ven." Han rakte hånden frem.

Kaptajn Bland klemte alvorligt kaptajn Popes fingre. "Før vi skilles," sagde han, "ville jeg gerne vide, i hvilke farvande De agter at søge, så vi kan undgå uoverensstemmelser."

Pope fortalte ham, hvad han havde gjort, og hvad han havde til hensigt.

"Udmærket," sagde kaptajn Bland, "så vil jeg gå sydover, ud af Deres sigte. Lykkelig rejse, kaptajn."

13. *Madre de Dios*

Vejret var med *Gypsy*. Hun havde en smuk brise agterind, hun sejlede af sted i solskin, om dagen skød hun gennem en solglimtende sø, om natten glitrede de skælvende stjerner over hende, flyvefiskene hoppede som pile foran stævnen, og bølgerne rullede blå og kærtegnende langs hendes side.

De jagtede adskillige fartøjer, men blev hver gang skuffede. Intet, der svarede til beskrivelsen af *Madre de Dios* kom i sigte. Pope havde ikke vidst, at skibe fra Cadiz to eller tre år i træk var blevet taget af sørøvere, før han mødte kaptajn Bland. Han rådslog med Crystal, og de mente begge, at det var muligt, at kaptajnen på *Madre*, af frygt for at blive udplyndret, havde lagt kursen så langt fra sine forgængeres som muligt. Han kunne være sejlet ret mod vest, og fulgt fx. den fyrretyvende længdegrad, og så være gået sydover mod Kap San Roque, således at han undgik størstedelen af Nordatlanten. Disse betragtninger, der var så meget sværere, fordi de ikke på nogen måde med sikkerhed kunne afgøres, fik Pope til at blive gnaven og umedgørlig, og de to kaptajners forhold til hinanden forandredes til det værre. Pope forglemte sig ofte, og tiltalte Crystal, som om han virkelig blot var den førstestyrmand, han havde indvilliget i at sejle som; og Crystal, der tit var under påvirkning af spiritus, svarede igen på en måde, der ikke spåede godt for deres forehavendes fremtid.

Jeg bryder mig ikke særligt om at dvæle ved denne særdeles ubehageligt del af *Gypsy*s rejse.

Fire dage var forløbet, siden *Julia Morton* havde forladt dem, da der skete noget, der gjorde en ende på al tvivl. Pope og Crystal sad ved frokosten; forgæves havde man flere gange prajet udkikken i fore-bramråen; forgæves havde man skærpet braserne ved solopgang for at lægge en sydligere kurs. Et stort stykke saltkød stod dampende på bordet, en kogt høne lå foran Crystal, på en lille messingbakke, der hang i loftet stod tre-fire flasker, indeholdende lige så mange forskellige slags spiritus. Solen strømmede ned gennem skylightet og oplyste det gæstfri sceneri med et livligt dansende lys, fyldt med himlens blå og genskæret fra skummet langs skibssiden.

Pope havde fået et hønselår op på tallerkenen, men i stedet for at begynde at spise det, satte han sig til at stirre på sin kammerat. Endelig tog han en bid af hønselåret og en slurk af sit glas. Hans ansigt var lagt i meget alvorlige folder.

"Crystal," sagde han, "jeg har besluttet at forlade dette øde, forbandede og håbløse farvand i morgen ved otte glas, og sætte kurs mod Antillerne. Det er frygtelig skuffende, men vi må se det i øjnene og bære det som mænd. Som min fader altid sagde: *Quod scriptum est, scriptum est*."

"Hvad betyder det?" spurgte Crystal.

"Hvad der står skrevet, står skrevet."

"Sådan er dét," sagde Crystal med en ed, "og det er ikke nødvendigt at bruge fremmede sprog for at regne dén ud."

Pope smilede svagt, men hans urolige, bistre og ondskabsfulde udtryk vendte hurtigt tilbage.

"Før jeg tager dette nye skridt," vedblev han, "vil jeg kalde mandskabet sammen og holde råd med dem."

"Det er kun, som de vil forvente," udbrød Crystal, idet han forsynede sig med et glas af jarlens champagne. "Det er netop det, jeg føler er værst ved denne rejse, hele denne lighed og kammerateri, der hersker her om bord. Jeg vil sige dig som en mand, der har været vant til at have kommandoen, at det får galden til at stige mig op i halsen, når en eller anden forbandet svabergast fuld af skidt, mytteri og – fanden tage ham – indbildskhed – kommer og spørger mig om noget i et tonefald, for hvilket jeg omgående ville have slået ham i dørken, hvis vi havde sejlet under et ærligt flag. – Sådan har jeg det altså," sagde han, udstødte et par eder, og tog til at tygge ihærdigt på sin mad.

"Jeg har også sommetider tænkt på," sagde Pope, idet han lænede sig tilbage i sin stol, "at kapervirksomhed ville være en del behageligere end sørøveri."

"Et kaperbrev får dog i det mindste én til at føle sig som en mand," bekræftede Crystal.

"Hvorfor er vi dog ikke i krig med Frankrig?" fortsatte Pope. "Vi burde aldrig holde fred med denne nation. Det er naturens bestemmelse, at vi skal hade hinanden. Hvis vi nu var i krig med Frankrig, og *Gypsy* var et kaperskib, så kunne vi gøre vores lykke uden at skulle sejle horisonten rundt efter en forbandet spanier, der sikkert ligger lunt og godt i Cadiz endnu."

Netop i dette øjeblik råbte bådsmanden ned gennem skylightet:

"Bramråen melder tre sejl, ret forude, sir."

"Hvilken kurs?"

"De holder ret ned mod os."

"Udmærket." Bådsmandens grimme fjæs forsvandt.

"Nå, det hjælper intet at sidde og knurre," sagde Pope. "Fanden tage mig! Hvis jeg bliver snydt for *Madre* af den forbandede slyngel til Bland, så falder jeg over jeg det første det bedste skib, vi møder."

"Jeg er med dig," gryntede Crystal, og efter have nedsvælget endnu en krus grog hver, gik de to kaptajner på dæk.

Det var ikke før fem glas – halv tre – at de tre sejl var synlige fra dækshøjde. Først kom de to til syne, så det tredje. Det var tydeligt, at det var tre skibe, der sejlede sammen i tæt kompagni. Det var Crystals hviletid, og han sov nede i kahytten. Men Pope var som altid, når han var i tvivl om noget, udmærket tilfreds med at holde råd med den gamle sørøver, der var bådsmand. Både han og Grindal havde gennem nogen tid, uden at sige noget, holdt et skarpt øje med skibene gennem kikkerten fra forskibet, da Grindal udbrød:

"Det er et stort fartøj, det i midten."

"Tag denne kikkert," sagde Pope, idet han gav bådsmanden sin egen gode kikkert, "og sig mig, om De kan se noget forkert ved skibet til venstre."

Grindal stirrede nogle øjeblikke gennem kikkerten i tavshed; hans kæber gumlede ihærdigt på en klump tobak, han havde siddende i den vejrbidte, læderhårde kind; så sagde han:

"Hvis jeg ikke tager meget fejl, har hun mistet forstangen, men det er svært at skelne, hvor fokken ender og foremærssejlet begynder."

"Jo, hun har mistet forstangen," sagde Pope.

"Den lille til højre er en skonnert," fortsatte Grindal, idet han støttede Popes glimrende kikkert med en hånd så stor som en spade og armen hvilende på mod røstet. "Hun går under små

sejl, mens den anden har alle klude sat … og det midterste fartøj …" tilføjede han efter en lille pause, idet han lod kikkerten synke og talte med en hul stemme, mens han vendte sit ondskabsfulde, blodskudte blik mod kaptajnen, "… er en fregat – tror jeg efter snittet af dens mærssejl – på ikke mindre end halvtreds kanoner."

"Hurtigt! Giv mig kikkerten!" råbte Pope.

Han rev den ud af bådsmandens hænder med en pludselig ophidselses voldsomhed, så i den, og udbrød derpå med tordenrøst:

"Det er en engelsk fregat, som De siger, der konvojerer *Madre de Dios*, som har fået ødelagt rigningen, og skonnerten *Julia Morton* er dens prise!"

Han ilede agterud, brølende: "To streger til højre, lidt ad gangen! Grindal, trim sejlene, men forsigtigt. En forbandet fælde at komme i! Og tilmed så pludseligt!" Han var blodrød i ansigtet af ophidselse. "Der er altid nogen, som kender os, og Bland, der aldrig er blevet nappet, ja, nu er han i fint kompagniskab!" Han brød ud i et kort latterbrøl, der indeholdt lige så megen morskab som et hyl fra en sjakal.

Pope havde fuldkommen ret; men ingen sømand, udstyret med en kikkert, havde kunnet tage fejl: Skonnerten var uden tvivl kaptajn Blands smukke fartøj, og skibet med den manglende foretopmast svarede i enhver detalje til de beskrivelser, Pope havde fået af *Madre de Dios*.

Sørøverne iagttog de tre skibe sejle forbi i rædselsslagen stilhed. Crystal stod som groet fast i dækket; hans ansigt røbede hans frygt og vrede.

Grindal skulede mørkt; det var svært at gætte, hvad der rørte sig i slynglen, men det var nok muligt, at han, ligesom flere af de øvrige, delte Popes opfattelse, at en hastig flugt ville vække mistænksomhed, og de kunne blive forfulgt, måske endog fanget; en velberegnet afvigelse fra deres kurs gav dem flere muligheder for i al stilhed at flyde videre i sikkerhed ud i den store blå ensomhed forude.

Sådan skulle det imidlertid ikke gå, og Crystal viste sig ved denne lejlighed at være den klogeste af de to kaptajner. Pludselig så man nogle signaler komme til syne, vajende fra fregattens mesantop. Hvad var det, hun meddelte, og til hvem? Til *Madre* og skonnertens prisekaptajn, som Pope snart opdagede. Det var imidlertid næppe troligt, at den underbemandede skonnert ville blive sat ind i en jagt, selv om hun var hurtig. Man ville næppe heller forhindre eller forsinke tilfangetagelsen af den brig, som en eller anden fange havde sat dem på sporet af, ved at spilde tiden med at sætte flere mænd om bord på *Julia Morton*. En fireogtyvepundiger afsendte en budbringer, der var hurtigere end det hurtigste fartøj, der sejlede under den bedste præmiepirat på de syv have.

"Forbandet! Hun er efter os," brølede Crystal.

Og ganske rigtigt så man nu fregatten med firkantbrasede ræer langsomt skille sig ud fra sine ledsagere, idet hun vendte sine kanoner i forskibet mod *Gypsy*. Et glimt, en næsten uhørlig torden, og hendes forskib indhylledes i blå krudtrøg.

For at yde vore to kaptajner retfærdighed, må det siges, at da de så, at jagten var indledt, tog de sig straks sammen; Pope først, på trods af, eller netop på grund af hans irske blod. Roret blev lagt hårdt op, og ordrer udstedt. Men hvilket formål skulle

det tjene, at jeg på disse sider gengav alle disse kommandoer, der nu blev udstedt? Var de end fuldstændig korrekte, ville de ikke virke overbevisende på folk, der ikke havde stået til søs; var de forkerte, hvilket sædvanligvis er tilfældet med sømandsudtryk i værker om havet, skrevet af beboere fra kysten eller inde i landet, ville de blot ærgre de læsere, der havde kendskab til sømandslivet.

Briggen blev altså lagt plat for vinden. Alle læsejl blev tilsat lige til røjleræerne. Mandskabet sled som rasende i deres iver for at undslippe; de kendte kun alt for vel den straf, mange af dem ville skulle betale, hvis den smukke sky af blød, svulmende hvidhed bag dem bragte det grinende artilleri på skibet nedenunder inden for rækkevidde af *Gypsy*.

O, Himmel, hvilken forandring! Dér var virkelig *Madre de Dios*. Popes drøm gennem mange uger, Crystals beroligelsesmiddel i hans drukne slummer, ledestjerne for mellemdækket, og det eneste, der forsødede mandskabets brutale liv. For når sørøverne talte indbyrdes om *Madre*, var det med håb i sindet og en slags glæde, og navnet fik dem til at bande og sværge, men kun, fordi skibet, der bar det, var så længe om at vise sig. Der var *Madre de Dios*. Og her lå *Gypsy* Men hvad var der imellem dem?

Det var en smuk brise for bidevindssejlads, men alt for let for et lænsende fartøj; dønningerne var lange og bløde og gik på tværs, og rulningen tog vinden ud af læsejlene, så bommene sprang som fiskestænger med en legesyg laks på krogen. Men det, der var uheldigt for briggen, var også uheldigt for fregatten. Hun rullede tungt, og skyggerne i hendes slappe sejl skiftede, som ilden fra hendes kanoner lyste dem op. Hun

forsøgte fem-seks skud, fandt så ud af, at briggen var uden for rækkevidde, blev stille, og jagten fortsatte i stilhed, som en sky, der jager en sky.

"Jeg tænker, den slyngel til Bland har ladet munden løbe," sagde Crystal bistert til Pope, mens de to kaptajner stod sammen i nærheden af rattet og iagttog deres svajende forfølger. "Vinder han ind på os?"

"Nej," svarede Pope, med en pludselig overbevisning i stemmen. "Men gid Fanden havde denne dønning! Er den mon et forbud på vindstille? For så er vi døde, Johnny. Men der er måske vind bagved?"

"Jeg tror, der er vind i de skyer der," svarede Crystal, idet han vendte blikket mod sydøst. "Hvad vil du gøre, hvis hun overhaler os?"

"Slås!" svarede Pope.

"Vi har ikke vist vort flag," udbrød Crystal.

"Det gør vi snart," råbte Pope barsk, "hvis alt går vel."

"Jeg lader mig ikke tage levende," sagde Crystal. "Så sandt hjælpe mig Gud, vil jeg skyde mig en kugle for panden, hvis du slår til, og jeg stadig er i live, når kampen er endt. Jeg vil ikke hænges. – Nej, jeg vil ikke hænges," gentog han, idet han slog sig på brystet, hvor han sædvanligvis bar en ladt pistol.

Fregatten forsøgte sig atter med et skud, men der var stadig for langt mellem de to skibe. Sørøverne kunne ikke afgøre, hvor skuddet ramte vandet.

Nu begyndte bølgerne at rulle raskere fra sydøst, skønt vinden stod i nord, og der hang en ubevægelig, orange sky ude i vest. I sydøst, hvor Crystal stadig havde vendt blikket hen, var der en anelse af en sky, en fjerlet dis, næsten blot et røgslør, der

fortalte ham, at vejret var ved at skifte bagved. Nu kunne der imidlertid ikke mere være tvivl om, at *Gypsy* ikke bare holdt sin forfølger på afstand, men at afstanden ligefrem forøgedes. Da mandskabet opdagede dette, brød de ud i vild jubel. De fyldte en kande med gin og rom, og Pope, der også svingede et glas, brølede:

"Skål for vores tapre lille skat! Skål for hendes yndige stævn, drenge! Skål for hende – skål for hende!"

Og et brølende hurra rejste sig fra mandskabet.

"Hvis de bliver ved med at åbne tønderne med spiritus på den måde," mumlede Crystal i øret på Pope, idet han gjorde en frygtelig grimasse og langsomt vendt blikket bort fra fregatten, "så er der ingen til at slås, når det behøves."

"Der bliver ingen kamp nu," svarede Pope. "Tænk efter! Skulle vi slås mod et halvtredskanoners skib med en besætning på måske firehundrede og halvtreds mand? En enkelt bredside ville flå os fra hinanden."

Så tømte han sit glas og klappede i hænderne, sprang hen til skibssiden og så ned i vandet, der skummede let langs kølen, rejste sig så i sin fulde, imponerende højde, stirrede så først mod sydøst, derpå mod nord, og råbte så med en ed: "Hun skal dog se, hvad vor forretning er!" Han sprang agterud til flagkisten med en galnings manér, hentede den sorte dug frem og sendte den egenhændigt til tops.

Som om den var blevet ophidset af denne hånlige, trodsige gestus, girede fregatten og kanonerne flammede, men stadig uden at kunne nå *Gypsy*.

Klokken fire om eftermiddagen var fregatten stadig på jagt efter dem, men den lette brise og en energisk indsats fra

briggen havde hjulpet hende på vej, næsten som om hun var udstyret med en ekstra skrue, og man kunne nu kun se den øverste del af forfølgerens skrog. Hun hang dog stadig efter, og hendes sejl skinnede som en dødbringende fuldmåne agterude.

"Skraller vinden ikke?" sagde Grindal til Pope, idet han rynkede næsten og snusede op i vejret, og vendte sit ondskabsfulde blik mod kaptajnen.

"Vi får den nok snart ind fra sydøst," svarede Pope, "men jeg skal holde hende plat for den, indtil vi kan sejle hende ind i den mørke nat, som ikke burde være så langt borte. Skønt, gid fanden annamme den sol! Har du bemærket, hvor langsomt den altid bevæger sig, når man har brug for nat i en fart?"

"Hvis det bliver vindstille," sagde bådsmanden, "så foreslår jeg, at vi sætter bådene ud og tager hende på slæb, før vi får to-tre bådfulde bordingsfolk langs siden."

"Jeg vil skyde hende en bredside," sagde Pope, "der er god afstand, og det vil være en udmærket øvelse."

"Hør, hvad i hede hule Helvede er det nu hun laver derovre?" sagde Grindal skulende, "Hvorfor skulle vi friste skæbnen ved at vende om og styre kursen ret hen under hendes kanonløb?"

Pope sprang op som en furie, mørk i blikket af desperation, men med den samme tragiske beslutsomhed, som Crystal tidligere havde givet udtryk for, forlod ham og efter at have vandret frem og tilbage på dækket nogen tid, råbte han på folk til at gå til vejrs med pøse. Snart blev sejlene mørke, da sørøverne gik til vejrs og tømte den ene pøsfuld efter den anden med saltvand ned over dem, som andre sendte op til dem fra dækket.

Admiral Nelson har engang sagt, at "på søen må man overlade en del til heldet," og heldet, der blot er et andet navn for skæbnen, viser sig af og til nådig mod de, der ikke har fortjent det – selv sørøvere, der hele dagen har været forfulgt af en stædig fregat. Omkring klokken seks blev himlen i sydøst malet med truende, mørkegrå skyer, der bredte sig mere og mere. Både Crystal og Pope stod åndeløse og ventede; det drejede sig om liv og død for dem, og de stirrede stift og forventningsfuldt ud i horisonten. Begge så de for sig briggen fyldt med kongens mænd, og deres egne lig, der blødte rødt ud over de hvide planker fra et stort hul i hovedet. Disse to sultende kaptajner havde hejst det rædsomme sorte flag for at jage efter en formue, ikke efter en galgeløkke.

Da skiftede vinden pludselig til samme retning som dønningen.

"Styrbord med roret! Styrbord med roret!" brølede Pope.

Bagbords underste læsejl blæste indefter, men *Gypsy* havde tre-fire knobs fremdrift i kølen, og i løbet af få øjeblikke var hun vendt og det store sejl bugnede atter udefter. Nu lå hun så med stævnen ret nordvest og med fregatten tværs for bagbord. Hendes kanonporte var ikke synlige, vinden friskede op, så de små søer viste tænder, solen hang mægtig og storslået over havet i horisonten og spredte sine lange, brudte striber over bølgerne.

"Se! Hvad er det, de laver derovre?"

Et jubelråb som en mand, der er blevet benådet fra en dødsstraf ville sende til himmels, eller som en slyngel af en pirat ville sende til helvede, hørtes fra Popes strube, idet han sænkede kikkerten og vendte sig mod Crystal. Da vinden

skiftede, havde fregatten lagt roret ned og braset ræerne for at vende om og forene sig med de to andre fartøjer, der lå langt borte, ude af sigte bag horisonten. Hvorfor? Kunne hun ikke håbe på, at der ud af denne truende sky, der flammede truende i skæret fra den synkende sol, kunne komme en så stærk vind, at den store fregat ville få alle fordele i jagten på den lille brig? Men væk var hun. Hun havde opgivet forfølgelsen. Måske havde hendes kaptajn ikke noget særlig godt øje for vejrliget. Måske havde han tænkt, at *Madre de Dios* var et rigtlastet skib, og briggen en hurtig sejler, og han havde derfor besluttet igen at forene sig med spanieren, da vinden skiftede, for ikke at risikere at tabe alle tre skibe af sigte, hvis der var en storm i anmarch, og han måske kom til at drive for den hele natten.

Med en drøj ed slog Crystal hatten i dækket og råbte: "Sikken en flugt!"

Næppe havde han sagt dette, før hele mandskabet samlede sig for at se, hvad der var sket, og de blev straks som gale. Dækket var fyldt med dansende skikkelser og luften fyldtes med deres rå glædesudråb; der blev lavet flere kander med grog og delt ud. Der begyndte nu en fest uden lige, mens briggen brusede af sted for voksende kuling, begravede sin galionsfigur i skummet for boven og sejlene lige fra de spinkle røjler til de svære læsejl bugnede som fyldte kornsække.

14. Vestindiefareren Thetis

De næste to dage skete intet. Sørøverne fik ikke så meget som et enkelt sejl i sigte, skønt de holdt ivrigt udkig, og folkene – ofte af egen tilskyndelse – gik til vejrs og sad på tværbommene øverst og stirrede omkring sig, skønt den tålmodige, årvågne udkigsmand på forebramstangen nok burde kunne varsko dem, hvis noget viste sig. Mandskabet var i virkeligheden bittert skuffede over, at *Madre de Dios* var undsluppet dem. De indrømmede ganske vist, at deres kaptajn ikke havde narret dem. Deres lykkes sorte ledestjerne havde givet dem et glimt af målet for deres kryds; og havde det ikke været for Bland og hans forbandede skonnert, ville spanieren have været deres, og de kunne ikke tro andet, end at hun ville have været et rigt bytte, når man så, hvordan fregatten havde taget hende under sin beskyttelse. Et fattigt skib ville ikke have haft eskorte nødig i dette farvand, med Cadiz forholdsvis tæt på.

Men det næste skib, man mødte, måtte man tage; kaptajn Pope havde svoret på det. Kaptajn Crystal havde gentaget hans ed. Folkene, hvis grådighed var blevet taget ved næsen, var vilde efter at få deres penge og få en ende på dette farlige togt.

"Hvis kaptajnen ikke styrer lige løs på det," sagde de, idet de spækkede deres sprog med udtryk fra det tungemål, mørkets engle taler, "så napper vi det selv, og Grindal skal være vores kaptajn; og hvis den dersens hr. Pope har noget at indvende, så behandler vi ham ligesom den mand, der blev fundet i tønden."

Disse venlige bemærkninger fra den loyale besætning nåede naturligvis aldrig halvdækket; og selv hvis de havde nået Popes

øren, havde de næppe vækket den mindste følelse af overraskelse. Han vidst fuldt vel, at han sejlede med en skibsladning slyngler, mænd, der havde været mordere og røvere både til lands og til vands. Det var også derfor, han aldrig talte med nogen af dem, fra Grindal til kanoneren, uden at hans hånd var rede til at gribe efter kniven i hans lomme eller pistolen ved hans bryst.

Det var en søndag morgen, smuk og fredsommelig; en af disse dejlige, varme morgener, som til søs får en til at tænke på den højtflyvende lærkes glade musik, og huske på grønne skove, støvede veje og en hyggelig landevejskro. Ja, sømænd som passagerer drømmer om land, når de er ude på det store ensomme ocean; og denne morgen var som skabt til at vise billedet af hjemmet for dine øjne.

Søen bølgede som et åndedrag i solens pragtfulde lys. Horisonten stod klart hele vejen rundt om *Gypsy*, så lige og ubrudt som tegnet med en malers fineste pensel. Skyerne gled af sted højt oppe under himmelhvælvet og hvirvlede rundt som små dun eller fjer. Crystal var lige kommet op fra morgenmaden, mens Pope var blevet siddende nede, og Grindal var på vej hen mod bakken efter at være blevet afløst, da en høj, klar røst fra fore-bramråen forkyndte: "Sejl i sigte!"

Råbet fik det til at gyse i folkenes hjerter, og syntes at gå briggen gennem marv og ben; hun girede en smule for en hastigt forbipasserende opfriskende brise, som om hun jublede på sin lidt klodsede maner. Mange af matroserne sprang op i vanterne og gik til vejrs. Det var nogen tid siden et sejl sidst havde brudt havfladen, og slynglerne ligefrem tørstede efter et sådant syn. Hun var til at begynde med kun et skinnende blåt

punkt, der for det øvede øje antydede fylde og omfang. Først var hun kun synlig fra toppen af masterne, så også fra bakken, og det var klart hun styrede mod nordøst.

Hvad ville hun vise sig at være? Det tjente intet formål at gøre klart skib, hvis man så bagefter opdagede, at man stod overfor endnu en halvtredskanoners fregat. Men som skibene stod mod hinanden, med hvad der efterhånden tilsammen var vel en 9-10 knob, blev det tydeligt at se, hvad man havde med at gøre. Efter at de to kaptajner havde taget middagshøjden, lå der tydeligt og klart for sørøvernes blikke – ikke et krigsskib, men et svært, fyldigt fartøj med malede porte og dybtliggende skrog. Crystal erklærede straks, efter et kort blik gennem Popes kikkert, med skråsikker mine, at der var tale om en smuk engelsk vestindiefarer på omkring seks hundrede tons.

"Det er lige, hvad hun er," råbte Pope, og begyndte straks at udstede ordrer til højre og venstre.

Dækket blev ryddet, kanonerne ladt, sørøverne bevæbnede sig til tænderne, alt imens man brasede skarpt op, og *Gypsy* blev lagt så hårdt op i vinden, at ligene skælvede, næsten på tværs af den flydende sti, hvoraf den fremmede bevægede sig.

Pope stod på agterdækket sammen med Crystal. Begge havde bevæbnet sig. Der var imidlertid intet i deres udseende eller påklædning, der antydede en pirat, som man kender dem fra romanernes skildringer. Pope var i hvidt, med linnedsjakke og stråhat. Crystal havde valgt en noget varmere beklædning, lidt tysk i snittet; på hovedet havde han en klokkeformet blå lærredskasket med skygge, som man kendte dem i flåden. Disse genstande havde man fået ved plyndringen af snauen tidligere.

Pope talte hurtigt, fortalte om sine planer og hensigter. Imens lå størsteparten af sørøverne gemt langs spygattet, under rælingen og rundt om kanonerne. Næppe mere end et halvt dusin skikkelser var synlige på briggens dæk. Det andet skib var nu kun et par mil borte og holdt roligt sin kurs. Pope gik hen til flagkisten, tog det engelske flag og hejste det halvvejs op under gaffelen, så det udgjorde et nødsignal. Samtidig kastede han det sorte flag hen til Crystal.

"Rul det sammen til en kugle," råbte han, "og stik det på flaglinen, så det er klar til at sætte."

Det andet skib syntes ikke at finde noget mærkværdigt eller foruroligende ved en brig med nødsignal vajende. Hun skiftede roret en smule, da hun var omkring en mil borte, for at gøre plads for *Gypsy*. Man kunne nu se, at hun var et fuldrigget skib, usædvanlig højt for et fartøj af hendes slags, og udstyret med en mængde fantastiske udsmykninger omkring boven efter nogle af de gamle vestindiefareres skik. Man kunne endnu ikke skelne, om hun havde hejst noget flag, men der var ikke en sømand om bord på briggen, der ikke med et halvt øje kunne se, at hun var britisk, og førte passagerer, post og ladning fra Vestindien.

Idet han skjulte sig bag stormasten, undersøgte Pope hende gennem sin kikkert. Han så en flok sømænd på bakken, farver og glimtende smykker på nogle kvinder længere agterude, og flere folk i bevægelse på agterdækket. Han fandt hurtigt skibets kaptajn, og en anden, der måske var hans styrmand, der begge stod og iagttog briggen gennem kikkerter. Fra tid til anden sænkede den ene af dem kikkerten for at sige noget til den anden. Men der var ingen opstandelse at se. Ingen tegn på

hastværk eller mistænksomhed. Og stadig kom det smukke skib langsomt nærmere, majestætisk vuggende over bølgerne.

Sørøverne kunne nu se, at hun havde mænd stående klar ved stormasten, rede til at sætte topsejlet.

"Der er ingen kanoner at se," var Popes sidste ord til Crystal, før han begyndte at råbe ordrer til mandskabet.

"Hun bliver et let bytte," svarede Crystal.

"Klar på pladserne!" brølede Pope. "Styrbord med roret! Ned med det røde flag."

Med sine egne lange arme firede han det sorte flag til tops, og det spredtes ud og viftede, så mørkt som et ligklæde, et utvetydigt tegn til det andet skib – en alt for velkendt bekendtgørelse af en dødsdom i de dage.

"Fyr!"

De to kanoner til styrbord blev affyret. Man kunne tydeligt høre braget fra kardæsken, da den skar sig ind i de massive planker. Det var Popes måde at praje på.

"Styr os nu ret ombord i den!" brølede han til rorgængeren.

Det stakkels skib! De var netop i færd med at hale ind i topsejlsbraserne, da det sorte flag viste sig på briggen. Alt, hvad der før havde været ærlig nysgerrighed og forundring, blev på et øjeblik – lige inden flammerne stod fra *Gypsy*s kanoner – forvandlet til forvirring og rædsel, da briggen langsomt styrede ret ind mod vestindiefarerens bredside.

Sørøverne på dækket ladede igen kanonerne med vild iver. Om bord på det andet skib var alle kvinder forsvundet; kaptajnen, en kort, firskåren, kraftigbygget mand af samme type som vor ven Crystal, stod ved messingrækværket, der skilte agterdækket fra resten af skibet, råbte til sine folk at samle sig

og drive fjenden tilbage, og de så ham bevæbne sig med pistoler og en sabel, som en tjener, der kom op ad kahytstrappen i skjorteærmer, rakte ham.

"Overgiv Deres skib, og vi lover at give Dem pardon," råbte Pope, idet han svingede sin sabel.

"De får ikke noget skib af mig. Vi vil slås med jer, I hunde!" brølede kaptajnen tilbage, ildrød i ansigtet. Så tæt på hinanden var de to skibe nu kommet, at man kunne skelne hinandens ansigtstræk og høre alle ordrer, der blev givet på det to skibe.

"Fyr!"

Endnu en ødelæggende ladning fra sørøveren. Mellemrummet mellem de to skibe fyldtes med røg.

"Klar ved entrehagerne," råbte Pope.

"Ay, ay, sir," lød Grindals dybttonende svar.

Et minut senere – "Kast!"

Entrehagerne med de kæder, der var fæstnet til dem, hvirvlede gennem luften som var de blevet affyret af haubitzere, og de to skibe var låst på hinanden.

"Hårdt ned med roret," lød Popes næste brøl. Og så, "Bagbords vagt, følg mig! Crystal, tag dem fra fokkerøstet."

Men briggens folk blev ikke mødt med den hurtigt succes, som Crystal havde forudsagt, skønt de – i overensstemmelse med deres sørøveriske traditioner hylede og råbte og lavede frygtindgydende lyde, som om de var kinesere og ville undertvinge fjenden med støjen alene. Mandskabet på vestindiefareren bestod af to og tredive mand; dertil kom en kaptajn, tre officerer og fem mandlige passagerer. Kaptajnen, der lignede Crystal, havde modigt samlet sine mænd omkring sig. Skibet havde, som de fleste af hendes klasse, en eller flere

våbenkister om bord. Folkene ombord, blandt hvilke var enkelte, der havde tjent i den kongelige flåde, bevæbnede sig i en fart, det samme gjorde de fem passagerer, og ligervis kaptajnen og hans tre styrmænd. Der var ingen grund til at spilde tid med at sørge over, at vestindiefareren, der i øvrigt bar navnet *Thetis*, ikke havde en eneste rigtig kanon, bortset fra en lille signalkanon på agterdækket; Det ville under alle omstændigheder blive almindeligt håndgemæng, en dødbringende kamp mellem sømænd af en nation, hvis søfarere er blandt de bedste i verden, efter hvad historien fortæller os, og kanoner i skibssiden ville ikke være til nogen nytte.

Der lå en barbarisk larm over hele sceneriet; sørøverne råbte og skreg, mens de hoppede rundt på dækket og klatrede op i vanterne, og vestindiefarerens folk skrålede tilbage, idet de affyrede deres pistoler på klods hold eller skar gennem luften med deres huggerter med den sanseløse energi, som opbydes af mænd, der kæmper for deres liv. *Thetis* lå dybt, og *Gypsy* lå højt, så forskellen mellem dækshøjden af skibene var ikke særlig stor. Men skibets mandskab gjorde dog ikke desto mindre sørøvernes desperate angreb til en blodig og rystende oplevelse for dem. Fem slyngler blev såret eller døde i det første angreb, hugget ned eller skudt. To af dem faldt ned mellem de to fartøjers skurende sider, de andre faldt om på briggens dæk, hvor de blev liggende. Men sørøverne lå heller ikke på den lade side. Pope havde udset sig sin fjende. Da han var kommet over på *Thetis*' dæk – ret en ædel, heroisk skikkelse at skue – ilede han straks hen mod skibets kaptajn.

Hans modstander hævede en pistol mod ham og fyrede; fængkrudtet gav et glimt, men pistolen gik ikke af. Han slyngede det ubrugelige våben mod Popes hoved, der undveg den, sprang på manden, og før han kunne nå at trække en ny pistol, havde Pope stukket ham ned. I guder! Hvilken tvekamp var ikke dette! Denne smukt byggede, adrætte, beslutsomme, desperate og frygtløse irlænder havde i dette øjeblik en halv snes mænds styrke. Den ulykkelige kaptajn faldt til dækket med et dybt sår i halsen; hans hoved var halvt hugget af, det var et forfærdeligt syn.

Et øjeblik efter havde Pope angrebet skibets førstestyrmand; manden fyrede, ramte ved siden af, og blev omgående gennemboret, og alt imens Pope var i færd med dette, brølede han opmuntrende tilråb til sine mænd, og skrålede til skibets besætning om at sænke deres våben; hvis de gjorde det, ville de blive nådigt behandlede.

I selv samme øjeblik, hvor Pope havde gennemboret førstestyrmanden, slog den vilde, djævelske Grindal vestindiefarerens andenstyrmand ned fra agterdækket med en økse, og den stakkels mand faldt med blodet strømmende fra såret, hovedkulds ned ad den stejle trappe til hoveddækket. De fem passagerer stod, hver med en huggert eller en pistol i deres skælvende hænder, ubeslutsomme, uden nogen til at anføre dem, så langt bagude på agterdækket de kunne komme, tæt ved rattet. De havde set kaptajnen blive slået ned.

De havde set de to styrmænd blive dræbt, eller det troede de i hvert tilfælde, og nu så de Pope, Grindal og endnu en sørøver komme løbende mod sig med hævede våben. Det var mere end de kunne udholde; rædslens kulde var gået dem ind til marven

ved det blodige sceneri, de havde overværet, og deres hjerter var som is. To af dem skreg, og alle fem flygtede de som én ned ad kahytstrappen, som Pope øjeblikkelig lukkede og låsede bag dem, skønt han godt var klar over, at man kunne komme ind og ud af kahytten gennem en anden dør.

Imens alt dette foregik, stod en frygtelig kamp på i forskibet og på hoveddækket. Talmæssigt stod de to sider lige på dette tidspunkt. Men sørøverne havde flere fordele; de var gået velforberedte i kamp, de var alle sammen lystne efter blodsudgydelse og bytte, de vidste, at hvis deres mod fejlede dem, måtte de bøde med livet, og derfor sloges de med en kampånd, der var indgivet dem fra selve Helvedes afgrunde. For deres modstandere, der for de flestes vedkommende var almindelige handelsflåde-sømænd, som aldrig havde aldrig kendt lugten af krudt, var dette overfald var kommet som et lyn fra en klar himmel, en dødbringende overraskelse.

Hvis Pope havde en styrke som ti, kæmpede Crystal mindst med samme mod og raseri som fem. Han var forfærdelig. Hans hug og stød var umodståelige. Han var blevet såret i venstre hånd, men i øvrigt uskadt. Denne mand, som ville have været et glimrende eksempel for den tids kapere, var netop i kamp med en kæmpemæssig sømand, da Pope og Grindal kom løbende fra agterskibet. Ved synet af dem, og da de så, at deres kaptajn og officerer var dræbt, råbte to af vestindiefarerens mænd: "Nåde! Vi overgiver os," og kastede deres våben fra sig. Resten af besætningen fulgte omgående deres eksempel, men de rasende sørøvere skulle alligevel til at hugge dem alle ned, da Pope fo'r ind mellem dem og råbte:

"Tilbage, I blodhunde! De har overgivet sig. Skibet er vores. Det er ikke disse mænds liv, vi har brug for, men deres tjenester. – Ind med jer," brølede han til fangerne.

Og Crystal og Grindal hjalp ham med at drive de hjælpeløse overlevende ind i folkelukaf'et, hvor de blev låst inde.

15. Laura

Det sorte flag fortsatte med at vaje over briggen. Der var ikke givet ordre til at brase vestindiefarerens mærssejl, og det store skib holdt det mindre fast.

Klokken var omkring fire om eftermiddagen, vejret var smukt; havet var en stor, blå, let bølgende flade, og der blæste en svag, tropisk brise. Langt nede mod syd glimtede et sejl som en nål af is; intet andet var i sigte.

To mand var blevet efterladt til at sørge for briggen, en ved roret, den anden til at holde øje med entrelinerne. Pope sprang op på rælingen og råbte til den sidstnævnte:

"Hal det sorte flag ned og stuv det ned i flagkisten."

Så vendte han sig om og kastede et blik ud over dækket. Adskillige mænd var døde, andre lå sårede, og nogle af dem jamrede efter vand.

"Giv dem vand," råbte Pope, for råbet om vand er som råbet om brand i et teater for en sømands øre.

Dækket var rødt af blod, kampen havde været brutal og forfærdelig. Det hele var et grufuldt, men også mindeværdigt billede. *Thetis* var et skib som de fleste andre på den tid, meget bredt over dækket. Indgangspartiet til kahytten var rigt udskåret, dens indre blev oplyst af adskillige store vinduer, og man kom ind i den gennem en dør, over hvilket der hang noget, der lignede et forgyldt skjoldmærke. Dette gav det hele et kongeligt udseende. Fire eller fem både hang i davider langs siden agterude og på hver side af hoveddækket; hun var desuden udstyret med en stor langbåd, der stod opklampet

midtskibs. Fra denne hørtes de jammerlige hvin fra en so og hendes smågrise. En del høns havde slået sig ned under langbåden og kaglede som en hele gårdsplads, der var skræmt op en dreng eller en hund.

Det meste af den afsluttende del af kampen havde fundet sted omkring denne langbåd, og det var her, de fleste døde og sårede lå. Der var en stærk kontrast mellem dette billede af død og lidelse og så den stille skønhed ved de hvide sejl, der lyste mod den blå himmel oven over.

Crystal, hvis ansigt var oversprøjtet med blod, gik sammen med Pope og to eller tre af matroserne med hævede sabler hen mod kahytten. Pope var uskadt. Hans ansigt var rent, og rødt af ophidselse. Der var kun nogle enkelte blodpletter på hans hvide tøj. Han gik ind gennem kahytsdøren og standsede.

Det var en salon af den almindelige gammeldags slags, med køjer i skottet på begge sider; midt i rummet stod et bord, der lå et tykt tæppe på kahytsgulvet, glitrende guldfiskebowler med gyldne og sølverne fisk, smukke blomster ophængt under skylightet, bænke og divaner; det hele var smukt og solidt, næsten elegant med, udskæringer i den søjle, der egentlig var underdelen af mesanmasten, og de malede skotter.

Et antal damer og herrer stod – ikke én af dem sad – i stillinger, der mere eller mindre vidnede om intens rædsel, midt i rummet. Der var fem herrer – de fem modige passagerer – og desuden seks kvinder og to-tre børn, der stod hos en farvet barnepige, hvis mørke ansigt trak sig sammen af frygt bag et rødt slør; hun holdt et lille barn, der satte i et hyl, da Pope kom ind.

"Få det barn til at tie," råbte Crystal og gjorde en forfærdelig grimasse, "før jeg æder det med hud og hår!"

Dette frygtelige udbrud fik barnets moder, en ung kvinde, til at ile hen til negerinden. Hun blev fulgt af en af de mandlige passagerer, og de forsvandt alle sammen, med et hyl fra den sorte kvinde, gennem døren.

Jeg skal ikke forsøge at beskrive kvinderne, for ligesom skygger vil de snart atter være forsvundet; de er blot åndedrag på denne sides spejl. Dog, der er en af dem, hvis billede jeg må male, som hun stod der støttende sig til masteroden.

Hun var en smuk, elegant bygget ung kvinde, med et henrivende ansigt, klare øjne og læber; hendes fyldige hår havde en rig, mørk farve; halsen var som en svanes, hvilket gav enhver af hendes hovedbevægelser en uforlignelig flydende ynde. Hendes øjne! Sorte, pragtfulde, strålende; som skabt for en stor, tragisk rolle med dybe følelser og hjerteskærende rædsel, hvortil de ville have givet er magisk, livligt udtryk. Hun var klædt i hvidt; hendes dragt havde noget spansk over sig. Man så tydeligt kreolerinden i hende, skønt hendes kind var ren og bleg som fløde. Hendes flammende blik var fæstet til Pope, der stirrede intenst på hende, idet han nærmede sig.

"Mine herrer og damer," sagde han, da han var nået halvvejs gennem kahytten, "denne blodsudgydelse var ikke vort ønske. Det vil jeg gerne sige Dem. Vi er den våde landevejs riddere, og vi er stået til søs for gøre vor lykke. De må nødvendigvis bidrage til denne. De vil alle, med én undtagelse" – han vendte øjnene mod den unge skønhed, og hendes læber strammedes uvilkårligt med et udtryk af angst og pine – "lægge alle de værdigenstande, De har på Dem, her på bordet. Jeg vil råde

Dem til ikke at glemme så meget som en shilling, for hvis mine folk skulle finde på at gennemsøge Deres lommer, efter at De har tømt dem, og finder," han hævede stemmen, "så meget som en kobberfarthing, kan det komme til at gå meget hårdt ud over den person, der har vovet at snyde mig."

Denne lille tale blev fulgt af en almindelig bevægelse blandt de ulykkelige passagerer. De skyndte sig alle at tømme deres lommer og bælter, og hvert øjeblik så man en hånd række ind over bordet for at lægge et ur med kæde, to-tre ringe, en broche, en pung, og så fremdeles.

Den smukke unge pige stod netop i begreb med at tage en tynd guldkæde af.

"Ikke Dem, frue," sagde Pope.

Hun studsede, blev endnu blegere end hun før var; hendes arme sank langsomt ned langs siden, idet hun udbrød: "Hvorfor ikke jeg? Hvorfor skal jeg behandles anderledes end de andre?"

"Fordi De *er* anderledes end de andre," sagde Pope med et af sine mest beroligende, venlige smil og et blidt, forelsket øjekast.

Passagererne hørte til med en blanding af medlidenhed og frygt.

"Har De nu alle tømt Deres lommer?" råbte Pope, idet han på næsten magisk vis ændrede opførsel, og lod sit blik glide hen over dem.

"Til sidste dollar," udbrød en af de mandlige passagerer, idet han pegede med en tynd, gul finger på dyngen på bordet, og de øvrige tilføjede mumlende noget om, at de havde fjernet alt af værdi fra deres personer. Pope blev stående ubevægelig ved siden af bordet og råbte med stentorrøst ud ad kahytsdøren

efter en af sørøverne, der straks kom til. Idet han beordrede manden til at samle bunken af smykker og ure sammen i en pakke, kom Crystal, Grindal og adskillige af briggens matroser ind i kahytten.

Crystal havde vasket blodet af ansigtet, men med sit ar og hånden i bind lignede han stadig en veludført kopi af en rigtig blodtørstig kapergast. Grindal så, med udmattelsen efter kampen malet i ansigtet, snavset fra lastrummet og det grimme fjæs, han var udstyret med fra naturens side, vild og frygtindgydende ud. Nogle af passagererne trak sig hastigt tilbage til deres lukafer, da denne lille flok desperat udseende, og for de flestes vedkommende blodtilsølede, slyngler kom ind. Tilbage blev kun en af de mandlige passagerer og to kvinder, hvoraf den ene var den smukke, unge pige.

Crystal var næppe kommet ind i kahytten, før han begyndte at stirre intenst på den kønne pige, der så lige så fast tilbage på ham. Begges ansigter fik et mærkværdigt spørgende udtryk. Den unge pige støttede sig til bordet og sagde så med en blid, men skælvende stemme: "Er Deres navn Crystal?"

"Jo," svarede den firskårne mand med en pludselig panderynken, der fik hans ansigt til at ligne én stor samling af ar.

"Jonathan Crystal, med forlov?" udbrød hun i den samme blide, skælvende tone.

"Aye," svarede han.

Så pludselig lagde han hænderne på bordet ligesom hende, og lænede sig ivrigt frem, idet han råbte: "De vil dog vel ikke fortælle mig, at De er Laura?"

"Jeg er Laura Crystal," svarede hun, og rettede sig op.

"Jim Crystals datter?"

Hun nikkede.

"Ved Himlen, Pope," råbte den forbavsede mand, "hun er min fætters datter; hun plejede at ride ranke på mit knæ, da hun var en lille pige." Han gik rundt om bordet til hende.

Han greb hendes hånd, trak hende ud i lyset, og efter at han i nogle øjeblikke havde stirret med uskrømtet beundring på hendes ansigt, råbte han: "Hvordan kunne du dog kende mig?"

"Fordi du ligner fader," svarede hun, "og jeg hørte nogen nævne dit navn."

"Ved alt, hvad der er helligt, du er jo vokset til en rigtig skønhed," næsten råbte Crystal af ophidselse, mens han stadig holdt fast på hendes hånd og stirrede med et udtryk af glæde og stolthed på hendes blussende ansigt, der glødede med samme glans som hendes øjne. "Hvordan har din fader det?"

Og de fortsatte med at tale sammen for en stund, mens Pope glanede på pigen med et fortærende, beundrende blik, og sørøverne lyttede til. Det samme gjorde de to andre tilbageblevne passagerer, der håbede at dette mærkelige møde ville føre til, at de kunne få deres ejendele tilbage.

"Fader har det godt, og moder også. Men hvad gør du her? Det er seksten år siden, jeg sidst så dig."

"Hele seksten år?"

"Ja, men hvad gør du her? Hvad har dette skib gjort, at hun således skal blive bordet og hendes besætning og passagerer dræbt og udplyndret?"

En sørøver i baggrunden brast i en rå latter, spyttede og sagde: "Som om hun ikke ved det!"

"Du er da vel ikke sørøver, onkel?"

"Er der flere af mine slægtninge her ombord?" råbte Crystal, blodrød i ansigtet, idet han så rundt i kahytten.

"Jeg er alene," udbrød hun, "og står under kaptajnens beskyttelse. Hvad har I gjort ved ham?"

"Hvorfor er du alene?" spurgte Crystal.

"Jeg tager til England for mit helbreds skyld," svarede hun. "Jeg skal bo hos en læge og hans kone, som vi kender fra Jamaica."

I dette øjeblik udbrød Pope: "Hør, Fanden tage mig, Johnny, du kunne gerne præsentere mig!"

"Pope, Richard Pope, kaptajn Pope på sørøverbriggen *Gypsy*," udbrød Crystal, og den kønne irlænder gav den unge dame et af sine mest elegante buk.

Hun nejede tilbage, og spurgte så Crystal: "Hvor er kaptajn Kerr? Hvad skal der ske med os? Er jeg i sikkerhed? Er passagererne? Oh, onkel, at finde dig her – og der er små børn blandt passagererne."

"Så følsom som nogensinde," sagde Crystal barsk.

Han skulle til at fortsætte; Pope afbrød ham.

"Stol trygt på det," sagde han i en beroligende tone, "De er fuldstændig sikker, og det," tilføjede han med et blik på den anden kvindelige passager, "er resten af jer også."

Solen var nu tæt på horisonten, og på disse breddegrader kommer tusmørket hurtigt og trækker efter sig en glitrende kåbe af stjerner, mens den vestlige himmelkant stadig glimrer i pastelfarver efter at solen er forsvundet. Der var endnu meget at gøre. Det var herligt at samtale med en smuk ung kvinde efter flere dage og måneder med kedsommelig ensformighed på det uendelige ocean, men man måtte sørge for de to skibe,

og Pope forlod kahytten fulgt af sørøverne, mens Grindal ville vide "hvilke ordrer, der skulle gives, da han for sin del var dødtræt. Han havde endog ingen kræfter til så meget som at tage en makrel af ilden, og der var endnu meget at se til, hvis vestindiefareren skulle nå at blive udplyndret i ly af natten og forladt ved daggry."

Pope svarede, at de sårede skulle overføres til briggen med et par mand til at tage sig af dem og skibet. Grindal skulle tage kommandoen over briggen om natten, og Pope gav ham hans ordrer, mens sørøverne samlede sig omkring dem og lyttede, som de var vant til. Otte af briggens mandskab skulle blive ombord på vestindiefareren for at vogte på fangerne i bakken og betjene braserne. De skulle så begynde plyndringen ved solopgang, hvis havet viste sig tomt.

Mørket havde sænket sig over havet længe før alt var blevet bragt i orden, men ved ni-tiden stod sagerne som følger: Begge skibe gled sagte af sted gennem vandet for mærssejl, fok og store-bramsejl; intet var i sigte i stjernelyset. Man kunne have drejet bi, men var bekymrede for om en vildfaren orlogsmand skulle komme forbi. Hvad ville hun have tænkt? Ville de to fartøjer, så tæt på hinanden, ikke have vakt hendes nysgerrighed? Pope var en velovervejet sø-strateg, og han gjorde ret i at holde de to skibe under sejl, med briggen omkring en mils vej foran med agterlanternen tændt.

Klokken ni var vestindiefareren altså i hænderne på et lille selskab af udhvilede sørøvere, alle bevæbnet til tænderne. Bakken var bevogtet. De såredes jamren tog man sig ikke af; der var ingen læge ombord. Så hvad kunne man gøre andet end at behandle fangerne med den medmenneskelighed, der giver

sig udtryk i nok at spise til de raske, og nok at drikke til de syge? Kahytslamperne var tændte, og passagererne sad ved bordet og spiste af nogle kolde rester, som hovmesteren havde fundet frem i pantryet.

De to kaptajner gik frem og tilbage på vestindiefarerens agterdæk, og man havde hentet én fra hendes egen besætning ud fra bakken til at stå til rors. Det store skylight stod åbent, og gennem det kunne man se en del af sceneriet nedenunder; det var virkelig som på en scene, når man så ned i den oplyste kahyt i det omgivende mørke.

Dugen var hvid som sne, glassene glitrede, sølvet skinnede, og flere af passagererne var synlige oppefra, når de to kaptajner af og til stod stille og iagttog dem.

Laura Crystal sad næsten lige neden under dem. Ved hendes side var et lille barn, hvis hånd hun kærtegnede, som om hun søgte at opmuntre det lille væsen.

"Hun har det smukkeste ansigt af nogen af de kvinder, jeg nogensinde har set i denne verden," sagde Pope. "Fanden tage mig, Crystal, hvordan er du kommet til sådan en slægtning?"

Crystal svarede blot: "Hvad vil du gøre med skibet her, Pope?"

"Sænke det."

Crystal fo'r sammen.

"Det vil være umenneskeligt," sagde han.

Pope stirrede ham ret ind i ansigtet i stjernelyset, løfte hånden, og lod den falde tungt på sin kammerats skulder.

"Hvis de ikke vil overgive sig og blive sørøvere som os," sagde han, "hvad nytte er de så til?"

"Hvad skal der så blive af dem?"

"Skibet her har en smuk storbåd, og der er flere låringsbåde," svarede Pope.

"Og min kusine?" udbrød Crystal.

"Er hun ikke sikker nok?" råbte Pope med et venligt smil. "Åh Johnny, dette er virkelig et rigt skib!"

16. Pope bliver forelsket

Kaptajn Pope gik allerede frem og tilbage på vestindiefarerens agterdæk, da dagen gryede. Han var på vej hen langs med messinggelænderet, da lyset, der brød frem i øst, fangede hans øje. Han standsede for at se dette fantastiske syn, men han havde ingen sans for dets poesi eller det mirakuløse i dets storslåethed. Han ville blot have dagslys, så han kunne finde ud af, om der var noget skib i sigte; og snart kom det da også, som en sølvhvid røg ud af havet i øst, med lange skystriber, der brændte i den opgående sols gyldne lys. Så brød selve solen frem, og himlen skiftede farve til eventyrligt blå på ét tropisk øjeblik, mens havet åndede svagt og antog et tilsvarende skær.

Crystal kom på dækket, og stillede sig ved siden af ham. Næsten samtidig ankom en båd fra *Gypsy*, og nogle sørøvere klatrede ind over siden.

"Crystal," sagde Pope, "tag de folk, og få guldet bragt ud fra postrummet. Bring det over til min kahyt på briggen, så hurtigt som muligt. Bagefter kan I plyndre kahytterne. Vi vil tage alt, hvad der kan spises og drikkes, men vi lader ellers lasten være. Den må gå til bunds med hende."

"Du er altså stadig bestemt på at bore hende?" udbrød Crystal.

"Se nu bare at få fat i guldet. Jeg vil gerne have det sikkert ombord og i min kahyt, der jo som du ved ligger lige ved siden af din!" sagde Pope med en let panderynken.

Crystal kaldte gnavent de nyankomne sørøvere til sig, og Pope gik hen på officersdækket for at tale et par ord matroserne

fra *Thetis*, der stod samlet i en gruppe, bevogtet af nogle af slynglerne fra *Gypsy*. Den kønne irlænder lagde ansigtet i de mest forekommende folder. Hans ansigt lyste op i hans mest indsmigrende smil. Folkene lyttede til hans forestillinger om det herlige sørøverliv, friheden og det omstrejfende livs glæder. Folkene på *Gypsy* var ikke lavsindede og vulgære pirater af den slags, man kunne læse om i visse bøger, hvis omslag gerne viste billeder af galger og skibe, hvis agterdæk havde en rejsning som et regulært slot; de var gentlemen, eventyrere på jagt efter rigdom, og deres erhverv var lige så respektabelt som sagførerens eller pengeudlånerens, eller mange andre folk i land, der skabte deres formuer selv.

"Men *de* bliver sjældent hængt for det," sagde en af matroserne.

"Det bliver vi heller ikke," svarede Pope med et af sine behageligste smil, idet han lod blikket glide hen over flokken for at prøve at regne ud, hvem af dem der var lettest at overtale.

Det et endte med, at fem af dem indvilligede i at slå sig sammen med Pope. Den sjette, der nægtede, havde været til orlogs. To af sørøverne tog ham i nakken, smed ham brutalt ned ad trappen, og sparkede ham det sidste stykke ned i lukafet. Et afslag var en hån mod flaget; det tålte man ikke.

Da Pope bekendtgjorde de fem matrosers ønske om at slutte sig til dem, brød de bevæbnede slyngler ud i høje bifaldsråb. De greb deres hænder og trykkede dem i forbryderisk venskab. De bankede dem i ryggen. Nogle af dem hentede drikkevarer frem. Og alle, indbefattet Pope selv, drak på *Gypsys* held og lykke.

Skibet gav nu genlyd af sømandssange og aktivitet; både der blev sat i vandet og matroser, der ilede frem og tilbage. Hvert

øjeblik kunne horisonten blive brudt af noget hvidt, hældende og mistænksomt, der kastede lange skygger. Så indtil frokosttid arbejdede sørøverne ihærdigt. De fandt store mængder proviant, tobak og krudt, en del rom og nogle fade med brandy. Dette skib var rigt udstyret, og havde ligeledes en værdifuld last. Men Pope havde set, da han gennemgik hendes papirer, at det ikke var noget, han kunne bruge. Han ville have guld og sølv og værdifulde brugsgenstande, ting der ikke fyldte meget, men kunne sælges dyrt, og den slags fandtes ikke i lasten på *Thetis*.

Så snart en af låringsbådene var fyldt op, blev den roet over til briggen, hvor en lille flok matroser, enten ved håndkraft eller et spil, tømte den igen. Arbejdet gik rask fra hånden. Meget var allerede overført ved frokosttid, og Pope bemærkede, at nogle af dem, der arbejde ivrigst og ofte med en spøg på læben, som om de var glade ved deres nye liv, var de fem nye, der også var blandt dem, der hyppigst besøgte rompøsen, der var sat frem ved falderebet.

"Det forekommer mig at være synd at bore et så smukt skib som dette," sagde Crystal til ham, mens de stod og så på arbejdet.

"Man skulle have givet mig kommandoen over hende. Jeg garanterer for, at jeg nok skulle have holdt hende flydende," svarede Pope.

"Vil du sætte folkene ud i bådene?" spurgte Crystal.

"Åh ja, det er jo varmt og behageligt på disse kanter, Jonathan; de får lov til at forlade os med rigelig proviant; og der er jo både nok, ikke sandt?"

"Hvad med min kusine Laura?" udbrød Crystal med lav, tynd stemme, idet han skævede til sin kammerat.

"Hende beholder vi her om bord. Hun har jo en slægtning her," svarede Pope smilende; "en mand, der ligner hendes fader meget."

"Så kan han fanden gale mig ikke være nogen skønhed!" sagde Crystal, og prøvede at se ud, som om han morede sig; "men jeg vil sige dig, Pope, jeg bryder mig ikke meget om" – hans ansigt antog et meget alvorligt udseende – "at denne kønne unge dame, min kusine ..."

"Tak, jeg er blevet klar over, at hun er din kusine," afbrød Pope.

"- skal være alene her med en hel besætning af sørøvere."

"Så vil du måske hellere lade hende gå med i en af bådene?" sagde Pope i en melankolsk tone.

"Jeg ville lade skibet her flyde, og give folkene ombord, indbefattet min kusine, en chance for at redde livet. Tredjestyrmanden er stadig i live og kan tage kommandoen."

"Nej!" tordnede Pope; "det er mig, der er kaptajn her! Jeg skaffede pengene, hele denne rejse er på min bekostning, og jeg vil gøre, hvad der lyster mig!" råbte han og bandede. "Sænk dem, og send dem til Helvede, deres redere gjorde gerne det samme for dig og mig! Jeg har besluttet det. For Fanden, Johnny, ikke mere snak. Pigen er så sikker under mine øjne, som hun ville være det land hos sin moder. Forstår du det? Jeg blæser hjernen ud på den første slyngel, der vover at lægge øjne på hende; og desuden er du her jo også til at passe på hende! Jeg vil sige dig, Crystal, jeg er forelsket i denne vidunderlige kvinde, og hun skal blive en ærlig lykkeridders hustru."

"Ville du tvinge hende til at gifte sig med dig?" spurgte Crystal; hans øjne, der var stift rettede på Pope, lynede og hans

ar blev rødt.

"Du vil snart se, at hun ingen bedre mand kan forlange," svarede Pope med et smil.

Mens hans talte, gik han ned ad kahytstrappen, og uden at tage notits af passagererne, der var forsamlet omkring bordet i kahytten og ventede på deres frokost, gik han hurtigt ind i det lukaf, der tidligere havde været benyttet af den afdøde kaptajn på *Thetis*. Herinde fandt han alt, hvad han havde brug for til sit toilette. Det var virkelig et kønt ansigt, der kunne ses i spejlet på væggen. Sørøver eller ikke sørøver, så var Pope så smuk en sømand – en mandig skønhed, som digteren Dibdin måske ville sige – som nogen sinde havde slidt et skibsdæk. Han vaskede omhyggeligt ansigtet og børstede det lange, krøllede hår, som han var lige så stolt af som Absalom, Davids søn. Han lavede grimasser ind i spejlet for at se sine hvide tænder an. Så bemærkede han, at der var blodpletter på hans hvide jakke, og tog en sort lærredsfrakke ned fra en knage og tog den på. Den var en smule kort i ærmer og skøder, men han havde ansigtet og figuren til at bære det der passede dårligere end denne frakke, uden at det ville virke påfaldende. Derefter ledte han efter – og fandt – et lommetørklæde. Så kiggede han en sidste gang i spejlet, og denne blodbesudlede, men smukke mand trådte ind i kahytten.

Passagerernes holdning viste, at det var ham, de ventede på. De hilste ham med megen høflighed og alle de gammeldags buk og bøjninger, nik og nejninger, der var på mode i 1820, og Pope bukkede for dem til begge sider med al den elegance, han kunne mønstre; stod et øjeblik stille og smilede på en meget påfaldende måde, da han bøjede sig for miss Laura Crystal. De

indtog derefter deres pladser, og Pope satte sig for bordenden. Han havde sat sig i den stol, der tilhørte den første af de mænd, han havde dræbt, og da Crystal kom ind og satte sig ved den modsatte bordende, tog han den plads, der havde tilhørt det andet af Popes ofre. Men kapergaster har en kort hukommelse, sørøvere slet ingen.

De fleste ved dette bord var synligt forlegne og ængstelige. Det var virkelig en scene ud over det sædvanlige, fuldstændig forskellig fra alt, hvad man forbinder med sørøvere. Alt gik sømmeligt og ordentligt til. Ingen pistoler gik af, ingen høje råb eller drukken latter, ingen frygtelige eder, intet oprørende eller modbydeligt, ikke engang i ansigtsudtrykkene. Kaptajn Pope kunne meget vel have være den virkelige kaptajn på *Thetis* og Crystal hans overstyrmand, begge i færd med at sejle hende til hendes destination, dokkerne i Themsen.

"Hvorledes har du sovet?" spurgte Crystal Laura med en form for uro i sit onkelmæssigt beundrende blik, og dette spørgsmål fik gang i samtalen.

"Jeg har kun sovet meget lidt," svarede hun.

"Hvad har holdt Dem vågen?" spurgte Pope.

"Jeg lå og spekulerede på, hvorfor i alverden onkel Crystal er blevet sørøver," udbrød pigen. "Ved De, at sørøvere bliver hængt?"

"De kan lære mig meget, jeg endnu ikke ved," udbrød Pope og så smægtende på hende.

"Tillad mig at spørge, min herre," sagde en gnavent udseende passager med gullig teint, "hvad har De tænkt Dem at gøre med os?"

"Frøken Crystal," sagde Pope, der næppe var i stand til at tage øjnene fra hende, "sig mig, hvilket er Deres lukaf?"

"Den der," svarede hun og pegede på en dør lige bag sig.

Pope nikkede til hende, og blev tavs. Crystal sad i den anden ende af bordet og stirrede på ham.

"Jeg ville også være frygtelig taknemmelig for at få at vide, hvad der skal blive af os," sagde en dame.

"Åh, De vil såmænd snart sidde hjemme i England og le over denne episode," svarede Pope, "og De vil glæde Dem over at have været med til at gengive to ærlige og brave kaptajners deres lykke og formue."

Hen rettede sig op og skød brystet frem. Der var et svagt glimt af beundring i det blik, miss Laura sendte ham.

På dækket var der atter travlhed. Den lille talje raslede fornøjet. Store kasser kom op af lastrummet og firedes til lyden af sørøvernes råb ned i bådene langs siden. Passagererne så fra tid til anden på sceneriet uden for kahytsvinduerne og derefter på hinanden med bekymrede miner. Det var imidlertid klart nok, at Pope ikke havde planer om at oplyse dem yderligere vedrørende deres tiltænkte skæbne; han anlagde en bister og ondskabsfuld mine, når nogen spurgte, og damerne og de fem mandlige passagerer tog til at tale om andre ting, mens de prøvede at se ubekymrede og forhåbningsfulde ud.

Pope havde nu næsten helt indskrænket sin konversation til miss Laura. Ingen selskabsvant kaptajn på en vestindiefarer, siddende for bordenden ved et bord omringet af elegante damer og herrer kunne have opført sig bedre eller været mere indtagende. Nok kunne hun se forlegen ud og rødme, og af og til kaste et blik i retning af Crystal, man så vendte hun atter sit

blide, mørke, brændende blik mod den kønne irlænder. En sørøver! Skulle denne mand med det smukke, krøllede hår og de ædle, heroiske træk være en simpel morder og bandit? Hun havde være længe nok i Vestindien til, at hun vidste et og andet om sørøvere. Hun overværet retssagen mod fem af disse morderiske slyngler – spaniere og franskmænd – og hun var ofte nok kommet forbi ligene af hængte sørøvere, der dinglede i vinden. Hendes opfattelse af en sørøver var noget i retning af en skikkelse iført en kulørt jakke og vide knæbukser, med et skærf rundt om livet, et par ar på kinden og de fleste af fortænderne forsvundet. Hun kunne ikke lade være med at føle, at hendes så mirakuløst genfundne onkel svarede langt bedre til hendes forestillinger om en sørøver end Pope.

Hun rejste sig, da hun så Crystal rejse sig, og gik hen til ham, og Pope rejste sig ligeledes. Idet han passerede hende, bukkede han belevent, og gik derpå op på dækket, hvor han sendte en mand til vejrs med en kikkert for at afsøge horisonten.

"Hvad vil han gøre med os, onkel?" spurgte Laura og trak ham til side, idet hun lagde en hånd, på hvilken et par kostbare ringe glimtede, på hans arm.

"Jeg skal gerne sige dig det," sagde han, "men du må ikke fortælle det til andre."

"Det skal jeg ikke."

"Han vil sende passagererne og mandskabet af sted i bådene, og så sænke skibet. Han vil beholde dig her. Jeg for min del holder ikke af hans planer," sagde Crystal med et mørkt blik. "Det er umenneskeligt at sænke dette skib. Det er grusomt at sende disse folk og børn af sted i bådene i denne solvarme, selv om jeg nu ikke er i tvivl om, at de vil blive reddede. Men …" og

han bandede så drøjt, at Laura uvilkårligt gyste og trak sig tilbage fra ham, og så rædselsslagen på ham, "hvad har han tænkt sig med at holde dig, en smuk ung pige, tilbage som den eneste kvinde ombord på en lille, gammel brig, der er stuvende fuld af Helvedes værste udskud?"

"Du vil beskytte mig," stønnede hun, greb hans arm igen, og stirrede vildt på ham med et pludseligt udtryk af angst og forfærdelse.

Klokken var nu ni morgen, og hen ad middag ville man kunne regne med, at folkene fra *Gypsy* havde nået at flytte alt, hvad de ville have, over til briggen. Det var en smuk, varm dag med røglignende skyer, der dannedes og blæste over himmelhvælvet og blev opløst igen, mens man så på dem. Intet i sigte! Men oceanet et mægtigt, og fra et skibsdæk kan man kun se en lillebitte del af det. Tyve sejl kunne måske ses fra røjlen på et linjeskib, så meget udvides synsfeltet af et par fods højde. Men *Gypsy* havde haft heldet med sig indtil videre. Rattet var blevet surret fast, for man havde brug for alle hænder til at deltage i overførslen af godset. Pope gik hen til miss Crystal, der stod på dækket og så sig omkring.

"Jeg håber, De ikke bekymrer Dem," sagde han med blid stemme, "jeg sværger til Gud, at De ikke er i nogen som helst fare."

"Men hvad vil De gøre ved mig!" råbte hun.

"Åh, frøken, spørg mig ikke. Giv mig lidt tid. Jeg forsikrer Dem, at De kan være tryg her i min og Deres onkels varetægt."

"Men jeg vil være alene midt i et slæng af frygtelige sørøvere," sagde hun og så bedende på ham, om end uden at vise nogen som helst frygt. For hvordan kunne nogen kvinde være bange

for en mand, der så på hende med det udtryk og talte til hende med den stemme, som Pope benyttede i dette øjeblik? Han var forelsket til op over begge ører, og pigen var fuldt ud ¨på det rene med det.

"De er frygtindgydende, og de er sørøvere," udbrød han smilende. "Men ingen her om bord vil gøre dig fortræd. Jeg er kaptajn over disse forfærdelige sørøvere."

"Hvad fik min onkel Crystal til at slå ind på denne løbebane?" spurgte pigen.

"Sult. Han kunne ikke få et skib at føre, og det kunne jeg heller ikke. Vi er gentlemen, og ikke vant til at sulte. Vi har tjent vort fædreland og vore arbejdsgivere; som belønning tvinger de deres kaptajner ud i sørøveri. Jeg betaler bare tilbage," udbrød han, slog ud med armen og rettede sig stolt op, for denne mand forstod at posere på tyve forskellige melodramatiske måder, "ved at plyndre deres skibe og bore dem i sænk."

I dette øjeblik fik Laura øje på Crystal, der stod og iagttog dem over kanten af storlugen. Det arrede ansigt forsvandt, og man hørte hans ru stemme kommandere: "Hal op den døde! Hal, gutter!" Et stor fad spiritus hævede sig op gennem lugen.

"Hvilket spild, at sænke så smukt et skib som dette," sagde Laura.

"Jeg beder Dem, bønfald mig ikke. Jeg har bestemt mig," svarede Pope.

"Men hvis De absolut skal sænke et skib," spurgte pigen, "hvorfor så ikke den grimme lille brig derovre? De kunne beholde dette smukke fartøj."

"Hun er for stor til at være et sørøverskib," sagde Pope. "Vi skulle bruge et mandskab på hundrede mand, og syv-otte

kanoner til hver side, og hun ville ikke være let at manøvrere hurtigt med. – Hun må væk," sagde han med sorgfuld stemme.

"Hvad skal der så blive af besætningen?"

"De skal blive behandlet godt nok," svarede han, uden at blive vred over hendes spørgsmål.

"Min far," sagde hun, "vil blive rystet, når han hører, at onkel Jonathan er blevet sørøver. Det ville være en frygtelig skam for familien, hvis han skulle blive hængt. Og I bliver jo næsten altid fanget til sidst. Sørøvere er frygtede og hadede i Vestindien. – Hvor kunne De, kaptajn Pope" – hun antog en mine af alvor og forundring, der forlenede hende med en slags ubevidst ophøjethed – "tage til et så foragteligt og nedrigt liv?"

"De må ikke kalde os to kaptajner sørøvere. Vi er lykkeriddere. Vi vil ikke blive hængt. Vi vil trække os tilbage, og leve resten af livet i fred og ro af vort udbytte," sagde Pope, alt imens han så beundrende på hendes smukke øren og det fyldige, sorte hår. "Og er den håndtering ikke lykkelig, som bringer mig i selskab med den mest indtagende skønhed i verden?"

17. Passagererne bliver sat i drift

Lidt senere kom Crystal op på agterdækket og så Pope stå og tale med to matroser forude ved den forreste luge. Flere af briggens mandskab var forsamlede på bakken. De havde rigget en af pumperne til, og en strøm af saltvand vældede ud over deres halvnøgne kroppe, idet de sprang frem og tilbage, råbte rædsomme eder og forbandelser, og udtrykte deres glæde på anden sørøvermæssig vis. Deres våben og klæder lå på fordækket; der var intet at frygte fra fangerne nedenunder, hvoraf nogle var sårede og hjælpeløse; alligevel opretholdt man hele tiden en vagt ved døren, bestående af to sørøvere bevæbnet med musketter, pistoler og huggerter.

Pope kaldte på Crystal, der langsomt nærmede sig. Det blik, Pope fæstede på ham, som han kom gående, havde noget usædvanligt, næsten grumt ved sig. Jonathan var imidlertid ikke nogen stor kender af det menneskelige ansigts forskellige udtryk, og så ikke noget bemærkelsesværdig ved sin kammerats udseende.

"Jo hurtigere vi får en ende på dette her, jo bedre," sagde Pope uden at lade stemmen forråde, hvad han tænkte på. "Men vi vil opføre os som gentlemen til det sidste; jeg er altid parat til at vise medmenneskelighed." Crystal løftede det ene øjenbryn, hvilket fik hans ar til at blive skævt. "Vi vil give dem en god middag i kahytten," fortsatte Pope, "før vi sætter dem ud."

"Der er småfolk iblandt dem," sagde Crystal.

"Havet er sandelig smukt i dag," mumlede Pope med en let skulen. "Cook kunne have brugt dette skibs storbåd til sine opdagelser. De får rigelige forsyninger med sig. Der er intet af være bekymret for, ellers ville vi ikke sende hende af sted med de små, Johnny."

"Hvad er det for noget, Grindal er ved at flytte over på briggen?" sagde Crystal, idet han fulgte båden med øjnene på vej fra *Thetis*. "Jeg troede, vi havde hentet det hele."

"Det," svarede Pope køligt, "er indholdet af din smukke kusines lukaf. Jeg vil gifte mig med hende, Johnny, og hun vil komme til at leve som en prinsesse af vort bytte. For fanden, mand, jeg håber da ikke, du har indvendinger? Hvilken smukkere kompliment kan en kvinde få end den kærlighed, jeg lægger for den henrivende Lauras fod?"

Denne smukke tale forekom i højeste grad Crystal absurd, og hans ansigt forrådte utvetydigt hans følelser. Han fortsatte med at stirre mørkt på båden, og sagde så pludselig:

"Hvad er så det næste, vi skal gøre?"

"Tage afsked med passagererne, hvilket jeg nok skal sørge for," svarede kaptajn Pope. "Når folkene har fået aftensmad, kan du tage storbåden og to af låringsbådene og sørge for at de er klar til at gå i søen med rigelige forsyninger ombord. De skal have plads nok og mad nok. Ikke at det ikke vil være det rene spild. De er sikkert samlet op før middag i morgen."

Derpå gik han ind i kahytten, og, da han så hovmesteren fra *Thetis* i pantryet, bad han ham få fat i styrmanden, sørge for dække et smukt bord, og servere den bedste kolde anretning, han kunne skaffe til veje. Han sluttede sig så til passagererne, der næsten alle var kommet ud på dækket.

Frøken Crystal gik straks hen til ham med en let rødmen. Han så på hende nogle øjeblikke med lidenskabelig opmærksomhed, et blik, som ingen kvinde kunne forveksle med nogen anden følelse; og mens resten af de stakkels passagerer stod på den modsatte side af dækket og iagttog ham, idet de hviskende gjorde hinanden stadig mere ængstelige, betroede han hende lavmælt historien om kaptajn Jackman og denne kønne galnings kærlighed til den smukke datter af en hidsig kaptajn i den kongelige flåde. Han fortalte, at hans brig havde tilhørt kaptajn Jackman, og at denne mand havde været hans inspiration til dette sørøvertogt. Han fortalte hende, at han var en gentleman, søn af en præst, en mand, der havde haft adskillige smukke skibe at føre i koffardiflåden. Hvorfor skulle han sulte? Hvorfor skulle hendes onkel Crystal sulte?

Hun hørte på ham med betaget opmærksomhed. Hendes skønne øjne hvilede på hans ansigt. Hans stemme havde anlagt det bønlige tonefald, der var særegent for hans lands dialekt, og i hendes øren lød det, som om alt, hvad han sagde, indeholdt en bøn om tilgivelse og medlidenhed med ham for at være det, han var.

Højt oppe i stormasten sad udkikken med de vide bukser blafrende i den friske brise. Vinden var frisket op, og som følge heraf var søen begyndt at vise hvide toppe, og skibene rullede langsomt på dem. På agterdækket stod Crystal og overvågede udstyrelsen af bådene langs siden, for middagen var endnu ikke færdig, og den firskårne mand, der fra tid til anden vendte hovedet for at skæve til Pope og sin kusine; han var besluttet på at få arbejdet hurtigt fra hånden, for hvis skibet skulle bores i

sænk, kunne det lige så godt blive overstået, og hvis dets mandskab og passagerer skulle sættes ud, så kunne det i Guds navn også lige så godt ske så hurtigt som muligt. Crystal ønskede at komme tilbage i briggen, få sejlene fyldt og komme videre.

Han kunne ikke se noget nyttigt eller indbringende ved sådanne ophold som dette, og da han holdt mere af sin hals end af bytte, havde han stedse for sit indre blik forestillingen om en tung, skæbnesvanger fregat med det britiske flag blafrende i en lysstråle øverst i stormasten, og folkene klar ved kanonerne.

Der lød en klokke inde fra kahytten.

"Det sidste måltid ombord på stakkels gamle *Thetis*," sagde Pope, og Crystal gentog hans udbrud efterfulgt af en lavmælt banden og et lavt fremmumlet: "Hvorfor?"

Efter måltidet, så snart som Pope atter viste sig på dækket, gik en gruppe af matroserne rask til værks med at udstyre storbåden og de to låringsbåde. Det var på dette tidspunkt, at en af passagererne, der stod i kahytsdøren, gættede kaptajn Popes hensigter. "Du store himmel, åbne både," sagde han med halvkvalt stemme, og idet han tog mod til sig, gik han hen til Crystal, der stadig sad ved bordet og tyggede langsomt på en mundfuld kød.

"Vi skal altså sendes i drift?" spurgte han.

"Det skal I," svarede den firskårne mand uden at se op.

"Også kvinderne og børnene?"

"Ja," brummede Crystal.

"Men hvad skal der dog blive af, når vi ikke har nogen, der forstår sig på at navigere?"

"Hvad rager det mig?" brølede Crystal og sprang op. "Det er ikke mig, der sender jer i drift."

"Sendes i drift?" mumlede passagererne til hinanden, "skal vi sendes i drift?"

"Mit barn vil dø!" skreg moderen til det lille barn, ilede hen til negerinden og flåede den lille fra hende.

"Hvilken skrækkelig skæbne," stønnede en anden. "Brændende sol om dagen, gennemblødte af duggen om natten, ingen plads til at bevæge sig på; der vil måske gå uger, hvor først den ene og så den anden bliver vanvittig, så springer den ene efter den anden over bord, indtil de overlevende er for svage til blot at vifte med en skjorte efter det skib i det fjerne, der sejler forbi uden at se noget. Åh Gud!" Han brød hulkende sammen.

"Nu skal vi jo ikke tage sorgerne på forskud," sagde en anden, idet han faldt ind over bordet ved skibets rulning, da han strakte armen ud for at tage en karaffel sherry på slingrebrættet. "Man kan kun dø én gang, og jeg er ikke bange."

Bådene var klar. Storbåden lå op til falderebet; dens mast var rejst, og det samme var tilfældet på de to andre både. Sejlene var klar til at blive hejst, og forsyningerne var stuvet ned for og agter, så det lille skib var i balance.

"Mr. Crystal," råbte Pope og antog sin kaptajnsattitude, "få rebstigen ud. Fangerne og de sårede må i bådene før passagererne."

Crystal fik travlt, stak huggerten i bæltet, og et par pistoler på brystet. Sørøverne var nu godt udhvilede, og havde ligeledes bevæbnet sig. Overstyrmanden kaldte et par stykker til sig, og de gik forud. Døren til bakken gik op med en knagende lyd, og de gik ind. Det var et rummeligt, gammeldags folkelukaf, af

den slags man stadig finder på mange skibe; der var imidlertid ingen køjer. Nogle sårede lå på madrasser på gulvet, og i det matte lys fra olielampen kunne man se resten af fangerne stå og sidde rundt omkring. Der var vel tolv-fjorten mand. De sårede stønnede, da Crystal skred over dørtærsklen.

"Fire af jer bevogter denne indgang," sagde han til sine folk, "lad den så bare stå åben." Han vendte sig mod fangerne: "Op med jer, og ud; en ad gangen."

Enhver tanke om modstand, som kunne have været vakt i fangerne, blev slukket ved det syn, der mødte dem på dækket: Ti sørøvere, bevæbnet med ladte pistoler og hævede huggerter stod ved side ved side sammen med Pope ved falderebet. Fangerne var forsvarsløse. De sårede rejste sig stønnende, og Crystal, der følte medlidenhed med dem, beordrede de raske til at hjælpe dem og støtte dem.

At sende de sårede i drift ved forfærdelig grusomt af Pope. Det kan ikke undskyldes. En af dem var døden nær af rædsel; enhver kunne se det i hans ansigtsfarve og udtrykket i hans øjne. Så hurtigt, det kunne lade sig gøre, blev fangerne ført ned i bådene, de sårede i den ene af låringsbådene sammen med to-tre af de raske, og de øvrige blev fordelt i storbåden og den anden låringsbåd.

Passagererne var forsamlet i den forreste del af kahytten, og deres blege ansigter kunne ses gennem vinduerne fra dækket. Det var et sørgeligt syn, som ikke blev mindre patetisk ved synet af børnene og den lille i negerindens favn. En lille mand, der lignede Dickens' mr. Pickwick, forsøgte, selv om han var halvdrukken, at gøre sit bedste for de andre. Med brudt stemme og usammenhængende ord forsøgte han at holde modet oppe

hos de øvrige. En fuld mand er imidlertid aldrig til trøst for nogen, og denne "Pickwick" blev gjort tavs af den gnavne herre med den gullige hud, der tabte tålmodigheden og rent ud bad ham holde kaje. Den lille mand havde stirret på ham, og var ligefrem taget til at knytte næven; men en drukken mand kan ikke stirre længe, for han kan ikke holde øjnene i ro, og hænderne på en drukkenbolt er ikke meget bevendt; "Pickwick" satte sig altså ned og faldt i søvn. Han sov stadig, da Pope kom ind og med et strengt ansigtsudtryk, der fortalte dem, at det var unyttigt at irritere ham med bønner, beordrede dem til at gå i bådene.

Laura Crystal sad alene bagest i kahytten. Da Pope kom ind, rejste hun sig, gik langsomt hen ad kahytsdækket, og stillede sig ved siden af den sovende mand. Sorg, frygt og undren gled skiftevis over hendes blege ansigt, og glimtede som ild i hendes smukke øjne.

Pope slog den lille mand hårdt i ryggen, og han kom til live, idet han slog drukkent omkring sig. Så greb kaptajnen ham i skulderen og førte ham hårdhændet ud på dækket og hen til falderebet, hvor han forsvandt, hjulpet på vej af et par sørøvere, mens man hørte ham råbe op om, at "han ville se dem alle hængt, og han skulle personligt følge dem hele vejen til Helvedes dybeste, svovlstinkende regioner." Disse udbrud fik sørøverne til at le højt, og nogle rå morsomheder fulgte ham på vej.

Nu var alle passagererne kommet i bådene. Det hele var et umådelig sørgeligt skue, så meget mere ved lyden af den stadige, dæmpede klynken fra det lille barn.

"Så, sæt nu fra, folkens," råbte Pope.

Tredjestyrmanden, som havde fået ansvaret for storbåden, hvor man også havde givet dem et kompas og en kvadrant med, beordrede det store råsejl sat til, og i løbet af et par minutter var de tre både godt på vej ud i det store tomme intet.

18. Sørøverens krav

Klokken var tæt på fire om eftermiddagen. Bådene var forsvundet. Udkikken var kommet ned fra masten. Hans sidste melding havde været, at havet var tomt. En lystig brise strøg hen over havfladen og drev de små lammeskyer af sted som snebolde, der fløj hen over himlen. Kun fire af besætningen på *Gypsy* blev tilbage, da Grindal kom over til *Thetis* i en lille jolle, roet af et par mand.

"Grindal," sagde Pope, da han var kommet op, "jeg vil bringe den dame, som skal blive min hustru, du ved nok ..." – han så indtrængende på ham – "om bord på briggen. Du skal bore dette skib, og for at hun skal forsvinde så hurtigt som muligt, skal hun bores fortil, agter og midtskibs. Vi venter på dig."

"Det håber jeg sandelig," brummede Grindal.

Thetis havde haft fire låringsbåde; de to var forsvundet sammen med storbåden, en tredje lå langs siden. Pope råbte til folkene i jollen, at de skulle gå over i den, og kaldte på to til, så der var fire til at trække på årerne. Grindal var altså tilbage med tre-fire mand.

De havde så jollen til at bringe dem tilbage til briggen. Men *Thetis* var veludstyret med både, og skulle jollen drive væk, mens de var i gang med at bore skibet, var der stadig den sidste af låringsbådene og kaptajnens lille båd, der hang ud over agterenden.

Kaptajn Pope kom ned at trappen fra officersdækket, og nærmede sig Laura med hatten i hånden.

"Jeg vil gerne bede dig," sagde han, "om at komme om bord på min brig."

Hun blegnede og så en smule ængstelig ud, da hun svarede: "Og hvor sejler Deres brig hen, kaptajn Pope."

"Vi vil krydse rundt efter noget mere mønt," svarede han, "derefter vil jeg vise Dem et verdenskort, og De skal udpege det sted, hvor De ønsker, jeg skal sejle hen."

Hun svarede ikke, men gjorde et par skridt hen ad dækket ligesom for at lade ham vide, at hun var rede til at komme med. Den nedgående sol gav hendes hud en varmere farve; forstærkede hendes læbers bløde rødme, og fik en rød ildstjerne til at brænde i de skønne øjne. Med hele en Don Juans galanteri greb han hende ved hånden og ledte hende til falderebet. Han var fast besluttet på, at hun skulle se, han var en født og båren gentleman, trods det sprog, han ind imellem benyttede, og den fattigdom, der havde sendt ham ud på havet for at røve og ødelægge.

I det øjeblik, han førte hende ned til båden, kom Grindal ud fra folkelukafet med en stor naver i hånden. En anden mand, der var synligt drukken, klyngede sig til ham. Den lille selskab blæste skyer af tobaksrøg fra sig, som de kom gående. Grindal råbte:

"Vi borer hende midtskibs først."

"Bor løs, som du lyster, men sørg for at hun forsvinder," svarede Pope, og i næste øjeblik gelejdede han sin smukke følgesvend ned i låringsbåden.

Briggen lå indenfor et kanonskuds rækkevidde, og efter nogle få åretag blev hun tydeligere at se; blandt andre kunne

Laura se sin onkel, der stod og lænede sig mod rælingen og iagttog den kommende båd.

"Synes De ikke, hun er en smuk lille brig, frøken Crystal?" spurgte Pope.

"De må da ikke sammenligne hende med det, Deres folk er ved at sænke!" udbrød pigen.

"Hendes skønhed," fortsatte Pope, der tydeligvis så på sit lille skib med stor beundring, "ligger i den rørende roman, der er en del af hendes historie. Tænk på den smukke kaptajn Jackman, der kastede sig i havet fra agtervinduet, hellere end at lade sig hænge! Tænk på hans kone, den skønneste kvinde i det vestlige England, der aldrig troede, han var druknet, og satte et lys i vinduet hver eneste nat for at få ham til at vende hjem til sig. Burke siger et sted," og han skulle til at give hende en passage fra Burkes "*The Sublime and the Beautiful*", men havde glemt den, standsede brat, og så målløs ind i hendes glødende øjne. Han bemærkede ikke, at de fire sørøvere, der bevægede sig frem og tilbage, mens de løftede årerne, der dryppede af vand som sollyset farvede blodrødt, gjorde sig de hæderligste anstrengelser for at lade være med at le.

Nogle matroser stod sammen med Crystal og holdt øje med den ankommende båd; den kom nærmere, rørte ved skroget og lagde til, og Crystal hjalp sin kusine om bord. Pope fulgte lige efter.

"Bliv på dækket og vær rede til at tage mod Grindal, mr. Crystal," sagde Pope, idet han gav navnet en overlegen betoning, "imens vil jeg vise din kusine hendes kahyt."

"Hun får min," sagde Crystal.

"Det gør hun," svarede Pope, "og du kan vælge dig en anden. – Tag det roligt, John," vedblev han, stadig smilende. "Vi er allerede rige. Ja, for pokker! – Og jeg sætter stor pris på min del af byttet." Han kastede et af sine beundrende blikke i retning af Laura, lidet anende, at folkene netop havde talt om præcis dette emne.

Han slog høfligt ud med armen og pegede på kahytstrappen. Pigen kastede et uforfærdet blik på sin onkel, satte foden på stigen, og parret kom op. Alt byttet fra vestindiefareren var hobet op inde i kaptajnens kahyt. Crystals lukaf var ryddet, og Lauras ting var sat derind sammen med de løse møbler, der havde været i hendes lukaf i på *Thetis*. Frøken Crystal så sig nysgerrigt om. Hvilket trist og melankolsk lille rum i forhold til den fine kahyt på *Thetis*! Pope forstod hende.

"En sørøver drømmer ikke om at pynte sit lukaf. En sørøver med en lang karriere bag sig har måske skiftet skib et halv dusin gange. Jeg ved ikke, hvad han gør af sine penge nu om stunder, men i gamle dag brugte han dem i land. Hans tilholdssted, om det var en klippehule eller et hus, var altid overdådigt udstyret. Hans hjerterdame gik prægtigt klædt. Men jeg ville hellere se de smukkeste smykker, mesterstykker af kendte kunstnere, alle de skønneste prydelser, på Deres person, dækkende Deres fuldkomne arme og hals med juveler, end lade dem rådne op her mellem disse skotter."

Dette var næsten en kærlighedserklæring til hende. Hun så hen mod kahytsdøren og tav. I det samme kom Crystal ind. Hans træk var mere end almindelig barske, der lå en vis voldsom beslutsomhed over dem, hans ar var tydeligere end sædvanlig.

"Jeg er kommet for at hjælpe dig med at hygge om min kusine, Pope," sagde han i en stædig tone.

"Frøken Crystal er ganske sikker i mine hænder," svarede Pope i en let tone, idet han anstrengte sig for at holde sit temperament i ave.

"Det er ikke rigtigt, at hun er her," sagde Crystal.

"Frøken, jeg beder Dem," udbrød Pope med den bløde, melodiske accent, som pigen fandt så fascinerende, "i nærværelse af Deres onkel, en gammel skibskammerat, hvis tillid jeg ellers håbede at have. Jeg beder Dem: Siden første gang mine øjne første gang glædede sig ved Deres skønhed, har jeg da ikke optrådt over for Dem som en gentleman og en mand af ære? At jeg er forelsket i Dem, ved Crystal udmærket; at jeg inderligt ønsker, at De skal blive min hustru ved han også. Ville en gentleman, en mand af ære fornærme, såre eller vække ubehag hos sin elskede, den kvinde, som det er hans skønneste drøm at gøre til sin hustru?"

Laura rødmede dybt. To gange havde hun hævet blikket fra dækket, mens han talte, første gang for kaste et kort blik på ham, anden gang for lade det dvæle noget længere.

"Tal min sag for Deres onkel, frøken," sagde Pope.

"Jeg har ikke Deres irske veltalenhed," brummede Crystal, "men dette er ikke nogen passende situation for en ung dame, der tilfældigvis er min slægtning. Jeg kan ikke lide det, og det burde ikke være sket, særlig ikke, når det er sat i scene af en gammel skibskammerat. Hvordan skulle hun kunne forelske sig i dig? Hvorfor skulle hun gifte sig med dig, blot fordi du elsker hende? Hun er bange for dig."

Laura så stift på sin onkel ved disse ord, men Johnny var ikke tankelæser. Pope bemærkede hendes blik og forstod det, og lyttede til Crystal uden vrede – så beroligende er belønningen af éns møje på selv det mest hidsige sind.

"Desuden," fortsatte Crystal, "er du en sørøver ligesom jeg, Pope, og frister derfor galgen." Pope rystede langsomt på hovedet og lagde hånden mod hjertet. "Hvordan mon Laura synes om udsigten til engang at se sin mand dingle i et reb?"

"Frøken Laura," sagde Pope, "Det vil aldrig ske. Denne er min bøddel!" Han hævede sin højre arm.

"Pope," sagde Crystal, "lad mig nu sørge for at installere hende i hendes kahyt. Dette skib er fyldt med sørøvere, og hvis du elsker hende, er du enig med mig i, at hun må beskyttes, lige så meget for din skyld som for hendes egen."

"John, du ved, hun er fuldstændig sikker her, men hun er jo altså *din* kusine. Du får din vilje." Hermed bukkede denne bemærkelsesværdige personlighed for frøken Crystal med et smil og gik op på dækket.

"Var det ikke Othello," tænkte han, "der sagde, at en mand kan smile og smile, og alligevel være en slyngel? Ved " – han udstødte en dæmpet ed – "det skulle dog gå mærkeligt til, om jeg ikke fik dæmpet Johnny ned til sidst."

Solen var nu næsten gået ned, og himlen stod i flammer. Små bølgetoppe brød mumlende stilheden. Det var egentlig sært, at Pope havde sænket sit første skib næsten i den samme time, hvor han nu sænkede det andet. Han havde ikke været længe på dækket, før han så Grindal og hans ledsagere gå i båden ovre ved *Thetis*, og snart var skurkene tilbage om bord. Den

morderiske bådsmand gik hen til Pope og meldte, at vandet løb ind hurtigt.

"Udmærket," sagde Pope, og da han frygtede, at frøken Laura skulle komme på dæk og se skibet synke, blive ilde til mode og hade ham for hans ondskab, beordrede han topsejlet braset fuldt, og få øjeblikke efter stod *Gypsy* af sted mod sydvest.

Han kastede et blik mod skylightet, men så intet til hverken Crystal eller hans smukke kusine. Bortset fra rorgængeren var hele besætningen forude; hver eneste af dem var på dæk. De stod gruppevis i den nedgående sol i nærheden af kabyssen, og kastede af og til et blik agter efter kaptajn Pope, eller stod og så i retning af det synkende skib.

Grindal stod midt denne bande, han talte højt og gestikulerede voldsomt, og slog ind imellem sin knyttede næve ned i håndfladen på den anden hånd. Pope tog ingen notits af dette, og efter at have spadseret rundt på dækket i nogen tid, gik han ned i sin kahyt efter en cigar og sin gode kikkert for at iagttage *Thetis* undergang. Han hørte Crystal tale til pigen i kahytten ved siden af, og lyttede efter, ja lagde ligefrem øret til skottet for bedre at kunne høre, hvad der blev sagt. Desværre for ham gav briggen sig en smule, og træværkets stønnen og piben, rorets knirken og lydene fra rorlinerne gjorde det svært for ham at høre noget. Han opgav derfor det håbløse forehavende og tændte sin cigar, tog sin kikkert og lod blikket glide hen over kahyttens indre, hvor guldet fra *Thetis* lå i kasser rundt omkring, sammen med flere sække fyldt med bytte og post, som var blevet bragt over fra vestindiefareren. Alt syntes at være intakt. Men han havde nu hele tiden regnet med, at ingen ville vove at tage noget af byttet for sin egen mund af

angst for at blive opdaget. Der findes æresfølelses selv blandt tyveknægte, og det var sjældent, at selv den mest slyngelagtige sørøver huggede noget fra det fælles gods. Hvis det blev opdaget, hvad ville den afslørede tyvs skæbne da være? Det ville han kun alt for godt vide. Tortur og rånokken. Eller han ville blive bundet til masten og stukket ihjel. Eller blive bundet til en buline, smidt overbord, og trukket efter skibet, indtil man afsluttede det gustne ligs forfølgelse ved at skære linen over.

Da Pope forlod sin kahyt, talte Crystal og Laura stadig med hinanden. Tilbage på dækket rettede han straks sin kikkert mod *Thetis* og så, at den sank hurtigt. Lidt efter kom Crystal op på dækket. Pope råbte på sin opvarter om at tænde lyset i kahytten og sætte et måltid mad med te og vin på bordet.

"Er hun væk?" spurgte Crystal. Han stirrede i retning af *Thetis*, men kunne ikke se hende i det svindende lys.

"Nej," svarede Pope studst.

"Se folkene der forude, Pope," udbrød Crystal og lagde armene over kors. Hans stemme lød nærmest som om han søgte at undskylde. "Hvis det ikke var for dem ville jeg være glad for at have hende om bord. Men siden hun nu er kommet i mine hænder, ganske vist på den meste eventyrlige måde, man kan forestille sig, må jeg føle mig ansvarlig for min kusines sikkerhed og velbefindende."

"Det vil vi begge to sørge for," svarede Pope. "Jeg håber ikke du har nogen indvendinger mod, at jeg sådan har forelsket mig i hende."

"Jeg ville ønske, du havde ventet lidt," sagde Crystal.

"Ville du?" udbrød Pope.

Et smil bredte sig langsomt over Crystals ansigt. I dette øjeblik opstod der en bevægelse blandt mændene ved kabyssen, og en gruppe kom agterud med Grindal i spidsen. Man så, at de fem sidst ankomne matroser holdt sig noget bag ved de øvrige sørøvere. Det skyldtes velsagtens, at de stadig var vant til disciplin og respekt for deres overordnede. Pope standsede, og dampede på sin cigar uden at forråde sine følelser. Crystal stod med vidt spredte ben bag ham.

"Kaptajn," sagde Grindal, "jeg taler på mændenes vegne, men også for mig selv. Dette her job med *Thetis* har været hårdt. Nogle af os er blevet dræbt og andre sårede. Og de sårede ligger og vånder sig, for der er ingen skibslæge her om bord, som der burde være, til at hjælpe staklerne."

"Kom til sagen," afbrød Pope ham køligt, og lod blikket glide hen over flokken, hvis ansigter var lidt svære at skelne, og som så ud til at være flere end de egentlig var på grund af nattemørkets lange skygger.

"Vi vil alle gerne se, hvad vi får," sagde Grindal.

"I morgen," sagde Pope.

"Nå ja, så lad det blive i morgen," udbrød Grindal efter at have tænkt sig om, og vendte sig halvvejs mod sine følgesvende. "Smykker kan også være vanskelige at vurdere ved lampelys."

"Hør her," sagde Pope, "i morgen efter morgenmaden vil vi gennemgå hver eneste del af byttet, som i øjeblikket ligger sikkert og godt i min kahyt. Vi bringer det hele op på dækket, og alle skal få lov at veje det og se på det og sætte pris på det, og vi vil komme overens om værdien af det alt sammen, så enhver kan få at vide, hvad han er værd."

En hæs stemme hævede sig over de øvriges lave, samtykkende brummen: "Hør, sir, hvordan kan vi sætte værdien af noget? En ting er den sum værd, den indbringer. De kan holde et ur i vejret og sige, at det koster halvtreds pund, men jøderne i land vil måske ikke give mere end fem."

"Jeg vil gerne medgive, at det kan være vanskeligt," sagde Pope mildt i sin mest velvillige tone, og fortsatte med at dampe på cigaren.

"Vi må vurdere det hele til det lavest tænkelige," sagde Crystal.

"Jamen det er jo netop problemet," udbrød en anden. "Hvem skal være vurderingsmand?"

"I kan jo trække lod om det, hvis I synes, gutter," sagde Pope lidt foragteligt.

"Lad kaptajnen gøre det," sagde Bobbin.

Den pause, der umiddelbart opstod syntes, for at bruge digteren Popes ord, at være "en misbilligende tøven". Så sagde Grindal barsk:

"Udmærket. Vi er enige. Vi overlader det til kaptajnen. Alt hvad vi ønsker at vide, er hvor meget hver af os er værd indtil videre."

"Godt," sagde Pope, idet han så sig omkring for at se, om Laura var i syne.

"Hvordan skal vi få sagerne vekslet til mønt?" spurgte en.

"Stik dem i lommen og sælg dem, når I kommer land," svarede Pope.

"Ja, det kunne man jo gøre," mumlede en til Grindal.

"Vi vil ikke have noget graven ned og skulle ud at lede efter det bagefter, blot for at finde, at det er forsvundet," sagde

sørøver med langt hår og skæg. Havde lyset været bedre, ville man også have kunnet se, at han var iført knæstøvler og en temmelig blodplettet skjorte.

"Folkene har også bedt mig finde ud af," sagde Grindal så, "om De muligvis anser den unge dame for at være en del af Deres andel af byttet?"

"Ja," svarede Pope straks. Han var ikke i stand til at skelne udtrykket i Crystals ansigt.

"Hvilken pris vil De sætte hende til?" fortsatte Grindal, "altså, hvis De har tænkt over det?"

Pope kunne ikke lade være med at le. Han lo højt og længe, og nogle af matroserne kunne ikke lade være med at stemme i.

"Nuvel," sagde han, da han havde genvundet sin alvor, "hvis I skulle finde på at læse i Bibelen, som de fleste af jer ganske vist aldrig har hørt om, og heller ikke kunne læse, hvis I havde, så ville I opdage, at denne kvinde er af den slags, hvis værdi langt overstiger alle juvelers."

"Hvad er hun værd, kaptajn?" sagde Grindal.

"Sæt hende til en pris og træk hende fra min andel. Det kan vel være min løn for de penge, jeg stikker i jeres lommer," råbte Pope, med et ypperligt udtryk af foragt i sin mine.

"Lad kaptajnen få damen," udbrød en af de matroser, der var blevet mønstret fra *Thetis*, "hun er jo ikke en eller anden forbandet udlænding, hun er styrmandens slægtning og vores landsmand, og det er fanden gale mig ikke rigtigt, at vi skal stå her og snakke, som om hun var en forbandet negerslave."

Pope vendte sig, og anede frøken Crystals skikkelse, der stod i kappen og lyttede.

"Lad hellere dette tema fare, Grindal," sagde han og gik nærmere hen til sørøveren, med den særlige, overvældende attitude, han kunne påtage sig, og hvis hensigt tydelig nok for den, der stod i nærheden. "I morgen får vi alt godset op på dækket, og så må vi forsøge at vurdere det, så hver mand vil kunne vide, hvad han har tjent. Gå nu forud med jer. Tap jer et par kander af prøjserens gin, og drik på, at vi endnu engang bliver lige så heldige, som vi har været med *Thetis*."

Med disse ord vendte han sig og gik tværs over dækket til frøken Laura.

19. Byttet

Skønt briggen endnu befandt sig nord for den del af oceanet, som en digter har kaldt "verdens sommer", havde folkene ombord dog alligevel god grund til at forvente fint vejr. Og de blev da heller ikke skuffede. Den følgende dag var lige så lys og smuk som den foregående. Bølgerne rullede langsomt over den vidtstrakte flade, og fik én til at tænke på en stigende og faldende melodistump, spillet på et gigantisk, dybtonende orgel. Hen over det hele skabte vinden af og til små, hvidbræmmede ilinger. Varmen fik flyvefiskene til at flygte fra skibet. Alt træ og metal om bord var gloende varmt at røre ved.

Ved daggry sås et sejl på bagbords låring. Hun forsvandt igen i løbet af tyve minutter, og briggen sejlede videre alene i det klare blå hav, hvis horisont glimtede som glas mod den blidt hældende himmelhvælving.

Klokken halv ni var morgenmaden parat i kahytten. Kaptajn Pope og kaptajn Crystal ventede, til frøken Laura kom ud fra sin kahyt. Den firskårne mand satte sig; Pope stod op, og blev stående indtil hun kom ind; han hilste hende med et dybt buk og et udtryk af hjælpeløs tilbedelse. Og hun var da også en overordentlig smuk, ung kvinde her til morgen. Måske havde hun klædt sig og pyntet sig og sat sit hår med Popes uforstilte beundring for øje. Et nyt lys syntes at være kommet ind kahytten med hendes øjne, og en særlig duft med hendes blomstrende kinder. Hun nejede som svar på Popes buk, og hilste dem begge med et blidt "godmorgen".

Pope blev stående, indtil hun havde sat sig, og Crystal kunne ikke lade være at spekulere på, hvor i alverden fyren havde skaffet sig så fine manerer. Efter at have udvekslet forskellige almindeligheder om, hvordan man havde tilbragt natten, om hun var tilfreds med sin kahyt og deslige, fortsatte konversationen som følger. Lad mig dog først bemærke, at pigen var så rolig og afslappet, som sad hun stadig i kahytten på *Thetis* med dette skibs kaptajn som sin beskytter. Hun spiste med god appetit. Hun nippede til sin te, mens hun sendte glødende blikke over koppens rand. Der var ingen grund til at spørge til, om hun havde sovet godt; havde hendes onkel været bedre til at læse i menneskehjertet, ville han have fået mistanke om, at hun vist nok havde nydt nogle ganske behagelige drømmesyn, mens hun sov.

"Tror De ikke," sagde hun, idet hun tiltalte kaptajn Pope så let og utvungent som havde han været en gæst ved hendes faders bord, "at De har haft Byrons *Korsaren* i baghovedet, dengang De besluttede Dem til at blive sørøver?"

"Jeg havde jo aldrig ventet noget som Dem," svarede han. "Ellers ville jeg virkelig nok have gjort Byron ansvarlig for dette togt."

"Hvornår vil du lade folkene se på de ting, de så voldsomt begærer at tage i øjesyn, Pope?" spurgte Crystal, idet han gjorde sig anstrengelse for at lyde venlig.

"Efter morgenmaden," svarede kaptajnen.

"Hvor meget mon de vil vurdere mig til?" udbrød Laura rødmende, med et lille smil.

"Og jeg kan ikke lade være at tænke på," sagde Pope med et høfligt buk, "hvad de ville mene, hvis de vidste, hvor stor pris jeg

sætter på Dem?"

Efter en kort pause, men dog lang nok til at give Popes udtalelse al den betydningsfuldhed, han kunne ønske sig, sagde Laura i et vemodigt tonefald, der stak sært af fra det skælmske udtryk, hun havde i ansigtet: "Åh onkel, hvad skal der blive af mig?"

"Vi skal nok passe på dig," svarede Crystal. "Jeg tror, du er sikker nok hernede. Jeg er nødt til at holde hende ude af syne for folkene, Pope; hvad ville du for resten sige til at sætte en kurs lige mod Jamaica, og så sende hende hjem til hendes forældre med et bomuldsskib eller sådan noget?"

"Kaptajn Crystal har så mange fine planer," svarede Pope og så på Laura med et smil, der snarere forhøjede end formindskede det mærkelige katteagtigt grusomme udtryk, der lyste i hans øjne, når han var i et bestemt humør. "Desværre har hans planer sædvanligvis form af indvendinger. De planer, jeg holder mest af, handler om penge og kamp."

Da dette blev sagt, stirrede de to kaptajner et øjeblik stift på hinanden, og Laura blev ængstelig.

"Jeg er sikker på," sagde hun, "at kaptajn Pope vil sørge for, at jeg kommer sikkert fra dette sære eventyr."

Crystal rejste sig. Han var færdig med sin morgenmad, og til søs forlader enhver bordet, når han er færdig, for at afløse den, der har afløst ham, og tager sin tørn på dækket.

"Det er kedeligt, du ikke var om bord på et hvilket som helst andet skib end *Thetis*," sagde han, og med et blik på Pope, der virkede ondskabsfuldt, ikke mindst på grund af den skygge, hans ar lånte det, gik han op på dækket.

"Crystal er ikke i godt humør," sagde Pope blidt.

"Han er bekymret for mig," svarede Laura.

"Jeg har været ham en god ven," fortsatte Pope og lænede sig tilbage, idet han så tankefuldt på hende. "Da jeg traf sammen med ham i London, var han så fattig, at han få dage efter ikke ville have haft en skilling at spise sig mæt for. Hans andel af byttet på dette togt vil allerede nu andrage betydeligt mere end tusind pund – deri indbefattet en veksel, som sikkert vil blive honoreret. Jeg tog hele risikoen. Jeg påtog mig byrden af et rædsomt minde. Jeg gav ham en komfortabel køje, og tilbød ham en del af byttet, og hvordan er det så, han betaler mig tilbage? Han tåler ikke, at jeg beundrer Dem – De, frøken, der er så smuk og beundringsværdig, at ingen mand ville kunne se på Dem uden at tilbede Dem."

Han talte, som om han var bevæget i sit inderste; hans øjne antog ligefrem et let tåget skær. Han vendte ansigtet bort, som om han ikke ville have, hun skulle se, hvor bevæget han var. Spillede slynglen komedie? Han havde de første tyve udtryk til sin rådighed som en skuespiller, der er vant til at spille førsteelsker på scenen. Måske var han ikke engang selv i stand til at sige, om han spillede skuespil eller ej; men han ville have sværget på, at han sad overfor den største skønhed, han nogensinde havde set, at han var forelsket til op over begge ører i hende, at han havde de hæderligste hensigter, og ville gifte sig med hende ved først givne lejlighed, hvis hun gav ham sit ja.

Alt sammen udmærket for en sørøver, og vel egnet til at hæve Popes anseelse i læserens øjne. Skønt Pope var et syndigt menneske, holdt han altid af udstille sig som en gentleman, og han var altid glad, når han kunne lade et par ord falde om sin afstamning. Og ønsket om at være noget bestemt har ofte den

virkning – i mange henseender – at man netop bliver sådan. Som kaptajn Norwood – den Norwood, som har gjort en af de mindeværdigste rejser nogensinde – siger: 'Det er ganske rigtigt, at hvor kundskaben ikke er til stede, vil hjertet træde hjælpende til.' Note 3)

Hendes kinder brændte, men bestemt ikke af mishag. Selv udviste han nu stor takt, for skønt han var alene med hende, gjorde han intet forsøg på at anmasse sig. Dette havde dog måske til dels sin årsag i, at han i dette øjeblik kastede et blik op gennem skylightet, hvor han så en forsamling af tvære, irriterede, utålmodige piratfjæs, der stirrede ned på ham og pigen.

"Jeg skal straks være hos jer, gutter," råbte han op til dem. "Men kunne I ikke lige flytte jer fra skylightet, jeg vil gerne have lidt frisk luft ind." Derpå sagde han til Laura, så høfligt, som havde hun været datter af jarl Fitzgibbon, og han stod i hendes faders dagligstue og tiltalte hende: "Jeg vil anmode Dem, frøken Crystal, om end modstræbende, om for øjeblikket at blive i Deres kahyt. Hele besætningen vil forsamle sig her agter, og det er bedst, at De holder Dem afsides. Desværre har jeg ingen bøger eller andre ting, der imens kunne adsprede Dem. – Vi er jo et udannet, lurvet sørøverskib," tilføjede han med et smil, der fik kærligheden i hans hjerte til at skinne klart ud af øjnene, hvorpå han gik hen til hendes lukaf for at holde døren åben for hende.

Crystal betragtede scenen gennem skylightet. Da den unge dame var kommet ind i sit lukaf, så Pope op og opdagede Jonathan. "Lad bådsmanden sende hele besætningen agter, og

lad en halv snes af dem komme ned og hente godset ud på dækket," råbte han til ham.

Da det hele var kommet på dækket, tændte Pope en cigar og gik ud. Alle var forsamlet på dækket. Selv en af de sårede var kommet kravlende; af de øvrige kvæstede stakler lå en ubevægelig og en anden var døende.

Plyndringsgodset var hobet op mellem skylightet og rattet, og sørøverne trængtes på begge sider af bunken. Mange af dem røg. Crystal sugede på en kort, sort pibe. Han stod lidt for sig selv; hans ansigt var mørkt, og hans udseende blev ikke mere indtagende af nogle bloddråber på den las, hans sårede håndled var forbundet med.

Pope pulsede på sin cigar, og gik så hen til bunken, hvor han stillede sig mellem de to grupper. Så sagde han:

"Gutter, alt, hvad vi til dato har bjærget, ligger her. Der er guld i kasserne. Hvor er tømmermanden"

"Her, sir!" svarede denne.

"Luk de kasser op, så vi kan se guldet," sagde Pope.

Tømmermanden ilede forud for at hente sin værktøjskasse.

"Der er ingen grund til at tælle mønterne," fortsatte kaptajn Pope og så sig rundt, "vi ved nøjagtigt, hvor meget der er fra skibets papirer."

"Det er rigtigt," sagde én. "Hvis vi begynder at sprede mønterne på dækket for at tælle dem, bliver de bare væk."

"Tælle!" råbte Pope, "der er næsten seks tusinde pund i de kasser. Hvor lang til vil det ikke tage for én mand at tælle seks tusinde pund? Og hvis mere end én tæller, bliver der bare ballade. Pengene ligger fint, hvor de er – jeg ved, hvor mange der er."

"Vi er alle enige," sagde den mand, der før havde råbt op.

En bekræftende mumlen lød fra flokken af slyngler. Tømmermanden kom nu tilbage; sørøverne stirrede stift på ham og holdt vejret. Kasserne var små, men kraftige som kister og sikret med jernbånd; da den første blev åbnet, lød der et høj suk af glæde fra hele forsamlingen. Omkring to tusinde guineas lå tæt pakket. De lignede fløjter af det pureste guld. Pope tog en mønt op, undersøgte den, bed i den, gav den så til den nærmeststående til at undersøge og give videre. Mange spøgefuldheder, eder, og vilde, hæse latterbrøl fulgte denne mønt på dens rejse. Bedre mænd ville rødme på menneskehedens vegne, hvis han havde været til stede og set de følelser, der genspejlede sig i disse banditters ansigter, som de en for en vejede mønten i hånden, vendte og drejede den, kærtegnede den mellem deres tjæresorte håndflader og gav den videre med en ed. De andre små kister blev nu også åbnet, og man så, at også de var fulde af guld.

"Luk dem alle til igen," sagde Pope til tømmermanden. Han satte sig ned på den ene af dem, tog en notesbog og en blyant frem, og gjorde visse beregninger, mens alle mændene så til.

Jeg vil ikke fortælle jer, hvad hans tal var; sandt at sige husker jeg dem ikke. Jeg vil tro, han beregnede en tredjedel af pengene for sig selv og briggen, gav Crystal en fjerdedel af resten, og delte resten ligeligt blandt mandskabet.

Da Pope havde rejst sig og råbt tallene op, råbte han uden at fortrække en mine: "Så håber jeg, alle er tilfredse?"

Man kunne høre tallene blive vendt og drejet, skiften stilling, skraben af fødder, misbilligende ytringer, og piber, der blev suget hårdt i. Så sagde en af dem:

"Hvorfor skal skibet have en del?"

"Det er rigtigt nok," svarede en af de sidst ankomne. "Briggen skal have en del i ejerens navn."

"Har du aldrig været med til en bjærgning, din sjover?" brølede Crystal lige ind i hans øre; han brølede så højt, at fyren fo'r sammen og løftede hånden til øret, som havde råbet været et knytnæveslag. "Ved du ikke, hvordan bjærgningsfolk deler udbyttet, din hvalp? – Lad os komme i gang med at vurdere resten af de forbandede sager, så alle kan vide, hvordan han står."

"Det er lige, hvad vi alle ønsker," sagde den skelende Maddison.

"Er der ikke erstatning for sår og tab?" spurgte en lille, rødhåret sømand.

"Nej," svarede Pope.

"Får jeg så ingenting for tabet af min broder?" sagde den rødhårede.

"Du får fanden, får du," svarede Pope.

"Hans andel er væk, når han er død," sagde en rødmosset matros.

"Hvem har lært dig Loven, Moses?" sagde Pope skulende.

Den lille rødhårede mand trak sig mumlende tilbage.

"Hvem skal står for vurderingen?" råbte en sørøver utålmodigt.

"Kaptajnen – hvem kan ellers gøre det?" sagde Bobbin inde fra flokken, og tilføjede omgående: "Med hr. Crystals tilladelse, naturligvis."

"Så lad os da komme i gang," sagde Pope.

Det var blevet middag, før værdien af det hele var blevet beregnet og lagt sammen. Postsækkene var ikke blevet åbnet. Pope afbrød for at holde råd med Crystal, og folkene gik sammen ned for at spise frokost, mens to af dem blev tilbage for at holde vagt over tyvegodset.

En melodisk stemme hørtes nu fra kahytstrappen: "Må jeg nu komme op på dækket?"

"Om et øjeblik," brølede Pope. Han tog en solhøjde og råbte derpå: "Slå otte glas!"

"Otte glas!" gentog Crystal, og en matros slog otte slag på en lille grøn klokke, der hang lidt bag fokkemasten. Kaptajn Pope gik hen til Laura.

De to mænd, der stod vagt, stirrede så øjnene var ved at falde ud af deres huler, på den smukke pige, der stod i kappen. Pope bemærkede det og sendte dem forud for at skaffe; mr. Crystal kunne tage vare på sagerne, indtil mandskabet igen kom agter. Rorgængeren fangede Popes blik, opfattede straks hvad der var fat, og sørgede for at rette sit, i øvrigt ret ondsindede, blik den anden vej.

Pigen kom nu ud på dækket. Hendes røde læber skiltes af glæde for den blide brises kærtegn. Håret løftedes blidt af vinden; øjnene strålede om kap med middagssolen på havet, og den tropiske lød, der var en gave fra hendes fødeland, lånte hendes kinder en fløjlsagtig skønhed.

"Det er herligt igen at indånde denne friske luft efter at have siddet i kahytten så længe," udbrød hun, "det er så kedeligt at sidde dernede."

Før Pope kunne nå at svare, kom Crystal travende. Pope sagde:

"Crystal, tag dig af din kusine lidt, mens regner jeg på mine observationer. Send min tjener agter ved ét glas for at dække vort middagsbord, og ved tre glas, når vi har spist, kan folkene komme agter og se os gennemgå postsækkene."

Hans ord var tydeligt hørbare for manden ved rattet.

Pope stod et øjeblik og så sig omkring ud over havet. Lauras øjne hvilede på hans ansigt, og Crystal bemærkede dette blik. Han lagde sin kvadrant fra sig, og han og Laura spadserede sammen op og ned ad dækket. Pope gik nedenunder; han vendte sig på trappen og kastede et langt, længselsfuldt blik efter hendes skikkelse.

Onkel og kusine gik frem og tilbage i nogen tid uden at sige noget. Så sagde Crystal pludselig, idet han skævede til hende, for at kunne se hendes ansigt uden at dreje hovedet:

"Hvad synes du om Pope?"

"Han er en meget dannet og høflig sømand," svarede hun med et svagt smil. "Han er meget for køn, fornem og velopdragen for en sørøver. Jeg så engang en flok sørøvere komme marcherende gennem gaderne i Kingston, eskorteret af nogle bevæbnede orlogsmatroser. De lignede slet ikke kaptajn Pope."

Crystal åbnede munden i et grin, men der var ingen virkelig munterhed i hans grimasse.

"Han havde ingen ret til at føre dig her om bord," sagde han.

Laura svarede ham ikke.

"Jeg håber," sagde Crystal ligefremt, idet han vendte hovedet for at se lige på hende, "at du ikke har tænkt dig at forelske dig i ham. – Eller er det for sent? Har han allerede smittet dig med sin snak og smiger?" Han standsede op, tungt åndende. "Fanden

heller," vedblev han, "om Jonathan Crystal vil lade nogen af sin familie gifte sig med en sørøver."

"Hvorfor ikke?" sagde Laura køligt.

"Crystal-familien er en respektabel gammel familie, og sørøvere bliver hængt," sagde Crystal sagte.

"Er du måske ikke en sørøver," råbte den smukke pige med flammende øjne, "og bliver du ikke også hængt til sidst?"

"Nej," brølede Crystal i et tonefald, der fik rorgængeren med de onde øjne til at fare sammen og stirre efter dem. "Kan du se denne her? Den vil redde familien Crystal fra vanære," og han trak en pistol frem fra brystet.

"Du gør mig mere bange, end kaptajn Pope nogensinde ville kunne," sagde Laura, der var blevet en smule bleg, skønt hendes stemme var fast og sikker. "Jeg er sikker på, at han er alt for meget gentleman til at finde på at vifte en pige om næsen med en pistol. Gem den tingest af vejen. Folkene vil le ad dig."

"Du skal ikke forelske dig i kaptajn Pope, det siger jeg dig," sagde Pope tvært, idet han gemte sit våben af vejen igen. "Hvordan kan du vide, han ikke allerede er gift?"

"Jeg vil ikke høre på den slags snak," udbrød Laura i en lidt fornærmet tone. "Jeg vil hellere lade ham beskytte mig end dig. Hvad ville min far ikke tænke om en beskytter som dig? Du er altid i dårligt humør, og du ser desuden rædselsfuld ud. Kaptajn Pope er elskværdigheden og betænksomheden selv, og nu vil jeg gå ned i mit lukaf, indtil du kan finde ud af at gøre mig det behageligt i dit selskab." Dermed gik hun ned, til største forundring for den firskårne mand, der stod som naglet til stedet, men alligevel blev blød i knæene, da han så hende forsvinde.

Stewarden var ved at dække bordet nede i kahytten. Laura satte sig ned på en kistebænk og faldt i tanker. Hun var blevet meget oprørt ved at se Crystal trække sin pistol frem; i det øjeblik var hun virkelig bange for ham, og samtidig skammede hun sig over ham; hans arrede, barske sørøverfjæs, der var som læder efter mange år på havet, og hans korte, firkantede, men kraftige skikkelse frastødte hende. Hun stillede ham overfor kaptajn Pope. Lige fra de mødtes havde Pope været blid og lidenskabelig og hengiven. Der fandtes aldrig en smukkere sømand på havet, tænkte hun. Hun trommede med fingrene på knoerne, og blev mere og mere tankefuld. Stewarden kom og gik.

Pludselig åbnedes Popes dør, og kaptajnen kom ud. Han fo'r sammen, så på hende med et henrykt blik og gik straks hen og satte sig ved hendes side.

"Jeg var bange for, at De ville finde det for varmt på dækket," sagde han.

"Det var onkel Crystal, der gjorde mig det for hedt," svarede hun.

"Har De været oppe og skændes?" sagde han smilende.

"Han har aldrig været nogen venlig mand," svarede hun. "Hans liv synes at have været fuldt af skuffelser for ham."

"Jeg har givet ham gode muligheder," sagde Pope. "Jeg holdt meget af ham som skibskammerat, og var glad for at kunne hjælpe ham som en gammel ven. Jeg fordoblede gerne hans andel for Deres skyld. Men han vil ikke have, at jeg beundrer Dem."

Han gjorde en bevægelse som for at tage hendes hånd, trak sig så tilbage, men rødmede samtidig, og hun syntes, han var

smukkere end nogensinde.

Men at fortsætte samtalen i den retning, kaptajnens øjne anviste, ville blive for personligt, og hun skyndte sig at skifte emne.

"Er alt det bytte, jeg har set hobet op på dækket, ikke nok for Dem?" spurgte hun.

"Det er nok for mig. Men vi er jo flere om det."

"Hvad vil Deres andel blive?"

"Omkring to tusinde pund," svarede og smilede ved disse spørgsmål, som han fandt charmerende, så længe de kom fra det skønne ansigt, han så på.

"Og onkel Crystals?"

"Omtrent det samme, når det hele er gjort op," sagde kaptajnen.

"Kan De ikke få folkene til at nøjes med resten, så denne rejse kan få ende, og De kan redde Deres liv?"

"Jeg kan ikke leve af renterne af to tusinde pund," svarede Pope med et suk, "og jeg gør jo ikke galgerebet længere ved at udstrække mit togt og forøge min ejendom. Men jeg er rørt over," vedblev han i sit behageligste tonefald, "at De er så bekymret for min sikkerhed."

Dette var jo ganske tydeligt, og det samme gjaldt hendes rødmen; men hvis Pope havde tænkt sig at gøre kur, blev dette forehavende afbrudt af tilsynekomsten af et rygende varmt stykke salt kød. Frokosten var klar. Crystal blev kaldt ned, Grindal blev hentet for at overtage vagten over byttet, og de to kaptajner og den unge dame satte sig til bords.

Det var tydeligt at se på Crystals ansigt, at han stadig var i dårligt humør. Skønt Pope ikke kunne lade være med i ny og næ

at kaste et beundrende blik på Laura, undlod han dog at fortsætte sit kurmageri lige for øjnene af Jonathan. Da de havde sat sig til rette, sagde Pope:

"Frøken Crystal er bekymret for dig og mig, Johnny; hun så gerne, vi afsluttede denne rejse, før vi bliver fanget og hængt. Jeg har sagt hende, at vi endnu ikke er rige nok."

"Hun behøver ikke at bekymre sig om, hvorvidt vi bliver hængt eller ej," sagde Crystal; "stol kun på, at min død ikke vil vanære dem, der bærer mit navn."

"Men det er dog to forfærdelige alternativer – selvmord eller galgen!" udbrød Laura. "De har begge Deres liv og frihed; der ligger en mindre formue lige her oppe på dækket; kan jeg dog ikke, hvis jeg beder rigtig inderligt," hun fortsatte i et charmerende, vemodigt tryglende tonefald, idet hun så på kaptajn Pope, "få Dem til at sejle hen et sted, hvor De og min onkel kan være i sikkerhed, og tage Dem noget til, som ikke fører til en forfærdelig afslutning?"

"De er en engel!" råbte Pope, der så, at hun skælvede, og at glansen i hendes øjne fordunkledes, som om tårerne ikke var langt borte.

Crystal tyggede stædigt videre på sin mad. Lidt efter sagde han: "Du må hellere holde dig fra dækket, indtil mandskabet er gået forud igen."

"Jeg havde heller ikke tænkt mig, hun skulle på dækket," sagde Pope, og så alvorligt på ham.

"Jeg vil ikke stå og se på," fortsatte Crystal og tømte et halvt krus vand og rom i et drag, "at de bæster glor på hende, og gør bemærkninger om hende. Hun er min kusine, og" – han

udstødte en ed, som fik Laura til at krympe sig synligt – "hun burde slet ikke være her, Pope."

"Jeg vil hellere være her end i en åben båd," sagde Laura med en stemme og et udtryk, som om hun ville overføre noget af sin egen blidhed til den barske og desperate mand.

Popes øjne fik et ondskabsfuldt glimt; det var ikke svært at se, at hans sind var i oprør; alligevel holdt han sin vrede tilbage og begyndte at tale om tingene oppe på dækket og hvordan han vurderede det.

"Hvorom alting er," sagde han, "er der ikke meget af det, som ikke vil være nemt at få bragt i land. De mest værdifulde genstande i byttet kan snildt ligge i en lomme."

Denne påstand førte så til en meningsudveksling. Crystal foreslog, at de skulle sætte kursen direkte mod en havn, få omsat tyvekosterne til rede penge, og så stå til søs igen med tomme lastrum. Pope svarede, at han havde tænkt sig at plyndre et par skibe mere, med mindre han skulle falde i med et, der var lige så rigt som *Madre de Dios*, før han satte kursen mod havn.

"Men hvor længe skal denne rejse da vare?" spurgte Laura.

"Kun længe nok til at nå det mål, vi havde sat os for," svarede Pope. "Deres onkel skal ikke forhindre mig i det; jeg er her for at få mig en formue. Den har jeg ikke fået endnu; intet mindre end ti tusinde pund vil kunne tilfredsstille mig. Hvis kaptajn Crystal ikke er tilfreds, kan han tage sin andel og jeg vil sætte ham over på det første, det bedste skib, vi møder."

"Min kusine kommer med mig," sagde Crystal.

"Gør hun det? Gør hun *det*?" udbrød Pope. Han opdagede, at hans selvbeherskelse var ved at gå fløjten, og sprang op, gav

frøken Laura et af sine mest belevne buk, og ilede op ad kahytstrappen med, idet han holdt sig med en sådan elegance, som Laura aldrig mente at nogen mand nogen sinde ville kunne overgå.

"Ikke desto mindre," sagde Crystal tungt, "hvis jeg forlader skibet her, så kommer du med mig."

"Nu er du er ikke særlig rar, ja ikke engang elskværdig," svarede hun.

"Sååå!" råbte Crystal med et djævelsk grin, "er det nu kommet så vidt, at min egen kusine tager en sørøvers parti mod mig?"

"Du er da lige så meget sørøver som han," svarede hun knibsk og stirrede ham lige i ansigtet med glødende øjne.

Han svor en drøj ed. "Du elsker ham."

Hun rejste sig og gik ind i sit lukaf.

Crystal gjorde sig færdig med måltidet. Der var endnu ikke slået tre glas; han drak to stive krus rom og vand, og gik så op på dækket til Pope. Der stod allerede en halv snes af sørøverne omkring godset. Resten af mandskabet var så småt begyndt at bevæge sig derhen, selv om tiden endnu ikke helt var inde. Pope stod med korslagte arme og stirrede på postsækkene, men det var tydeligt, at hans tanker var andetsteds. Bag ham, halvt liggende ind over rattet, stod den grimmeste mand om bord, et ligefremt fænomen af menneskelig afskyelighed; hans navn var Soggs, og som han stod der og nidstirrede byttet, næsten uden at tage sig af, hvorhen han styrede briggen, fik hans fremstående hjørnetænder ham til at ligne en klapperslange med halvåbent gab. Pope så op og fik øje på Crystal.

"Det ser godt ud," sagde han. "Når glasset bliver løftet, falder indholdet af flasken."

Nogle af sørøverne troede han hentydede til Crystals tilstand, og brød ud i latter. Pope gik tæt hen til Crystal og, uden på mindste måde at virke truende, skønt han heller ikke på nogen måde viste sig venlig, lagde han hånden på den barske sømands skulder, og trak ham hen til rælingen, så de andre ikke kunne høre dem.

"Du vil vel ikke sættes i drift, Johnny?"

"Ikke uden min kusine."

"Hør nu her," sagde Pope, og tog et skridt frem, så han kunne se Crystal lige i øjnene. "Min fader, som var præst i den anglikanske kirke, plejede gerne at fortælle en historie om en katolsk og en anglikansk præst. Den katolske præst fortæller den anglikanske præst, at hvis han ikke tror på den katolske kirke, er han fordømt og vil komme i Helvede. Og den anglikanske præst svarer så, at hvis den katolske præst ikke troede på *hans* kirke, så vil han komme i Helvede. Det han mente var, at enhver har ret til at have sin egen mening om tingene, Johnny, og hvis du ikke bryder om min mening, så er det blot at sige til. – Tag, hvad der er dit," vedblev han og pegede på bunken, "og jeg skal sætte dig om bord i det første skib, vi møder."

"Sætter du os begge om bord?" sagde Crystal bidsk.

"For …," Pope bandede stygt, "jeg skar før halsen over på dig, ja, selv om du lå og sov, før jeg skilte mig ved hende. Hun er mit bytte. Hun er min præmie. Hun elsker mig."

Han drejede om på hælen og gik hen til bunken af plyndringsgods, og Crystal stod ved rælingen og iagttog ham med en dyb panderynken, mens hans hjerne udviklede en plan, hvis primære og afgørende punkt var – det var han ikke for

drukken til at kunne fatte – at han for enhver pris måtte blive om bord på briggen.

20. Postsækkene

Det var nu tid for Pope at åbne postsækkene og undersøge deres indhold. Crystal forlod rælingen, han havde stået og lænet sig til, og nærmede sig de øvrige. Selv om sørøverne var blevet færre, var de stadig en ganske stor forsamling at se til, når de alle var samlede på agterdækket af det lille skib.

Pope så sig rundt iblandt dem, og udvalgte et halvt dusin af de reneste og mest arbejdsomme – fire af dem var de nylig ankomne folk fra *Thetis* – og satte dem i gang med at åbne posten, mens hans selv og Crystal holdt skarpt øje med dem for at de ikke skulle lade noget gå i deres egne lommer. Resten af sørøverne dannede en kreds omkring dem. Det var som at se en flok kannibaler ret ud af Robinson Crusoe. Man skulle tro, det var et eller andet rædsomt orgie, et afskyeligt festmåltid på et antal kogte og stegte fanger, hvor postsækkene gjorde det ud for de ofre, der skulle ædes. Der var næppe én af hele flokken, der kunne læse eller skrive. Brevene havde intet at fortælle de uvidende stakler. De kunne lige så godt være sider, der var revet ud af Det ny Testamente på græsk. Men de større pakker hidsede dem vældigt op.

For hvem kunne sige, hvad der var indeni, før kniven havde flået omslaget op?

Der var adskillige sække med post, og de var alle sammen stopfulde. Indholdet bestod af breve, aviser, små pakker og deslige. De breve, der ikke indeholdt noget af interesse, blev kastet overbord. En tyk konvolut forsynet med bånd og grønt segl, viste sig at indeholde en flad pakke med små diamanter.

Nogle veksler fandt man også. Pengesedler til en værdi af seks hundrede pund. Forskellige småpakker, der indeholdt smykker.

Alt i alt var indholdet af postsækkene slet ikke så skuffende. Pope beholdt aviserne; der fandtes intet læsestof om bord, og han mente, at disse vestindiske aviser ville interessere frøken Crystal. Da sækkene var blevet grundigt gennemgået, hvert eneste brev og hver eneste pakke var blevet åbnet og kastet bort, oplæste Pope de tal, han havde skrevet ned, og fortalte folkene, hvor meget mere værd i rede penge de var blevet siden otte glas.

"Er I tilfredse?" spurgte han.

Ja, alle var tilfredse.

"Læg nu vel mærke til, gutter," udbrød han så, "at det her kun er begyndelsen: Dette togt er ikke til ende, før jeg selv har ti tusinde pund på lommen, og I vil alle være rige, når det mål er nået. Fyld kun krusene og drik på vores held; vi har gjort en god dags arbejde."

Så gav han de mænd, der havde gennemgået postsækkene, ordre til at pakke det hele sammen igen og lægge det ind i hans kahyt. "Der vil det være i sikkerhed," sagde han, "for nu ved vi jo alle, hvad det indeholder, og intet kan blive stjålet, uden at vi vil opdage det."

Adskillige favnfulde aviser, sendt til alle mulige mennesker hjemme i England, lå på skylightet. Crystal satte sig ned, tændte piben, og begyndte at læse. Det stjålne gods var stuvet af vejen og mandskabet var gået forud. Pope kom ud fra sin kahyt, hvor han havde holdt opsyn med det, efterhånden som det blev bragt ned fra dækket. Han var varm og træt. Der var stadig nogle flasker af jarlens champagne tilbage i pantryet. Han trak én op, skænkede sig et glas skummende fuldt, og tømte det

med hele den fuldendte nydelse, som en god vin giver i tropevarmen, når man er træt af at indsuge oceanets salte luft.

Frøken Lauras dør åbnede sig, og hendes smukke ansigt, indrammet af en hat, der var bundet om hagen med et bånd, tittede frem. Pope så hende straks, og rejste sig hurtigt.

"Jeg skulle netop til at banke på Deres dør," sagde han, "for at følge Dem op på dækket."

"Jeg ville være glad for at få et par mundfulde frisk luft," svarede pigen. "Der er også en meget lille kahyt; solens varme på dæksplankerne gør den hed som en ovn, og skønt jeg ikke er bange for dem, hader jeg altså kakerlakker. – Er De færdig med at undersøge postsækkene?" spurgte hun.

"Ja," svarede han. Han lænede sig op ad skottet over for hende, og smilede til hende og tilbad hende.

"Hvad fandt De?"

"Åh, forskellige ting, der gjorde os rigere," svarede han.

"Hvordan kan De dog have hjerte til sådan at stjæle, kaptajn Pope?"

"Det hjerte, jeg har, tilhører Dem," svarede han, "og, som Paddy kunne finde på at sige, havde jeg ingen samvittighed før, så har jeg endnu mindre nu, hvor jeg har mødt Dem, og talt med Dem, fordi ..."

"Fordi hvad?" spurgte hun med hovedet lidt på sned.

"Fordi jeg, foruden min hånd, også må have en formue at kunne lægge for Deres fødder."

Det var en meget irsk måde at anskue tingene på, og ubevidst blev det da også udtalt med en temmelig kraftig accent. Hans irske tonefald morede hende, og hun smilede. Så

kiggede hun op i retning af Crystal, som hun kunne se lidt af, hvor han sad oppe på kanten af skylightet.

"Kunne en ærlig pige," sagde hun så, "selv hvis hun tog Deres ord alvorligt, mon acceptere en rigdom, der var grundlagt ved tyveri og plyndring?"

"Se tilbage i historien," sagde kaptajnen rødmende, "og De vil finde, at to tredjedele af de formuer, som adelen og de fine folk i Storbritannien og Irland har samlet sig, er grundlagt ved tyverier."

"Af armbånd og ørenringe og gammelt sølv?" spurgte pigen alvorligt.

"Kirker blev røvet, klostre plyndret, og ærlige folk holdt op for at berige slyngler, der ikke kunne andet end at slås. Og disse slyngler blev slået til riddere, de blev hædret, og i sidste ende jog de den edderkop, der havde gjort dem til det, de var, ud af dens spind og tog dens plads. De bosatte sig i slotte og borge, der tilhørte andre mennesker. Og hvad er så egentlig forskellen på en ring og et armbånd, som er fisket ud af en postsæk, og en lysestage eller et krucifiks, som er stjålet fra en kirke?"

"Hvis De havde været ejer af *Thetis*, havde De nok ikke ført slet så ivrigt et forsvar for sørøveri," sagde frøken Laura, der dog stadig syntes at have lyst til at blive og fortsætte samtalen med den galante irlænder, mens hendes onkel sad ovenpå og sugede på sin pibe.

"Jeg vover ikke at modsige Dem," sagde Pope. "Deres blik driver enhver logisk tanke ud af mit hoved. – Frøken Crystal – frøken Laura – Laura," råbte han med en pludselig heftighed, som det var tydeligt, han ikke kunne beherske, "vil De være min hustru?"

Den del af Crystal, der var synlig gennem skylightet, forsvandt; hans avis flagrede rundt og forsvandt som en sommerfugl.

"Det er jo latterligt!" svarede hun. Kun en svag skælven i hendes stemme forrådte, at hun var tæt på at tabe fatningen. "Vi er jo fremmede for hinanden – kender kun hinanden så lidt."

"Jeg ville ikke have kunnet kende Dem bedre," udbrød han, idet han nærmede sig hende og greb hendes hånd, som hun lod ham beholde, "om vi så havde sejlet hele Jorden rundt sammen."

Netop i det øjeblik, han sagde dette, kom kaptajn Crystal ned ad trappen.

"Kommer du med op på dækket, Laura?" sagde han.

"Er du i bedre humør nu, onkel Jonathan?" spurgte hun.

"Hør, hvorfor har du noget imod, at denne unge dame er sammen med mig?" sagde Pope, og lagde armene over kors, lænede sig op mod skottet og så på Crystal med et farligt glimt i øjnene.

"Jeg ønsker, at du skal lade min kusine i fred, så længe hun er om bord på denne brig," svarede Crystal i en rå og brutal tone. "Når vi har bragt hende tilbage til hendes fader, kan du gøre kur til hende, hvis du har lyst, og han giver dig lov. Men et menneske, der kan komme til at dingle i galgen for mord, sørøveri og indbrud, skal ikke" – Crystal svor en styg ed – "byde sig til for en af min familie, så længe jeg har en rask højre arm, der kan svinge en huggert."

Pope stod stadig med korslagte arme og det samme onde glimt i øjnene som før, og stirrede et øjeblik på Crystal som for

at afgøre, om han var drukken eller gal. Så sagde han, med en truende gestus hen mod kahytstrappen:

"Gå på dækket, sir, og pas Deres vagt!"

"Kom med mig," sagde Crystal til Laura, og pigen rejste sig straks og gik med sin onkel op ad trappen, idet hun sendte kaptajn Pope et ængsteligt, tryglende blik.

Pope stod et par minutter og støttede sig med den ene hånd på bordet, fordybet i tanker. Hvis der nogensinde havde eksisteret en skurk, så var det denne irlænder, men han havde også sine gode egenskaber; han var en kæk sømand, og han var et menneske, der gerne gjorde en skibskammerat en tjeneste. I alle de skibe, han havde sejlet med, havde han altid været mandskabets yndling. Han havde en smukkere natur under det ydre skind eller hylster, og det var den, Crystal havde oprørt, da han i Lauras påhør havde kaldt ham en morder, tyv og sørøver. "Jeg har myrdet," tænkte han, "jeg har, med risiko for mit eget liv, udplyndret en gammel kone, og det var lige så meget i hans interesse som i min egen. – Men ..." fortsatte han. Det var ikke længere kaptajn Crystal, han måtte konfrontere sig med. Jonathan kunne han blive klar af uden større besvær end hvis det var en af matroserne på mellemdækket. Laura Crystal var kommet imellem. Han elskede hende som en sand gentleman, og ville gøre hende til sin hustru; og han satte også sig selv så højt, at han ikke for en million ville have tilladt sin kærlighed til pigen at gennembryde de barrierer, pigens fader og moder måtte opstille. Han var sørøver, det var sandt; men han var også kaptajn Pope, en gentleman af gammel, hæderlig familie.

Fordybet i tanker gik han ind i sin kahyt.

Skønt solen stod lav, var det meget varmt på dækket. En svag duft af beg og maling fyldte luften. *Gypsy* gled gennem vandet med en fart af omkring fem engelske mil i timen. Det var værd at bemærke, at der ligesom var sket en forandring i briggens udseende, at der i bovsprydets og klyverbommens hældning og hendes stadigt svulmende fok og stagsejl, var kommet et lyttende, længselsfuldt udseende, som om hun, ligesom det kød og blod, hun bar på sig, drømte om kamp og bytte. På forebramråen sad en mand på udkig. *Thetis* havde vakt sørøvernes appetit, og man ville have mere. Folkene bredte sig rundt omkring på dækket i ægte pirat-positurer, drikkende og rygende og snakkende. Oceanet var en endeløs flade af blåt, der i øst gik over aftenens mørkere violette. Der lå en smule dis i horisonten, og højt oppe sejlede et par skyer langsomt forbi.

Laura standsede op for at se på dyngen af aviser, der lå på skylightet. Hun læste et par af overskrifterne, mens Crystal stod skrævende og lod sit blik vandre ud over havet, tilbage til det lille skib, og hen over banden af slyngler, der lå på dækket.

"Nu håber jeg ikke, du har bedt mig op på dækket for at skændes med mig," sagde Laura, idet hun kom hen til ham og fæstede et kampberedt blik på hans barske, vejrbidte ansigt.

"Jeg kender min pligt som din slægtning, og jeg ved, hvad Pope har at gøre som gentleman. Jeg vil gøre min pligt, så hjælpe mig Gud; og han vil blive nødt til at gøre sin," svarede han, og tog et par skridt som en opfordring til, at de skulle spadsere sammen.

"Men han opfører sig som en fuldendt gentleman!" udbrød pigen, idet blodet sted hende til hovedet. "Han er venlig mod mig, og høflig. Det er dig, der er rå og brutal." Han så alvorligt

på hende. "Hvis fader og moder var om bord på dette skib, ville de ikke kunne finde noget upassende i kaptajn Popes opførsel, hvor meget de end ville fordømme jeres håndtering."

I dette øjeblik kom Pope på dækket. Han røg på en cigar. Han gik hen til roret og så, hvilken kurs briggen havde. Med sine sømandsmæssigt blå øjne så han horisonten rundt. Crystal lænede sig mod rælingen, og Laura, der pludselig følte sig lidt til overs, tog en avis fra skylightet og lod, som om hun læste i den. Pope råbte ned gennem lugen, og en mand, der var ved at gøre klar til aftensmaden, bragte en stol op, som kaptajnen anbragte op mod skylightet i skyggen af gaffelsejlet. Den varme, blide vind kærtegnede pigen og bragte hende en smule kølighed. Den vestlige himmel stod i brand; dagen var ved at gå på hæld. Denne glødende horisont, der langsomt gik over i rødt og lilla og forsvandt i mørket østpå, fik en til at tro, at man måtte være i nærheden af Vestindien.

Havet rullede i lange, bløde bølger af flydende guld, der sendte blodrøde glimt når de brødes mod skibet. Briggen bevægede sig blidt fremad; denne form for sejlads var lige så behagelig, som jagtsejlads i juni ved den engelske sydkyst, eller langs Isle of Wights eventyragtigt skønne kyst.

Frøken Laura satte sig. Kaptajn Pope tog en pennekniv frem og skar tre-fire aviser op. Han rakte den unge dame en af dem, og tog selv en anden.

"Hør!" sagde han lidt efter. "Denne her er en uge senere end den, Deres onkel har. Spanierne er blevet hængt." Han læste lidt videre. "Otte af dem, ved Gud." Han fortsatte med at læse. "Den største djævel af dem alle viste sig at være den største kujon til sidst. Denne mand, der har udnyttet kvinder på det groveste og

har taget en flok børn og bundet til et anker, som han kastede ud, som har bundet et skibsmandskab til lugerne og sat ild til skibet – og hør så her, frøken Crystal." Han læste højt: "Denne djævel i menneskelig forklædning bar den yderste rædsel til skue. Hans kobberrøde ansigt var forvandlet til grågrøn. De rødsprængte øjne rullede i deres huler. Han var ude af stand til at gå uden støtte, og han var alt for rædselsslagen til at kysse det krucifiks, som den præst, der gik ved hans side, fra tid til anden holdt frem for ham. – Frøken Laura, vi er ikke den slags sørøvere."

"Nej," udbrød pigen med en svag skælven, "men hvis de fanger jer, bliver I hængt alligevel."

Pope smilede. Så kastede han et blik hen på fordækket, og syntes at få en idé; han råbte på Grindal, og bådsmanden kom agter.

"Er der nogen af mandskabet, der er i stand til at læse?" spurgte Pope.

"Det skal jeg ikke kunne sige," svarede Grindal, der havde drukket tæt, men dog var i stand til at stå lige.

"Find ud af, om der er nogen, der kan læse," sagde Pope i en officersmæssigt bydende tone.

Grindal kom tilbage efter et par minutter og fortalte, at der var en af de sidstankomne matroser, der kunne læse.

"Så giv ham disse her," sagde Pope. "Han kan læse højt af dem. Det kan slå tiden ihjel på hundevagten." Han gav bådsmanden et bundt aviser i favnen.

Folkene var vældig fornøjede med dette; intet kan more en sømand, der har stået til søs længe, som at høre nyt fra land. En avis fra hans egen hjemstavn bringer ham hans by og egn nær;

han hører kirkeklokkerne ringe, ser forretningerne for sig, forstår, hvad der bliver snakket om i byrådet, og kender købmanden, bageren, skrædderen og murermesteren, der er de samme, som han vil møde på gaden, når han kommer i land.

Skønt dagslyset var svindende, var der stadig lys nok til at kunne læse ved. Den matros, der kunne læse, stak piben i lommen og satte sig op på gangspillet, og alle de andre samlede sig omkring ham og lyttede, mens han messede nyhederne som en søvnig præst på en varm dag i kirken; ind imellem kom de andre med bemærkninger, og det ikke mindst, da han læste beskrivelsen af spaniernes hængning.

"Hør, Crystal," råbte Pope pludselig, "hvad mener du om dette?"

Den firskårne mand kom langsomt hen til ham med sin avis i den ene hånd og piben i den anden.

"Dette her ligner et rigt bytte, der er på vej," sagde Pope i en let ophidset tone. "Hvilken dato er avisen fra?" Han så efter og læste den højt. "Aha! Ved Gud, Jonathan, jeg tror den sejler lige i armene på os!" Han læste op fra avisen, alle detaljer vedrørende en stor vestindiefarer på syv hundrede ton, som skulle sejle fra Kingston på en dato, der lå fire eller fem dage efter den udgave af avisen, han holdt i hånden. Hun havde en langt rigere last end *Thetis*. Hun havde tolv tusinde pund i møntet guld og adskillige andre værdifulde varer om bord. Hendes ladning lignede ellers i mange henseender *Thetis*'. Desuden var hun fyldt med passagerer, blandt andet sir Hawkins Tomlins og hans hustru, der var på vej hjem af grunde, der ikke blev oplyst, og havde valgt dette skib, *Alnwick Castle*, fordi der ikke var nogle

orlogsskibe, der sejlede til England på et tidspunkt, der passede Hans Excellence.

Han lagde avisen fra sig, gik nedenunder og kom et par minutter efter op igen medbringende et stort kort over Atlanten. Kortet viste omridset af Antillerne – temmelig groft tegnet, i forhold til vore dages hydrografiske arbejder – og længdegrader mod øst i forhold til briggens nuværende plads. Han lagde kortet ned på dækket tæt ved siden af Laura og lagde sig på knæ på det. Crystal gjorde det samme.

Begge grundede noget over det. Måske havde sørøverne forude også hørt om en rigtlastet vestindiefarer, der afsejlede fra Kingston på den og den dato; nyheden kunne jo lige så vel stå i deres aviser som i Popes, og da de så kaptajnen og styrmanden ligge på knæ på et kort, begyndte de at stirre og skubbe til hinanden, og mange af dem så sig rundt på havet, som om man lige straks kunne se den nedgående sols sidste røde stråler farve vestindiefarerens topsejl i det fjerne.

"Om en uges tid vil vi møde hende," sagde Pope og rejste sig. Crystal rejste sig ligervis; kortet rullede sig sammen af sig selv takket være de metalstivere, der var syet ind i det. "Hvis vi kan tage hende, har vi nok."

"Naturligvis forudsat, hun ikke vrimler med soldater," sagde Crystal.

"Avisen siger ikke noget om soldater," udbrød Pope ærgerligt.

"Der skal altså igen være en kamp," sagde Laura og foldede nervøst sin avis sammen og ud igen. "Hvor skrækkeligt! I kan begge to miste livet, og det blot for en smule penge, der alligevel ikke vil bringe jer noget godt, fordi I ikke er kommet ærligt til dem."

"Når jeg først har fået min formue i land," sagde Pope og smilede til hende med det flammende, lidenskabelige blik, som fik hende til at sænke sit, så overvældende var det, "vil jeg give en katolsk præst et hundrede guineas for at velsigne det, og så vil pengene være så jomfrueligt rene, som var de tjent i den ansigtssved, der er lige så hellig som den daglige bøn."

21. Slaveskibet

Skumringen faldt i øst og overtog lidt efter lidt den vestlige himmel. Den var klar og oversået med stjerner, men nede i kimingen hang nogle skyer.

Netop da det sidste svage, røde skær døde ud, sås et stærkt hvidt lys, som en gigantisk lampe af knust glas, eller en lille måne, glimte på himlen, og begyndte så at falde, ikke med en meteors hurtighed, men med en langsom dalen, som en ballon, der er ved at lande. Den oplyste hele himmelhvælvet, og havet skinnede som is, mens den fortsatte med at dale. Den ramte vandet i omkring en mils afstand og forsvandt; efter nogle få sekunder lød der et hult brag som når en mortér eller en haubitzer går af.

"Havde den ramt os," sagde Grindal, "ville den være gået ret ned gennem bunden, eller måske ligefrem have ramt krudtmagasiner og sprængt os i luften, før vi kunne have sagt hov! Jeg har engang set en russisk fregat, som blev ramt af lynet, det flåede den forreste mast lige ud af hende, og Gud hjælpe mig, om ikke der kom et nyt lynglimt; jeg taler virkelig sandt, frøken, jeg sværger" – slynglen nikkede gentagne gange med sit grimme hoved – "så sandt som jeg står her, et nyt lyn, der gik lige ned i krudtkammeret, og selv om det var en stor skude på et par tusinde ton, sprang hun en halv mil op i luften på en enorm stikflamme!"

"Ja, ja, gå du nu bare forud, Grindal," sagde Pope, "og fortæl dem den gode nyhed om vort næste rige bytte."

Den lallende fulde sømand lo for sig selv, slog sig for panden, og mumlede: "Ja, hør lige – jeg er bare en ganske almindelig sømand – og jeg snakker – som sådan nogle gør." Han vaklede af sted, og hans gang fik én til at tænke på en proptrækker, indtil han forsvandt i mørket forude.

"Han er for fuld til at have vagt," sagde Pope, "jeg har aldrig set ham så fuld; men han er nu en udmærket sørøver, frøken Crystal."

"Jeg tager hans vagt," sagde Crystal.

"Så spiser vi to alene," sagde Pope, idet han så på pigen, hvis ansigt var blegt at se til i stjernelyset. Månen stod først op sent, og var for øvrigt næsten helt aftaget, da den endelig viste sig. Kaptajnen stak hovedet ned gennem skylightet, og brølede ned:

"Hallo, dernede! Får du dækket til aftensmaden?"

"Jeg var netop på vej op for at fortælle, den var klar," svarede stewarden og kom frem under skylightet.

"Crystal," sagde Pope, i et tonefald, som om han havde glemt den ubehagelige ordveksling mellem dem om eftermiddagen, "hvad ville du synes om, hvis vi drejer bi hver aften og ligger stille natten over? Hun skulle nødig løbe forbi os i mørket, John."

"Jeg ville ikke dreje bi endnu, hvis jeg var dig," svarede Crystal, "der er stadig flere mil mellem os."

"Hun kan være blevet drevet frem af en storm hele ugen."

"Eller den kan ligge og rådne i vindstille," svarede Crystal. "Hvis du spørger om min mening," fortsatte den firskårne mand, "så er jeg stemt for blot at mindske sejl, så vi kun fører mærssejl."

"Vi må for enhver pris træffe sammen med hende," sagde Pope, "for jeg vil gerne snart se en ende på denne flakken omkring. Frøken Crystal, tillad mig at ledsage Dem ned til en sørøvers simple aftensmad?"

Han greb hendes hånd med en højtidelig gestus. Crystal gik hen til rattet og tog kompaslampen ud for at tænde sin pibe ved den, satte den på plads igen, men lod samtidig dens lys falde på rorgængerens ansigt.

"Du er en af dem fra *Thetis*, ikke sandt?" sagde han.

"Ja, sir ," lød svaret.

"Hvad synes du om livet her om bord?" spurgte Crystal.

"Jeg har ikke set nok af det endnu til mene noget om det," svarede manden. "Noget af byttet dernede er min andel, men hvis skipper ikke havde lyst til at fortsætte, ville jeg ikke være den første til at protestere."

Crystal sugede lidt på sin pibe uden at sige noget.

"Synes dine kammerater fra *Thetis* om dette liv," spurgte han videre.

"Nå ja, hvis De spørger dem, vil De få det samme at vide som af mig – de har ikke set nok til mene noget om det."

"Jeg kan ikke se," sagde Crystal med sin tvære, kvækkende stemme, "hvorfor nogen skulle behøve at se særlig meget af dette liv for at kende det. Hele historien står skrevet på galgerne rundt om, og selv søfolk, der ellers ikke kan læse, skulle være i stand til at læse dét."

"Jeg må indrømme," udbrød manden med en nervøs drejning på det lille rat, "at udsigten til galgen herfra er noget for tydelig for min smag."

"Det er også min mening," sagde Crystal, hvorved manden hurtigt drejede sig omkring for at prøve at se styrmandens ansigt i stjerneskinnet.

"Hvilke skibe har du sejlet med?" spurgte Crystal.

Rorgængeren strakte sig for at komme til at spytte ud over hakkebrættet, mens han tænkte sig om, og remsede så seks skibsnavne op.

"Jeg kender *Artemisia*. Var Fellowes ikke kaptajn på hende?"

"Kaptajn Fellowes, jo," svarede manden, der var blevet lidt oplivet under samtalen, for sømænd elsker at snakke om gamle dage, og at møde andre mænd, der kender de skibe, de har sejlet med.

"Jeg har fået den tanke," sagde Crystal, og lod som om han gabte, "at dette liv i enhver retning er alt for risikabelt for en mand, der sætter pris på sin hals og sit gode navn og rygte. Og skønt min ven kaptajn Pope går let hen over det, kan jeg ikke få ind i mit hoved, hvordan vi skal få omsat vort bytte uden at blive nappet, alle som en, og blive hængt op."

"Ligesom de der spaniere, Joe læste om," sagde manden.

"Der er næppe en ud af ti sørøvere, ja, næppe en ud af tyve, der kommer fra sin håndtering med livet i behold, eller undgår en eller anden frygtelig straf," sagde Crystal. "Jeg har været kaptajn på mange skibe i min tid, men her går det nedad med mig. Nøden tvang mig til at begynde på dette liv; men nøden er en af den slags kunstnere, der ikke maler smukke blomsterbilleder, som man kan sidde fornøjet og kigge på og tænke på, at der er min fremtid. Den skitse, nøden har tegnet til mig, viser en galge, og det bryder jeg mig ikke om."

Han bandede ofte, mens han afleverede denne tale, og udtalte de sidste seks ord med et tragisk eftertryk, som Pope selv kunne have gjort det.

"Jeg tror," sagde manden ved rattet, "at hvis nogen af os blev trætte af livet her, og ville holde inde, så ville kaptajnen nok ikke være så villig til at sætte os over i et andet skib."

"Jo – han ville sende jer i drift."

"Det ville være forbandet hårdt," sagde rorgængeren. "Ingen kaptajn har ret til at tvinge nogen til at blive sørøver mod hans vilje."

"Tal med nogle af folkene forude, især dine egne gamle skibskammerater," sagde Crystal i en let tone. "Du behøver ikke at nævne noget om denne samtale. Giv mig besked, når ingen andre kan høre os. Jeg kan godt lide dine ligefremme manerer, og jeg tror, at du er en ærlig mand. Hvis mere end halvdelen af skibets besætning er stemt for at afbryde togtet, kan jeg måske overtale kaptajnen til at holde inde og få os bragt i sikkerhed, mens vi stadig har vor hals i behold, og før vi møder *Alnwick Castle*, der kun betyder mere slagteri, måske en smule mere bytte til hver, og endnu en stor forbrydelse at lægge til dem, vi allerede har begået."

Med disse ord gik han bort, og stillede sig op ved siden af skylightet, hvor han kunne se ned i kahytten uden selv at blive set.

Hvad han så, var en veritabel kærlighedsscene, og han knyttede uvilkårligt hånden. Pope havde myrdet en soldat og udplyndret en gammel tante på barbarisk vis. Han havde slået ihjel, røvet og sænket skibe, og Crystal var ganske på det rene med, at denne smukke slyngel før eller siden måtte blive hængt,

hvis han da ikke snød loven og tog sit eget liv eller blev ramt af sygdom, og måtte standse sin karriere, før han blev taget. Han var også vred og skuffet over Lauras ligegyldighed for hans synspunkter og ønsker. Hun tillod Pope at gøre kur til sig, og Jonathan skar tænder ved tanken.

De sad således, at han havde fuldt udsyn til dem begge. De var færdige med at spise. Pope havde sat sig ved siden af Laura og sad nu sidelæns med albuen lænet til bordet og så hende direkte ind i ansigtet; hans fingre var lukket om hans hage og kind, og dækkede til dels hans højre øje. Den summende lyd af hans stemme var meget klar, men Crystal kunne ikke opfange ordene. Popes stilling udtrykte en høj grad af alvor, og hans blik havde tilbedelsens anspændthed. Et glas rom og vand stod ved hans albue, og der stod en flaske champagne foran frøken Laura, der åbenbart lyttede til hende med stor interesse, og fra tid til anden også med et glimt af nydelse i det smukke ansigt, når hun lod et blik falde på sin tilbeder.

Uden tvivl vidste hun, at hendes onkel var oppe på dækket, men det blik hun af og til sendte op gennem skylightet fandt ham ikke i mørket.

Crystal tog hatten af og tørrede sig over panden. På himlen sås hyppige stjerneskud over masteknapperne, og ude i den nordøstlige horisont kom der af og til violette lynglimt. Den firskårne mand var tørstig og sulten, og det, at Grindal var for fuld til at afløse ham, fik hans irritation til at stige, især da han bemærkede at de to i kahytten ikke viste mindste tegn til at komme op og holde ham med selskab.

Han forlod skylightet og gik langsomt forud. Mørket stod tæt nede på dækket og omkring kabyssen, på grund af sejlenes

skygger. Hist og her så man gløden fra tændte piber, hvis ejermænd havde fundet heden nede på mellemdækket for trykkende, og lå i grupper rundt omkring på dækket.

Crystal gik omtrent så langt som til storbåden, der stod i sine klamper agter for kabyssen, og næsten udfyldt hele rummet mellem denne og storlugen. Selv i dette mørke kunne man skelne omridset af den. Hun var en god stor båd, og han betragtede hende i nogen tid, fordi han havde en plan summende rundt i hovedet som en indelukket hveps, en plan, der måske betød, at han ville komme til at sejle bort i den.

En lille gruppe matroser stod og talte sammen i nærheden af båden, men de tav, så længe Crystal stod der. Hvorfor viste styrmanden så megen interesse for storbåden lige nu? Hvilken ny plan havde han og kaptajnen udklækket? Havde det måske noget at gøre med at få sendt byttet i land?

"Jeg har tænkt over noget," sagde så en af mændene til Crystal, "ville vor bedste mulighed for at få omsat alle de der ure og smykker og alt det andet til mønt ikke være at lade kaptajnen og Dem få det ned i storbåden, og gå i land med det, mens briggen her bliver liggende langt borte ude af sigte? Det hele ville kunne stuves af vejen under agtertoften, og man kunne gå i havn under foregivende af, at der var sket en ulykke."

"Ja," sagde en anden barsk, "og dem, der går i land med godset, kunne så forsvinde med alle vores andele i lommen, når det hele var omsat."

"Gamle nar," sagde den anden, "tror du de ville efterlade alle de rare guineas her? Hvis dem i båden forsvandt med vores del, skulle vi jo nok vide at tage os pænt af deres del af guldet."

"Hør, hvad er det?" råbte en mand og sprang, pegende ud i mørket i retning af omkring fire streger om læ bov.

Det var strålende rød sky, der bevægede sig langsomt af sted, som om den blev kastet rundt af vinden.

"Det må vel være månen, der er på vej op," sagde en anden.

"Vil du kalde dig sømænd, og du kan ikke se forskel på månen og et skib i brand?"

Havet stod kulsort mod det gyldne skær, og Crystal sagde, efter at have betragtet det indgående: "Det er en sky, der genspejler lyset fra et skib i brand."

Han gik hen til skylightet og prajede ned til parret dernede med et brøl, der omgående fik Pope på benene.

"Fartøj i brand på læ bov!"

"Jeg kommer op," sagde Pope.

Et par minutter efter kom han op på dækket med sin kikkert i den ene hånd og frøken Lauras hånd i den anden.

"Jo, det er ganske sikkert en brand," sagde han. "Se blot, hvor det blafrer. Men det er kun et genskær." Han sænkede kikkerten.

Kikkerten havde fortalt ham, at der under horisonten lå et skib og brændte, og at nogle store skyer, der lå lige over det, i dette øjeblik blev farvet af flammerne.

"Jeg går ned og får min aftensmad," sagde Crystal, og forsvandt ned ad trappen.

"Sæt kurs mod det lys," råbte Pope til rorgængeren. Derpå brølede han til nogle af folkene om at sætte storbrasen til og trimme sejlene.

Der findes næppe meget, der er mere frygteligt end synet af et brændende skib på havet. Hun oplyser hele den mægtige

ensomhed, hvori hun brænder, og understreger derved sin forladthed og hjælpeløshed. Hun kan være fyldt op med mandskab og passagerer, og en del når vel væk i bådene; men mange må blive tilbage, og flammerne driver dem, som slanger af ild, der hvæsende farer rundt i rigningen og træværket, fra sted til sted, indtil de til sidst må kaste sig i havet. I deres dødsangst klatrer de ud på klyverbommen eller bovsprydet, hænger fast på den, hænger under den, klynger sig til den, men må til sidst slippe. Bølger af varme, den tætte røg, der brydes af stikflammer, driver andre endnu videre; en hel klynge er kravlet ud på klyverbommen. Og nu er hele skibet en brølende vulkan; fra lugerne står flammerne mange meter op, helt op til røjlen, og en for en må staklerne, der klynger sig til det tynde rundholt, skrigende give slip. En er dog endnu tilbage. Men idet han vender blikket håbløst mod Guds himmel, eksploderer krudtkammeret; en glimt som fra selve solen lyser havet op; brændende stumper flyver gennem luften; ja, hele stormasten med top- og bramsejl skyder ret op mod zenith som et flammende spyd, der er kastet af en kæmpemæssig hånd. Og så er det forbi. Den sidste stump tømmer falder i vandet, syder og sortner. Månen kaster sit blege skær over sceneriet, og gennem røgen ser man tre både, som sorte blækklatter på det store, oplyste hav.

Crystal kom ud af kahytten. Han havde spist og drukket godt. Hans vrede var kølet en smule af; han havde taget sin beslutning, tænkt grundigt over sin plan, og var nu sikker på sig selv. Hen gik hen til rælingen, stak hovedet ud over den, og stirrede længe på den brændende himmel.

"Johnny," sagde Pope, der nærmede sig med Laura ved sin side, "din kusine mener, at skibet derude er *Alnwick Castle*. Hvis det er rigtigt, så er jeg færdig – og det efter skuffelsen med *Madre de Dios*."

"Er her da så få skibe, at hun netop skulle være *Alnwick Castle*?" svarede Crystal. "Det dér var ikke noget særlig stort skib."

"Hvordan ved du det?" spurgte Laura.

"Af det lys, hun spreder. Hvor har du din kikkert, Pope?"

Han satte kikkerten for øjet. Jeg har mødt gamle sømænd, der med klagende og brudt stemme har påstået, at en kikkert ikke er til nogen nytte om natten til søs. Ikke engang til at se på månen, måske? Ikke til at forstørre den svage lilla skær i horisonten til en betydelig masse af rødt, lyset fra en fjern skibslanterne? Det er ikke alle gamle sømænd, der bliver kloge med alderen.

Crystals øjenlåg gemte på et par øjne, der så som en høgs, og aldrig bedre, end når han havde fået en passende mængde spiritus indenbords. Han rettede kikkerten mod lysskæret, og man kunne se det røde lys i hans øjne.

"Man kan af og til se hende mellem flammerne," sagde han. "Noget med to master; bestemt ikke nogen vestindiefarer."

Pope tog kikkerten også efter.

"Klar til at tage mod hendes både," sagde Crystal. "Klar til at modtage en mængde folk, Dick." Laura blev meget overrasket ved at høre sin onkel kalde kaptajn Pope Dick, og mente, at denne frimodighed måtte skyldes et for dybt kig i romflasken. At det var ganske almindeligt, at gamle skibskammerater kaldte hinanden ved fornavn, kunne hun jo ikke vide.

"Hvad sker der, hvis vi falder ind med hendes besætning?"

"Jeg vil gerne vide, hvilket skib det," svarede Pope, og sænkede kikkerten. "Hun ser ud til at være en skonnert. Hun kan meget vel være en sørøver. Vi skal ikke have flere af dem samlet op. De kunne finde på at skære halsen over på os, og det ville ikke være så heldigt."

"Men du vil redde dem, hvem de så end er, ikke?" spurgte Laura.

"Jeg vil gøre alt, hvad der kan glæde dig," svarede Pope.

Det brændende skib lå stille, mens briggen stod ned på hende med næsten firkantbrasede ræer. Der lå et kraftigt ildskær over vandet, og *Gypsy*s kølvand var som et langsomt fremadglidende meteors strålende hale. Matroserne var stærkt interesserede i det brændende skib, og trængtes på bakken for at se. På hver side af brandskæret stod horisonten i en hård, sort linje, men på den anden side af briggen var den borte, og himmel og hav løb ud i et med hinanden. Der var intet at se ud over det enorme flammeskær. De kunne ikke se tegn på nogen som helst både. Synet lod ikke en storslået solnedgang noget efter, ikke mindst på grund af skyerne, der kastede skæret tilbage og sendte det videre op mod den stjernestrøede himmel.

Efter en halv times tid – brisen fortsatte med at blæse jævnt – kunne de skelne omridset af fartøjet med det blotte øje ved lyset fra hendes egen ild. Nu viste Popes kikkert, at hun var stor, smuk skonnert.

"Hvor kan hendes besætning være blevet af?" sagde Crystal, idet han lod blikket glide ud over vandet.

"De må være styret sydefter," svarede Pope, "siden de ikke er her på denne side."

Der gik endnu en halv times tid; klokken var nu hen ved halv ti. Skibet brændte endnu stærkt; hun var vel nu en mils vej borte.

"Vi intet gøre her," sagde Pope. "Læg roret om på den gamle kurs, mr. Crystal, og lad os komme videre."

"Lad os gå lidt nærmere," udbrød Laura, "det er jo virkelig et fantastisk syn."

Pigen havde ret, for skibet så i dette øjeblik ud, som om det var lavet af hvidglødende metal, der flød på havet. Skroget var indhyllet i ild; den smule, der var tilbage af spærrene lignede streger af levende lys. Alt det fedt og de fødevarer ombord, der havde frembragt røgen, var nu åbenbart brændt op, og fartøjet træskrog brændte klart med så lidt dis omkring sig, at genskæret på himlen slet ikke blev fordunklet.

Der gik endnu et kvarter; Pope havde beordret Crystal til at lægge roret om. Netop da han udstedte denne ordre, eksploderede det andet skib, det var som et pludseligt lynglimt efterfulgt af et sort mørke, der langsomt bredte sig, efterhånden som de sidste gløder faldt ned og slukkedes. Efter få minutter var havet klart igen, og man kunne se den uendelige, bølgende flade helt ud til horisonten.

"Lad alt være, som det er," råbte Pope. "Vi sejler hen over det sted, hvor hun forsvandt."

"Der er ikke noget for os at finde der," svarede Crystal gnavent.

"Sikke klart morilden skinner!" udbrød Laura, idet hun lænede sig ud over siden. "Jeg har aldrig før set det så strålende før."

Pludselig hørtes et højt råb af flere stemmer forude.

"Pas på, hvad der kommer drivende der!"

"Gud hjælpe mig, om ikke det er en kvinde, der svømmer."

"Hvad er det, hun har i hånden?"

Genstanden, hvad det så var, måtte være kommet op langs siden, og søfolkene kom løbende agterud for ikke at slippe det af syne.

"Oh!" skreg Laura, "det er en sort kvinde, hun holder sit barn op mod os. Oh, frels hende! frels hende!"

Fosforskinnet i vandet lyste nu så stærkt, at man kunne se den sorte, svømmende kvinde lige så tydeligt, som man kan se omridset af sin egen hånd ved lyset fra en spritflamme. Hun holdt et lille, sort barn oppe med den ene hånd, mens hun svagt forsøgte at svømme med den anden. Det var tydeligt, at hun var ved at drukne, og i løbet af et par minutter måtte synke. Hun var for svag til at råbe. Hendes stumme bøn var hjerteskærende. Nogen mente at kunne se det hvide i hendes øjne, mens hun langsomt gled forbi.

"Ved Gud, jeg kan ikke udholde dette syn!" råbte Pope. "Ned med roret, Crystal, og sørg for at få mig samlet op igen."

Netop som han sagde dette, sank negerinden, men moderkærligheden fornægtede sig ikke selv i det yderste øjeblik; idet hun sank, lykkedes det hende at efterlade barnet flydende på ryggen, og der lå det, måske dødt, i hvert tilfælde ubevægeligt, i lysskæret fra morilden i briggens kølvand.

"Oh, frels det, frels det!" råbte Laura hændervridende.

På et øjeblik havde Pope kastet sin hat og jakke fra sig og trukket sine støvler af. I et par spring var han ude på hakkebrættet, og kastede sig – dog ikke fra nogen særlig stor højde – ud i de lysende hvirvler under gillingen.

Roret blev lagt hårdt ned, og briggen vendte sig ganske langsomt, mens Crystal råbte til et par af folkene om at få styrbords låringsbåd sat i vandet og samle kaptajnen op. Han var en udmærket svømmer; som i alt andet, han gav sig af med, var han også her en mester. Laura, der lænede sig ud over hakkebrættet, iagttog åndeløst den sorte plet i kølvandet, der var kaptajnens hoved. Førend båden havde rørt vandet, havde Pope grebet barnet, og holdt det klar af vandet, mens han svømmede rask med den højre arm mod briggen, der nu lå skælvende op i vinden uden at bevæge sig.

"Sørøver eller ej, han er et ædelt menneske," råbte Laura med en høj og klar stemme.

"Han havde aldrig gjort dette, hvis du ikke havde været her til at se det," sagde Crystal.

Denne bemærkning fik manden ved roret til at spidse øren.

"Han har frelst et menneskeliv," sagde Laura, "og den stakkels sorte moders kærlighed fik sin belønning."

"Vær ikke for sikker på, at han har frelst noget liv," sagde Crystal hæst. "Og selv om han så har, hvad skal det så gøre godt for?"

Rorsmanden lo; Crystal hørte det, men tog ikke notits af det.

Pope kom hurtigt op i båden, efter at han først havde langet sin lille sorte pakke op over rælingen. Næppe var han kommet op, og roerne havde endnu ikke fået tid til at smide årerne i vandet for at ro tilbage, før Pope havde rejst sig op og idet han pegede ned i vandet ved siden af båden og med en klar irsk accent råbte over mod briggen:

"Se engang, frøken Crystal, det kan man kalde frelse i sidste øjeblik."

I det mystiske skær, der lå over vandet, kunne alle se ham pege, og det han pegede på var et klart og tydelige omrids af noget der sneg sig af sted lige under vandfladen. Det var en kæmpemæssig haj, en af de største af sin slags; denne djævel svømmede efter båden langs briggens side, og Pope så over rælingen, hvordan den fik vandet til glimte, idet den forsvandt ned i dybet. Kort efter var han oppe på dækket med det lille sorte væsen i armene. Båden blev hugget an og hejset op, og Crystal gav straks ordre til at brase fuldt.

"Hvem tager sig af denne her?" sagde Pope, idet han gik hen mod Laura.

"De er en rigtig sømand!" udbrød hun begejstret.

"For så søde ord havde jeg gerne mistet et ben til den haj," sagde Pope, fra hvis fødder vandet drev i strømme ud over dæksplankerne.

"Giv mig barnet," udbrød hun. "Er det i live?"

"Det er vådt," svarede han, "og glat som en ål."

"Giv mig det," gentog hun, og tog det lille sorte væsen, der var næsten usynligt, i armene, og gik ned i kahytten med det.

Crystal gik hen til rælingen, og mens han stirrede ned i det morildsoplyste hav, bandede han stygt og længe for sig selv.

22. Popes død

Intet, som Pope kunne have foretaget sig, kunne have hævet ham så højt i Lauras øjne, som det, at han sprang ud for at redde det lille sorte barn. Han gik ned til hende i kahytten, efter at han havde talt et par ord med Crystal, og de sad nu sammen med en flaske champagne og nogle kiks foran sig.

Han kunne ikke tage fejl; han havde fremkaldt en beundring hos hende, der hastigt forvandlede sig til kærlighed. Midt under en af hans lidenskabelige taler begyndte barnet ulykkeligvis at skrige. Dens stemme lignede ikke et hvidt barns mere, end en negers hæse stemme ligner den hvide europæers. En fils raspen var en kønnere musik end dette barns hylen.

"Dette kan ikke gå," sagde Pope og brød af, "ingen af os vil få noget søvn med den skrighals i nærheden."

Laura gik ind i sin egen kahyt, hvor hun fik trøstet det lille sorte væsen, så det tav. Da hun kom ud derfra, var Crystal kommet ned ad trappen efter noget at drikke – altid efter noget at drikke … Hans stemme fik atter vækket barnet, og igen fik Laura beroliget det og lagt det til at sove.

"Vi får ingen hvile, hvis den lille sorte skralde giver lyd hvert andet øjeblik," sagde Crystal. "Hvorfor skulle du absolut redde det, Dick?"

"Nej, virkelig, onkel!" udbrød Laura, idet hun kom hen til bordet.

Crystal så mørkt på hende. Så fyldte han et krus halvt op med brandy, hældte en smule vand i det, og drak.

"Hvad skal vi gøre?" spurgte Pope og så polisk på Laura. "John, hvad ville du sige til en god omgang helstegt småbarn til middag i morgen? Folk i Irland fik denne ret anbefalet af en meget berømt kok: Selveste Dane Swift. Har du nogensinde hørt om ham?"

Crystal undlod at svare. Pope fortsatte i en let kommanderende tone:

"Vi må have barnet ud herfra. Han kan komme hen på mellemdækket. Folkene vil gøre ham til deres kæledægge. Alle besætninger kan lide at have en kæledægge, og et lille barn er lige så godt som en abe."

Efter morgenmaden næste dag fulgte kaptajnen Laura op på dækket, stillede en stol frem til hende i skyggen af gaffelsejlet, og lagde et par aviser frem på dækket ved siden af den. Det var Crystals sovevagt; og da den firskårne mand havde gjort sig færdig med morgenmaden, gik han i køjen for at sove.

"De har været så venlig mod mig, kaptajn Pope," sagde Laura en smule nervøst og drejede en avis rundt og rundt i skødet, "og jeg vil hade mig selv for at spørge Dem om noget, der kunne virke utaknemmeligt."

"Vær dog ikke så formel!" udbrød Pope. "Jeg elsker Dem, tal kun til mig, min kæreste, som om De også elskede mig."

Hun rødmede og svarede: "Jeg må sige, hvad der ligger mig på hjerte, på min egen måde. Jeg har en fader og en moder. Jeg har venner, der venter på i England. Før eller siden må det komme dem for øre, at *Thetis* blev plyndret og boret i sænk af sørøvere, som bortførte mig ombord på deres skib. Vil det komme til at vare længe, før jeg bliver i stand til at sende dem et budskab om, at jeg er i sikkerhed, og på forunderlig vis er

truffet sammen med onkel Jonathan, og bliver behandlet lige så godt, som hvis jeg stadig var om bord på *Thetis*?"

"Giv mig blot tid, til vi har mødt *Alnwick Castle*," svarede Pope. "De ved, at De skal være min hustru?"

"Oh, kaptajn Pope," råbte hun, idet hun skævede til rorsmanden, der, med Grindal ved sin side, stod ikke så langt væk fra dem, "De vil først tillade mig at komme hjem?"

"Min kære pige ..." Han tav. Han brød sig ikke om at fortælle hende, at hvis hun tog hjem, ville hun aldrig se ham mere, for han førte et liv med strikken lagt om halsen; ikke en gang hans kærlighed ville kunne lokke ham til at vise sig på steder, hvor hvem som helst kunne gribe fat i enden af rebet og overlade den til den nærmeste bøddel. Han afbrød sig selv med en svag rødmen, der imidlertid kun øgede hans mandhaftige skønhed, og bøjede sig over mod hende.

"Giv mig tid, min kæreste pige. Alt skal nok blive godt for dig, og derhjemme skal alle Deres ønsker blive opfyldt. Det er ikke i overensstemmelse med naturens hellige love, at en sådan skønhed som De forbliver ugift, eller at De ikke engang skulle få en mand ved Deres side, der kan forstå Dem og beundre Dem. – Jeg elsker Dem af hele mit hjerte," fortsatte han i en sagte, blød, sødmefyldt tone, "og hvis De ikke elsker mig igen med samme varme, er det kun fordi, De ikke har haft tid til at opdage, at under sørøverens hylster findes en ærlig sømand og en gentleman."

Derpå gik Pope agterud til Grindal, og pigen foldede en avis ud for at skjule sine brændende kinder bag den.

"Grindal," sagde Pope, "sig til Bobbin, at han skal blive til vejrs og holde udkig. Og kom så ned i min kahyt, for jeg vil veksle et

par ord med dig."

Grindal prajede røjlen og beordrede den lille, skælvende skikkelse derop til at blive, hvor han var og holde skarpt udkig. Pope gik nedenunder, og satte sig tænksom ved bordet i sin kahyt med hånden under kinden. Omkring ham lå alt deres bytte fra hele togtet. Det repræsenterede mange penge, men kun for en enkelt eller to; hvis det blev delt ud i femogtyve eller tredive dele, ville hver del kun være ubetydelig.

Grindal bankede på hans dør med en næve som et kalfatjern. Pope bad ham komme ind. Hans grove, ubehagelige træk viste alle tegn på forundring og nysgerrighed. Straks han var kommet ind i den lille kahyt, blev luften gennemtrængt af lugten af spiritus, men manden var ikke drukken. En hel del stærke slurke var passeret gennem halsen på ham til morgen, men han var helt klar i hovedet, og han kunne stå uden at vakle.

"Sid ned," sagde Pope, "du er gammel her i gårde og en ærlig mand, og jeg har lyst til at få en snak med dig."

Bådsmanden satte sig på en kistebænk med albuen støttet på kasserne med guineas. Pope kastede en cigar hen til ham.

"Jeg skal betro dig noget, Grindal," sagde kaptajnen. "Jeg er bange for, at mr. Crystal ikke længere er til at stole på. Han er ked af, at hans kusine er med her om bord. Jeg har bemærket, at han ved et par lejligheder har talt med nogle af folkene, og selv om jeg måske ikke vil sige, at han har til hensigt at starte et mytteri, er jeg sikker på, at han ønsker at afslutte dette togt så snart som muligt for at komme i sikkerhed i land sammen med sin kusine."

"Det har jeg ikke hørt noget til," svarede bådsmanden hæst, idet han rejste sig for at tænde sin cigar ved flammen fra det

lille fyrtøj, Pope havde for vane at benytte.

"Alt det bytte, vi har taget indtil nu, er herinde," sagde Pope. "Se nøje på det, og du vil finde, at dets værdi, når det bliver delt ud på hver mand her om bord, lader noget tilbage at ønske."

Bådsmanden lod et blodskudt blik løbe rundt i kahytten.

"Altså," fortsatte Pope blidt, "hvis mr. Crystal ikke er fornøjet med at vi fortsætter, er han ikke en af os, han er ikke rigtig med os, og jo før han forsvinder, des bedre."

"Det er rigtigt!" sagde bådsmanden.

"Der er også nogle af folkene," fortsatte Pope, "vi godt kunne klare os foruden. Ikke endnu – ikke før vi møder den vestindiefarer, vi er på udkig efter. Hvis hun skulle vise sig at være en god pris, så vil byttet blive en pæn lille sum til hver, især hvis vi tynder godt ud i mandskabet."

"Jeg kan godt se, hvor De vil hen," sagde Grindal og nikkede tungt. "Hvis jeg skal være ærlig, har jeg selv i nogle dage tænkt på noget lignende, men Fanden tage mig, om jeg kunne have troet, at mr. Crystal ville svigte."

"Han ville være forblevet loyal, hvis det ikke havde været for hans kusine," sagde Pope, stadig i en sagte, fortrolig tone. "Hans kusine er min; han har ikke noget at sige over hende. Har du nogensinde været på et slaveskib?"

"Jeg har faret med to slaveskibe," svarede Grindal.

"Så må du have oplevet et og andet!" råbte Pope med en ed og blik, der glødede af beundring.

"Der er flere penge at tjene på slavefarten," sagde Grindal, "end ved sørøveri."

"Det er rigtigt!" udbrød Pope og lænede sig ivrigt frem mod den anden, idet han stærkt ophidset slog i bordet, "hør nu på,

hvad jeg har at sige! Jeg har en idé – jeg vil ikke sige en hensigt; for du er her, for at vi kan lægge råd op – altså, min idé er at tage *Alnwick Castle*, hvis vi træffer sammen med hende; sende folkene ombord i drift, og sætte mr. Crystal om bord på hende sammen med så mange af folkene, vi kan undvære."

"De mener, tvinge dem derover?" sagde Grindal.

"Ja."

"Hvor mange ville De beholde her på briggen, sir?"

"Det kommer an på, hvor mange der er tilbage efter kampen. Lad os bare sige tolv, med Dem som førstestyrmand. På den måde vil byttet til hver mand blive ganske smukt."

"Og hvis vi ikke træffer sammen med *Alnwick Castle*?" sagde bådsmanden og skelede, idet han prøvede at se ned på asken for enden af hans cigar.

"Så bliver vi nødt til at sende dem i drift," sagde Pope.

"Det bliver svært at skille dem ad," sagde bådsmanden efter at have tænkt sig lidt om. "Jeg vil tale med Bill, og få ham med på det, men jeg kan ikke love, at han ikke vil sladre til Tom, som er en af dem, vi gerne vil af med."

"I enhver sammensværgelse ombord på et skib," sagde Pope, "nå man udvise stor betænksomhed, og kende sine folk. Du kender dine folk bedre end jeg gør. Du er den, som bedst kan finde ud af, hvem af dem der vil være med til at sende deres kammerater i bådene, så vi kan få en ende på dette sørøvertogt, komme ud af det med en god gevinst, og derefter gå i slavefart."

"Nå, det er det, De mener?"

"Ja vist er det det. Her har vi skibet, og her har jeg manden," sagde Pope og smilede kærligt og konspiratorisk til sin rå medsammensvorne.

Bådsmanden var igen faldet i tanker, mens kaptajnen uden ophold iagttog ham.

"Der er jo folkene fra *Thetis*," sagde Grindal. "Det er fem. Mr. Crystal giver seks. Endnu syv eller otte, så er vi nede på det antal, vi har brug for."

"Jeg tænkte nok, du ville forstå, hvad jeg mente. Med disse tolv vil vi gå rundt om Hornet og finde en havn, hvor vi kan omsætte byttet til mønt, hvor jeg kan blive gift, og hvor jeg vil efterlade min hustru i et hyggeligt lille hjem, indtil jeg har fået samlet den formue, der skal til, for at jeg kan leve som en gentleman resten af mine dage. Når vi har hvilet ud en tid, tager vi en ladning ind til negermarkedet, og jeg vil sige dig, Grindal, hvis – men det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om – hvis jeg ser, at du er en ærlig og pålidelig mand, så vil jeg, hvis dette slavetogt betaler sig for mig, vende hjem til min kone og lade dig få kommandoen her ombord på et nyt slavetogt, og halvdelen af, hvad du fortjener, skal være dit eget, og jeg vil lade dig få briggen som gave, når jeg har tjent nok. Hvad synes du om det?"

"Åh," svarede Grindal, hvis smil blev bredere og bredere under Popes lille tale, "det er ikke ofte, en mand som mig får et sådant tilbud. – Jeg er Deres mand, sir, med hud og hår," tilføjede han med en drøj ed.

Klokken ni fulgte Pope Laura op på dækket for at spadsere med hende. Der lå en svag dis over himmelhvælvet. Kun et par enkelte stjerner skinnede sparsomt; det var en mørk nat, kun en svag, blafrende vind anedes fra nord, engang imellem kom et stød, der fik topsejlet til at bugne og atter hænge slapt.

Rigningen knagede let, mens briggen lå småt duvende på de lange dønninger.

Det var Crystals sovevagt. Han var imidlertid ikke tørnet ind. Han sad ved kahytsbordet og røg på en pibe, og drak, men med usædvanlig tilbageholdenhed. Nogle røde stjerner betegnede gløden i piberne hos rygerne forude; der kom et dæmpet lysskær fra mellemdækket, genskæret fra storlugen var for svagt til at forstyrre det øje, der søgte at gennemtrænge det dybe mørke på dækket.

"Dette," sagde Pope, "bliver en våd nat. Kan du mærke køligheden?"

"Det er i hvert fald blevet køligere," svarede Laura.

"Det hele kommer til at stå i ét inden en time," sagde Pope. "Det ville være ærgerligt, hvis vestindiefareren passerede os i denne nat!"

"Jeg er bange for dette møde," sagde Laura.

"Åh, det bliver en let fangst," sagde Pope. "Det bliver måske ikke engang nødvendigt at affyre et skud. I hvert fald kommer det hele til at foregår på det andet skib, og du kan sidde nede i kahytten og læse aviser, mens det går på."

"Hvordan skulle jeg kunne læse aviser, når der er mænd i færd med at slå hinanden ihjel så nær ved."

"Jeg ville ønske," sagde Pope, "at jeg kunne blive en mere heroisk skikkelse i dine øjne. Jeg kan ikke lide, at du i dit rene og smukke hjerte forbinder mig med så lav en håndtering som kamp og plyndring. Gud skal vide, at jeg ville give hver en penny tilbage, jeg har taget, og vil tage fremover, hvis jeg vidste, hvordan jeg skulle komme ærligt til den samme sum."

"Du var heroisk nok for mig i går nat, da du kastede dig over bord efter barnet" sagde Laura.

"Hvordan," vedblev han, "skal jeg kunne underholde dig som den ædle frøken, du er født til at være?"

"Oh, kaptajn Pope, De må ikke tale sådan om at underholde mig," og hendes stemme lød, som om hun rødmede betragteligt og som om hendes åndedræt blev holdt tilbage.

"De har lovet at blive min hustru, Laura," sagde han.

"Nej, det har jeg ikke lovet Dem, ikke endnu. Jeg må først komme hjem, jeg må præsentere Dem for min fader og min moder." Hendes stemme skælvede.

"Oh, mit hjertes lys, du må blive min hustru!" sagde Pope og greb hendes hånd; og da hun ikke trak den tilbage, gik de videre på det mørke dæk med flettede fingre.

Idet de passerede skylightet lød der en vældig gaben nedefra. Crystal var ved at tørne ind. Forude kunne man skimte Grindal i lavmælt samtale med to-tre andre sømænd. Pope fortsatte sin spadseretur på dækket sammen med Laura. Han holdt hendes hånd fast i sin, og løftede den fra tid til anden til læberne for at kysse den. Han talte om Valparaiso som den havn, han efter al sandsynlighed ville sætte kurs mod, hvis han skulle være så heldig at træffe sammen med *Alnwick Castle*. Han fortalte hende også, at han håbede at gøre hende til sin hustru i denne havn, og at han ville lade hende tilbage i et lille hjem, lunt og sikkert – han havde bekendte i Valparaiso – mens han selv sejlede tilbage rundt om Hornet på slavetogt mod Afrikas kyst.

Hendes tavshed udtrykte hendes overraskelse. Han prøvede at fange et glimt af hendes ansigt, hver gang de passerede skylightet, men uden held. Hun var aldrig før blevet gjort så

ihærdigt kur til. Her var en tilbeder, der opstillede sine egne planer og fremtidsudsigter, og fik hende til at passe ind i dem med kæk, passioneret ridderlighed, som om hun fulgte hvert eneste ord med blindt og elskovsfuldt samtykke.

Pludselig begyndte det at regne med små, fine dråber. Regnen forenede sig med nattemørket, og havet fortonede sig til et vagt blændværk, så man ikke kunne afgøre, om briggen flød i luften eller på vandet, hvis det ikke var for morilden i kølvandet, og den svage gurglen under gillingen. Kaptajn Pope råbte til Grindal, at han skulle sørge for at holde skarpt udkig, og førte så frøken Crystal nedenunder.

Kort efter, at de havde sagt hinanden godnat, gik Pope atter på dæk for at ryge en cigar, før han tørnede ind for et par timer. Den fine regn fortsatte med at falde. Han kaldte Grindal hen til sig, og de stod sammen i læ af en låringsbåd, der til en vis grad også skjulte dem.

"Jeg tror ikke," sagde bådsmanden lidt efter, "at det bliver så svært, som jeg havde regnet med. Jeg mener, at føre Deres plan ud i livet. Jeg forhørte mig lidt hos nogle af folkene her til aften."

"Nuvel?"

"Ja," fortsatte bådsmanden, "det ser mig ud til, at de alle sammen er vældig bange for deres hals, og ville være svært villige til at gå til andre farvande, hver mand med sin del af byttet. Et slavetogt, med en god hyre, ville være efter deres hoveder. Så sagde jeg til dem, at vi var for mange om at dele byttet i Deres kahyt, til at hver man kunne få en ordentlig andel. Og de sagde, at hvis vi ikke tog flere priser, hvordan skulle byttet så blive forøget? Ved at nogle af dem overlod de andre

deres andel, sagde jeg på en betydningsfuld måde. "Hvem ville være så rar at gøre sådan noget," spurgte en af dem så. Jo, svarede jeg, hvis nogle af os var enige om dette her, behøvede vi jo ikke at vente på, at de andre ville være med."

Pope lyttede åndeløs. Da han opdagede, at Grindal havde holdt inde, sagde han: "Nåh?" igen, og Grindal svarede:

"Ja, så kunne jeg jo se, at de faldt i tanker, og for at lade dem forstå bedre, hvad jeg mente, begyndte jeg at spinde en ende om en flok sørøvere på et skib. På det her skib var der en stor skat, sagde jeg, byttet fra otte-ti rigtlastede fartøjer; og hver mands andel var stor og smuk. Hvad gjorde de så? sagde jeg. Jo, der var fyrre mand på det skib, og tyve af dem, anført af bådsmanden, sådan sagde jeg, står op en nat, skalker luger over de andre, overtager skibet ved at blæse hjernen ud på kaptajnen og hans styrmand, og næste dag sætter de de andre i drift i et par både, og på den måde bliver deres andele dobbelt så store som før."

"Godt," sagde Pope.

"Det var selvfølgelig løgn fra ende til anden," sagde Grindal, "jeg fandt på det efter Deres plan. Men der er nu ikke noget bedre at gøre end at spinde en ende, når man skal have sådan nogle folk til at forstå, hvad man mener."

"Og hvad, hvis de begynder at sludre løs om, hvad du har sagt," udbrød Pope.

"Det sker der ikke noget ved," svarede bådsmanden. "Men jeg regner nu ikke med, at de gør det. Jeg tror de tog det som en slags nedladenhed fra min side. De mener, at hvis der var nogen virkelig mening med det, Grindal sagde, ville han ikke

have sagt det til dem, hvis han ikke mente, at de skulle være blandt dem, der skulle gøre oprør og overtage skibet her."

Pope var meget tilfreds med denne udlægning. Hvis man skal sammenligne en sammensværgelse med et æg, er man jo nødt til ruge på det, før man kan udklække det.

Den fine regn fortsatte med at falde. Det så ud til at blive en lang, mørk, våd nat. De fleste af mandskabet havde søgt ly nede på mellemdækket. Det lille fartøj gik for små sejl, og vinden var så svag, og fremdriften så lille, at hun næppe efterlod sig noget kølvand. Efter at have talt længe med Grindal – de stod henne foran stormasten, så rorsmanden ikke på nogen mulig måde kunne høre hvad de sagde – gik Pope ned. Klokken var omkring elleve. Kahytslampen brændte svagt. Han lænede sig et øjeblik til bordet, hensunket i tanker. Han følte sig ligesom lidt ængstelig til mode. Han antog, at grunden til dette var, at nogle af besætningen nu vidste, at bådsmanden havde fattet en desperat plan. Havde det været klogt at skænke Grindal sin fortrolighed? Men det måtte gøres, og der var kun en måde at gøre det på. Efter at have drukket et krus brandy og vand gik han til køjs.

Ved midnatstid kom Grindal ned og vækkede Crystal, som straks tørnede ud. Det var stadig mørkt som i graven, og det regnede. Crystal spurgte bådsmanden, om der var en mand på udkig.

"Ja," svarede Grindal.

"Hvorfor det? Hvad er der at se?" sagde Crystal.

"Kaptajnens ordrer," sagde Grindal, og forlod så dækket for få noget at drikke, og hvile i fire timer.

Vagtskiftet havde forårsaget den sædvanlige forvirring på mellemdækket. Halvdelen tørnede ud, resten tørnede ind, og barnet græd sørgmodigt, fordi det var blevet vækket af støjen, men blev trøstet af en ikke uvenlig hånd. Crystal prajede masten, men fandt, at der ingen var til at holde udkig. Folkene på den forudgående vagt var kommet ned, og styrmanden sendte ikke ny op i stedet.

Vagten kom op, men sømænd er ikke glade for at tørne ud, blot for at se, hvor meget det regner. Disse sørøvere udnyttede følgelig de rettigheder, der var forbundet med at være ombord på et sørøverskib, og søgte atter ly på mellemdækket for at ryge, drikke og slænge sig i deres køjer; lugen blev dog stående åben, så de kunne komme op med kort varsel.

Et kvarter i et, mens det stadig regnede stærkt, og natten var mørk som blæk, kom tre mand gående over dækket fra kabyssen, gik forbi Crystal, og forsvandt med blottede fødder ned i kahytten. Crystal listede agterud til roret, idet han sørgede for at træde så let, at hans støvlers knirken ikke kunne høres gennem dækket. Han vekslede et par ord med rorsmanden, der viste sig at være en af folkene fra *Thetis*.

"De skal slå ham ned uden barmhjertighed, hvis han bliver vækket ved deres komme," sagde den firskårne mand.

"Men hvis han skyder på dem?" sagde rorsmanden.

"Den mand, der passer på døren, ville dræbe ham først," svarede Crystal.

Lidt efter kom to af matroserne op ad kahytstrappen, stille som spøgelser, bærende våbenkisten mellem sig. De blev fulgt af den tredje mand, der straks lukkede og låsede nedgangen til kahytten. I det svage lysskær fra skylightet, bevæbnede Crystal

og de tre andre sig med huggerter og pistoler. Disse sidste var ladte, og der manglede kun fænghætterne. Crystal stak en tredje pistol ind på brystet.

"Send mig de andre agter," sagde han med hæs, dirrende stemme.

De tre mænd gik forud, og som skygger, der kom ud af mørket og regnen, samlede fem andre mænd sig ved våbenkisten og bevæbnede sig fra den. Mens de gjorde dette, lukkede Crystal sagte skylightet.

"Så," sagde han hviskende, på den måde den taler, hvis liv eller død afhænger af hans hurtighed og snarrådighed. "To af jer springer hen og lukker forlugen. Og så videre med storlugen!"

De ilede forud, befalingerne var hurtigt udførte. Lugerne blev lukket over den lille brigs lastrum Den ene, der holdt regnen ude fra mellemdækket, var allerede på, den anden lå ovenpå den. På et øjeblik var den klampet til, den stærke jernstang kørt ind gennem kramperne, og folkene nedenunder var fanget lige så sikkert, som hvis de var i fængsel i Newgate. Den forreste luge var nemmere endnu; de to mænd behøvede blot at trække den over og lukke og låse den.

"Se efter, at der ikke er andre end os på dækket," råbte Crystal, og tre-fire af dem gik på jagt i den dybe skygge langs dækket.

I dette øjeblik hørte de en høj banken på kahytsdøren; de kunne også svagt høre nogle råb fra mellemdækket, efterfulgt af flere slag, muligvis med en håndspage.

"Pas på ved lugen!" råbte Crystal, ligeglad med om nogen hørte ham, nu da briggen var hans. Fulgt af to af mændene

ilede han agter.

Der blev banket stadig mere og mere rasende. Crystal trak sin huggert og åbnede en af dørene. Popes skikkelse viste sig i klar profil mod den svage belysning fra kahytslampen.

"Hvad i helvede er dette her?" brølede Pope.

Han holdt en pistol i hånden, og tog to skridt fremad, idet han i sit raseri søgte at bryde sig vej ud. Med nærmest dyrisk brutalitet gav Crystal Pope et forfærdeligt slag over hånden med den flade side af huggerten; pistolen, der var ladt, gik af, idet den faldt ned ad kahytstrappen.

"Åh, Gud!" råbte Pope.

"Briggen er vores. Overgiv dig, Pope, eller du er en død mand!" brølede Crystal.

Uden at svare vendte Pope sig om og sprang ind i kahytten og videre ind i sit eget lukaf, fulgt af Crystal og to andre. Skønt Crystal var hurtig, var Pope endnu hurtigere, han var let til bens som en hare; før Crystal havde nået den andens lukaf, havde den tapre irske slyngel grebet sin huggert, der hang ved siden af hans køje, havde vendt sig om og stod kampklar – en forfærdelig skikkelse, fuld af raseri, smerte og had.

"Er det sådan, du belønner mig, din forbandede skurk!" var alt, hvad han sagde, og deres klinger mødtes til lyden af skrigene fra Laura, der var kommet frem i sin dør.

"Folkene er fanget under lugerne! – briggen er min! – overgiv dig! – du må, for vi er ti beslutsomme mænd mod dig!" Crystal stønnede af anstrengelse, idet Pope desperat drev ham tilbage ind i kahytten. Her var der bedre plads; og nu, da de kunne se hinanden i ansigtet, kæmpede de begge for at dræbe.

"Tilbage, din kujon!" skreg Laura, og ilede mod en af matroserne, der skulle til at springe på Pope.

For sent! Fyren greb irlænderen ved kraven under det lange hår. Pope vaklede, hans sabel fo'r rundt i luften uden at ramme noget, og i næste øjeblik drev Crystal sin huggert gennem sin gamle skibskammerats hjerte.

23. Enden

Kaptajn Pope lå død på sin ryg. Der var et hul i skjorten over hans hjerte; den var mørk af blod, og der flød blod ud på gulvtæppet under ham. Laura Crystal lå besvimet hen over liget med sin venstre arm om hans hals og sit sorte hår spredt ud over hans. Crystals ansigt var forfærdeligt at skue, det havde antaget en grønlig, voksagtig kulør, og musklerne arbejdede vildt.

"Jeg havde hellere gjort alt andet end dette. Det var ham selv, der tvang mig. Han burde have overgivet sig," sagde han, skælvende og rystende, idet han skiftevis så på liget og på sin huggert, der var stribet af hans skibskammerats hjerteblod.

Han gik hen til bordet, et øjeblik vaklede han, som om han havde fået gift af en eller anden slags, og hældte et halvt krus fuldt med ren rom, som han drak i et drag.

"Løft damen op, og læg hende ind i hendes lukaf," sagde han, og så: "Læg det lig ind i hans lukaf, så jeg ikke skal se på det."

Dette blev gjort, og Crystal greb efter sin huggert, løb op på dækket, kort efter fulgt af de andre, der tog sig tid til at tage et par slurke af romflasken på vejen.

Regnen faldt stadig, og man kunne høre små skvulp, når vandet løb ud af spygatterne. Det var så mørkt, at man måtte stå lige ved siden af en anden for at være sikker på, at han ikke blot var en skygge i natten. Crystal gik hen til storlugen, hvor to bevæbnede mænd stod vagt.

"Er alt roligt dernede?" sagde han.

"De banker en del," svarede en af dem. "Der har også været noget råben. Men hvordan skal man kunne høre, hvad de mener gennem denne kraftige overdækning? De har været stille de sidste tre-fire minutter."

"Bakken ohøj!" råbte Crystal.

"Hallo, sir," lød en stemme fra mørket.

"Er alt roligt derhenne?"

"De har også banket en del her. De er rolige nu."

"Hold skarpt øje; det gælder jeres liv, og hug enhver ned, der forsøger at bryde ud," råbte Crystal.

"Ay, ay, sir," ekkoede det i mørket.

"Der bliver nederdrægtig varmt dernede med lugerne skalkede," sagde en af vagterne ved storlugen.

"De har rigeligt at drikke til at holde sig afkølede med," svarede Crystal. "Er der andre på dæk end vore egne folk?"

"Ikke en sjæl," lød svaret.

Crystals stemme afslørede, at han var grebet af rædsel og i stærkt oprør. Han havde aldrig regnet med den mulighed, at han skulle dræbe Pope. Hans plan med hans ven havde været den samme, som hans ven havde lagt for ham. Pope skulle have været sendt i drift sammen med de af sørøverne, som Crystal ikke havde brug for. Men den arrede sørøver, der ikke havde mistanke om Popes forræderi, havde været lidt forud for ham med sin egen desperate plan, og Pope lå nu myrdet på gulvet i sit lukaf, ligegyldig for bytte og kærlighed; og seksten-sytten mand sad indesluttet i briggens hede lastrum som lænkede slaver på et slaveskib.

Crystal gik agterud til rattet, og så ned på kompasset. Den sært gammeldags, oplyste skive viste, at kursen var stik mod

Kingston, Jamaica; denne kurs skulle ikke ændres. Han fortalte manden ved roret, at kaptajn Pope var død, dræbt af hans hånd, hans vens hånd, og at han sørgede over det. Hans stemme blev brudt af en hulken.

"Han ville selv have dræbt Dem, sir," sagde rorsmanden.

Da daggryet kom, havde det ikke regnet i næsten en time. Vinden var forsvundet, men da det melankolske grå morgenlys viste sig over kimingen i øst, afslørede det nogle forrevne skyer, der drev op fra nordvest og varslede, at der kunne ventes vind fra den kant.

Den kom da også, som de ventede det. Den kom strømmende over kanten af havet og fik små muntre bølgetoppe til at rejse sig. De var tilstrækkelig mange til at bevogte lugerne og trimme sejlene, og mens skyerne sejlede af sted mod sydvest, og store huller åbnede sig mod en lysende blå himmel i alle retninger, og gav den hvidglødende sol lov til at kaste sine stråler i striber ned på havfladen. Briggen lagde rælingen til og skummede rask af sted med lasten fuld af halvkvalte mænd og en kaptajn, der lå lig i sin kahyt, i retning mod det grønne, strålende Jamaica.

Crystal havde nu kommandoen. Han beordrede to af kanonerne ladt med skrå og kardæsker; de blev derpå kørt hen til storlugen. Halvdelen af lugen blev løftet af, og samtidig lod man kanonmundingerne pege derned.

Aldrig så snart havde dagslyset fået adgang til lastrummet, før et halvt dusin mænd kom hen og stod og kiggede op. De havde ingen skydevåben, de havde i det hele taget ingen som helt våben til hverken forsvar eller angreb. Deres mørke, skulende fjæs gloede op i kanonmundingen som om de var vilde

dyr, der var parat til at gå løs på dem. En af dem var Grindal. Han fik øje på Crystal og råbte:

"Hvad skal det gøre godt for at lukke os inde hernede?"

Han drev af sved, og hans frastødende fjæs var mere end sædvanligt grimt og opsvulmet af hjælpeløst raseri.

"I skal ikke prøve på at bryde ud. I kan jo se, hvad I har i vente," sagde Crystal og klappede et af kanonløbene, "hvis I ikke forholder jer i ro. I har rigeligt med forsyninger dernede, og vand og spiritus i overflod."

"Hvad har vi gjort for at fortjene dette?" brølede Grindal. "Vi er skikkelige mænd. Vi er villige til at slås."

"Jeres kaptajn er død, og skibet er mit," svarede Crystal. "Forhold I jer blot i ro, eller vi bliver nødt til at fyre på jer."

Crystal gik nu hen i bakken med to af sine folk, idet han efterlod storlugen vel bevogtet og alt beredt på at affyre kanonen, hvis de dernede skulle vise sig besværlige. Han åbnede lugen og kaldte på Popes steward, der straks kom til syne, missende med øjnene mod det skarpe lys.

"Hvad er der galt med den satans krog, siden vi er blevet lukket inde herned," råbte en hæs stemme fra den mørke kahyt nedenunder.

"Thomas," sagde Crystal til stewarden, "du er en ordentlig og respektabel mand, og jeg har tillid til dig. Kaptajn Pope er død. Jeg er nu kaptajn på briggen her, og de fleste af mandskabet er lukket nede i lasten. Du skal ikke spørge hvorfor, min ven, det må du selv regne ud. Gå nu hen og tænd op i kabyssen, og få noget morgenmad på bordet til mig og damen og mine folk. Jeg vil regne dig for en af os, og frelse din hals, så du kan komme i land med lommen fuld af guineas."

"Hvorfor får vi ikke noget svar?" lød kanonerens hæse stemme nede fra det mørke folkelukaf.

"Og når du så er færdig med maden," fortsatte Crystal, "og har serveret den, kan du sy kaptajn Popes lig ind i en køje; sørg for at lægge et par kugler ved fødderne. Men før du syr ham ind – jeg vil ikke se mere til ham – så gå lige hans lommer igennem. Forstår du mig?"

Manden svarede "ja". Han var en kløgtig fyr, og indså, at han var heldig i forhold til de øvrige, og skyndte sig at gå hen i kabyssen for at få det bedste ud af sit held.

"I kan komme op," råbte Crystal ned ad forlugen.

Tre skikkelser kom ravende op som om de var blinde: Den ene var kanoneren, den næste tømmermanden og den tredje var kokken. De begyndte straks at stille spørgsmål; de bandede og svor; de sagde, at de var villige til at tørne til og gøre deres arbejde på briggen. Som svar blev de skubbet fremad med spidsen af en huggert og mundingen af en pistol, og drevet ned på mellemdækket til de andre.

Crystals højeste ønske var at få de indesluttede matroser bort fra skibet. De kunne når som helst bryde ud, og selv om de ingen våben havde, kunne de være lige så farlige, som hvis de havde; de var næsten dobbelt så mange som Crystals parti, og Crystal regnede med, at enhver af dem var rasende gale efter at være blevet narret, udplyndret og forrådt. Hvis de overtog briggen, hvordan ville det så gå Laura? Dem firskårne, barsk udseende mand var ikke nogen beslutsom person. Han havde udtænkt og forkastet adskillige planer. En af dem havde for eksempel været, at han ville foreslå dem at stuve byttet ned i storbåden, fornagle kanonerne, og efter at have fjernet

jernstangen fra lugen, uden dog at løfte den af, ville han så forlade briggen sammen med Laura og sine forbundsfæller. Men efter at have udkastet denne plan, havde han tænkt, "Nej": Sørøverne ville bryde ud, jagte ham og sejle ham ned. Og hvordan ville hans kusine kunne udholde at tilbringe flere dage, måske uger, i en åben båd?

Han befalede at stænge storlugen, mens de spiste morgenmad – én vagt ville så være tilstrækkeligt. Netop som lugen blev lagt over, lød en kraftig stemme dernede fra:

"Vi har krudtet hernede, og vi vil lade hele skuden blæse ad helvede til, hvis I ikke lader os komme ud."

Men lugen blev alligevel lagt på, for det var en af den slags bombastiske trusler, som en sømand med Crystals lange erfaring ikke tog mere notits af end en hvilken som helst anden drøj ed. Der var for mange af dem, vidste han, til at de kunne blive enige om en hævn, og sørøvere er kun mennesker, der styres af menneskelige følelser, og de holder ikke af at skade sig selv.

"De kunne sprænge lugen af, sir," sagde vagten til Crystal.

"Så slår vi dem ned med kanonerne," lød svaret. "De kender mig. Hundene har fundet deres herre."

Han gav stewarden ordre til at bringe hans morgenmad op på dækket, hvor den blev sat frem på skylightet. Mens han spiste, kom Laura ud fra kahytten og stillede sig over for ham. Hun var bleg som et lig, og hendes skønhed havde fået den sammenfaldne farveløshed, man kan se i fjerdragten på en smuk fugl, når den bliver syg. Hendes strålende, mørke øjne var blyagtigt matte og havde fået et modløst udtryk af sorg og gråd.

"Har du spist?" sagde han.

"Jeg kan ikke spise," svarede hun. "Oh, onkel, hvorfor dræbte du ham?"

Han stirrede på hende med mørk mine og rynket pande. Han fortsatte med at tygge sin mad på samme manér som en drøvtyggende tyr. Hun blev bange for hans blik, og sagde i en anden tone:

"Siden jeg nu er under din beskyttelse, vil du så sige mig, hvad du har tænkt dig at gøre?"

"Ja," svarede han, "jeg skal sige dig det. Når briggen her er blevet klar af de slyngler," han nikkede sidelæns ned mod storlugen, "vil jeg sætte kurs efter din faders hus. Vi har i øjeblikket kurs lige mod Kingston, Jamaica. Du vil der blive sendt i land med et budskab fra mig til din fader, som da vil kommer her om bord. Hvis han nægter at hjælpe mig, skal jeg nok se at klare mig alene. Imidlertid er du i sikkerhed, skønt jeg vel ikke kan vente, at du vil takke mig."

Stewarden kom ud fra kahytten for at se, om Crystal manglede noget. Crystal sagde til ham:

"Få nu gjort liget smukt i stand, og husk at lægge to kanonkugler ved. Vi skal begrave ham fra kahytsvinduet, du og jeg alene."

De bevæbnede matroser fra *Thetis* og de øvrige af dem, der havde sluttet sig til dem, var blevet færdige med morgenmaden, og sad nu og røg på deres piber rundt om den lille kabys. Manden ved roret og ham, der stod vagt ved storlugen blev afløst, og fik også deres morgenmåltid. Da de var færdige og tilbage på deres poster, begyndte Crystal at udstede ordrer. Storbåden skulle sættes i vandet og provianteres; den kunne rumme alle dem, der skulle sættes i den. Folkene gik rask til

værks, og Crystal tog selv en tørn ved taljerne. De nærede alle en hemmelig frygt for, at de indesluttede ville gøre alvor af deres trussel om sprænge briggen i luften.

Snart blev båden svinget ud og sænket ned i vandet; briggen drejede bi. Tønder med brød, nogle oste, og en del andre sager blev stuvet ned i hende sammen med en rigelig forsyning af vand; masten blev rejst, det store luggersejl gjort klar til at sætte, og roret blev sat i vandet. Storlugen blev nu løftet af, mens de bevæbnede mænd stod omkring den, Crystal satte foden på kanten og råbte derned:

"Hallo, dernede! Op med jer, alle sammen, to ad gangen."

Da han havde sagt det, kom Grindal og tre-fire andre sørøvere, alle godt drukne, til syne i lyset under lugen, og bådsmanden råbte op: "Hvad vil I gøre med os?"

"Storbåden ligger klar til jer ved siden," svarede Crystal.

"Skal vi sendes i drift?" sagde den grimme slyngel.

Crystal tak en pistol frem fra brystet, han var rasende. Han brølede med en drøj ed: "Hvis I har tænkt jer at stå der og spørge mig ud i stedet for at adlyde min ordre og komme på dæk to ad gangen, sender jeg jer en kugle for panden!"

Grindal veg tilbage og dækkede instinktivt ansigtet med armen.

"Hvis," brølede Crystal, "hvis du giver mig det mindste besvær" – han bandede igen stygt – "så rydder jeg mellemdækket med de her kanoner; jeg slagter hver evige eneste en af jer!"

Således talte en sand sørøver; det var ikke længere kaptajn Pope, men Djævelen selv, der kommanderede skibet, og selv

hans egne folk stirrede en smule ængstelige på denne vilde, arrede sømand, der stod der med løftet pistol og rasende mine.

"Kom så!" sagde Grindal, og han og en anden kom op ad stigen.

"Ned i båden med jer!" råbte Crystal.

Et par af de bevæbnede matroser sprang hen for at bevogte falderebet. Grindals følgesvend sprang ned i båden; bådsmanden satte sin store, behårede næve på rælingen og vendte sig om for at spørge: "Får vi ikke lov at tage vores andel af byttet med os?"

"Hvis du en gang til spørger om noget, er du dødsens," svarede Crystal, og nærmede sig ham med spændt pistol; alle som så til ventede at se våbnet spy ild og manden falde.

Falde gjorde han, men det var ned i båden; at dømme efter hans eder og forbandelser var han endog særdeles meget i live!

På samme måde kom resten af sørøverne op fra mellemdækket, to ad gangen, og hvert par måtte være væk, før det næste fik lov at komme op.

Al deres skulen, hæse mumlen, eller morderiske sideblikke var ingen nytte til; de behøvede kun at kaste et blik på Crystal for at læse død, nådesløs og omgående, i hans træk.

Der manglede til sidst kun tre mand; man råbte på dem; så gik fire af folkene fra *Thetis* ned efter dem, og fandt dem døddrukne, sanseløse som de planker, de lå på. De blev båret op på dækket og smidt som var de døde ådsler ned i båden ovenpå de andre, der modtog den umenneskelige ladning med hyl og forbandelser.

"Stød så fra, sæt sejl, og forsvind med jer!" brølede Crystal. "Hvis I ikke er agterude om et minut, fyrer jeg på jer og skyder

jer i sænk."

De mest fornuftige af dem fik hejst sejlet. Grindal satte sig på agtertoften og greb rorpinden. Vandet slubrede med en fedtet lyd mellem de to fartøjer, og storbåden, der lå forholdsvis højt på trods af sin tunge last, gled bort langs siden, kom agterud, og flere om bord på den truede med knyttede næver efter Crystal, idet de hylede eder og forbandelser efter ham i deres hjælpeløse vrede.

"Så er vi af med dem," sagde Crystal. Og efter at have kastet et sidste blik efter båden og undersøgt horisonten, bad han den mand, der tidligere havde læst aviser højt på gangspillet, om at holde udkig, hvorefter han gik med tunge skridt ned ad kahytstrappen.

Idet han kom ind i kahytten, kom Popes steward ud fra sin afdøde herres lukaf.

"Har du gjort ham færdig?" spurgte Crystal.

"Han er færdig til at sende af sted, sir," svarede manden.

Han kendte Crystal, og da han var bange for ham, havde han arbejdet hurtigt. Der, syet ind i en hængekøje med et par kanonkugler ved benene, lå alt, hvad der var tilbage af den modige irlænder, kaptajn Richard Pope. Dette syn kunne Crystal udholde, for der var intet andet at se end en stor bylt på gulvet, og Crystal manglede den forestillingsevne, følelse og medfølelse, der kunne have gjort ham i stand til at lade sit blik trænge gennem det hvide lærred og endnu en gang se, blot i nogle få øjeblikke, ind i det ansigt, som hans erindring kunne vise ham.

"Jeg vil ikke have noget postyr," sagde han. "Ingen bønner. Ikke noget af den slags."

Agtervinduet blev lukket op, det samme vindue, hvorigennem den tidligere ejer af denne brig, der havde oplevet så mange sælsomme eventyr, havde kastet sig i havet for at undgå galgen.

"Hjælp mig med at bære ham," fortsatte Crystal.

De løftede liget op, bar det hen til vinduet, og lod det, med fødderne forrest, glide ud og ned i det blå dyb.

På så skammelig vis sluttede kaptajn Popes livsbane. Han var en irlænder, der havde begået hundredvis af forbrydelser, havde mange af en slyngels bedste egenskaber, og mange romantiske dyder.

Der skete nu det, at da den fregat, der havde jagtet *Gypsy*, var vendt tilbage til de to fartøjer, hun ledsagede, faldt hun snart efter ind med Hans Majestæts ti-kanoners orlogsbrig *Turk*. Fartøjerne blev lagt bi, og en løjtnant fra *Turk* gik, som svar på hendes signaler, om bord på fregatten. Her fortalte man ham, at en sørøverbrig ved navn *Gypsy* befandt sig i disse farvande, og at hun havde været på udkig efter *Madre de Dios*; da hun ikke havde antruffet denne, var hun uden tvivl sejlet videre ud mod alle sørøverskibes lykkelige jagtområde, havet ud for det spanske Amerika. Da *Turk* nu var på vej mod Vestindien, bad man hende holde skarpt udkig efter briggen, at sikre sig ved efterretninger fra forbipasserende skibe, om hun var blevet set, og at meddele andre orlogsskibe, man måtte møde, at et sådant skib var undervejs i disse farvande.

H.M.S. Turk satte straks alle sejl til, og – som man siger i sømandssproget – klemte dygtigt på. Resultatet var, at hun passerede *Gypsy* en nat omtrent ti mil til luvart, mens briggen lå

for små sejl uden at opdage hende, og orlogsskibet forcerede derefter sin sejlads.

Fire dage senere talte *Turk* med H.M.S. korvetten *Saxon*, der var på vej hjem fra Vestindien med en del syge og invalide soldater om bord. Den videregav de efterretninger, den havde fået fra fregatten, og fra det øjeblik holdt *Saxon* skarpt udkig efter alt, hvad der lignede to master med firkantede sejl fra dæk til top. Man kunne ikke tage fejl af briggen, blev der sagt; hun var skarpt bygget i vandgangen, og hendes kobberforhudning var næsten ny; man kendte antallet af kanoner, hun førte, og folkene om bord på *Saxon* vidste også, at hun havde ekstra lange kanoner både for og agter.

Alle disse oplysninger havde man, som det kan tænkes, fået fra kaptajnen på fregatten og folkene fra den sørøverskonnert, den havde kapret.

Denne samtale mellem to orlogsskibe skulle vise sig at blive Crystals ulykke. Hvordan kunne det også have været anderledes? En ti-kanoners brig var sejlet forud for *Gypsy* og havde meldt hendes ankomst; for fulde sejl kløvede hun de blå bølger, trompeterede sine alarmsignaler ud over havet, og Crystal kom luntende i hendes kølvand uden tanke for, at nyheden om hans ankomst sammen med en beskrivelse af hans brig var gået forud for ham.

Fra den dag, hvor Pope døde, fik han fire dages fred, takket være vejret, der vedblev at være overordentlig smukt, og en blid og kølig brise. Han første forretning var at udnævne en styrmand; han valgte den nyligt tilkomne mand, der kunne læse; han udvalgte også en kok, og en af dem, der havde været mellem briggens oprindelige mandskab tog ophold i kabyssen.

Briggen syntes ganske forandret: Man hørte kun få eder, og man så ikke nogle grupper af modbydeligt udseende sørøvere, der drev om på dækket, svedende, rygende, spyttende og udstødende deres forbandelser rundt om i skyggerne.

"Vi er et ærligt skib," fortalte Crystal besætningen, da han udnævnte den mand, der kunne læse til fartøjets nye styrmand. "Vi vil fordele byttet dernede på ny. Der er guineas i mængde. Resten af byttet vil vi vurdere om, dele de rede penge, og blive enige om at fordele sølvet, smykkerne, urene og alt det andet."

Den barske sørøver havde nemlig igen skiftet mening. Han mente, at deres bytte, som bestod af rede penge og almindelige værdigenstande ville kunne bringes i land uden særlig stor risiko for opdagelse. Briggen skulle blive ude i rum sø, mens han sendte Laura ind til Kingston i en af bådene, og han var allerede ved at studere kortene over Jamaica for at se, hvor han bedst kunne skille sig af med briggen. Han vidste, at folkene ville bifalde denne plan, forudsat de alle kunne komme i land med deres del af byttet og livet i behold.

I øjeblikket kunne han ikke se nogen anden måde at afslutte dette mærkværdige togt med *Gypsy*. Han havde nu helt forkastet sin tidligere plan, fra dengang han havde snakket om fremtiden med Pope, om at sejle briggen til Sydamerika og gemme sig i en eller anden solbeskinnet, frugtbar provins.

Imidlertid havde Laura efter den første dags græmmelse og rædsel taget sig sammen, og var nu mere rolig at se til. Hun var ikke mere bange for sin onkel Jonathan. Måske havde hun indset, at hun ikke havde været synderlig imødekommende overfor den barske slyngels forsøg på at redde hende fra en forfærdelig fare. Tænk, hvis Crystal ikke havde gjort noget som

helst, og Pope var gået hen og var faldet overbord eller var blevet dræbt under et slag? Eller hvis besætningen havde gjort mytteri og dræbt deres kaptajner? Hvad ville der så være blevet af hende, en smuk ung kvinde, alene og i hænderne på den værste flok banditter, der nogensinde havde set et skibsdæk? Sådanne tanker kom hende til hjælp, og gjorde hende i nogen grad mere blidt stemt mod Crystal, især når hun kom på dækket og så den forandring, der var sket med besætningen, ja ligefrem med hele briggen.

I de fire dage, jeg her taler om, fik de adskillige sejl i sigte, blandt andre et stort fuldrigget skib, der meget vel kunne have være *Alnwick Castle*, men hun lå under horisonten, så man kun så toppen af hendes master, og nysgerrigheden var ikke længere helt så fremherskende om bord på briggen. Så kom den fjerde morgen, og ved et glas, hvilket er så meget som klokken halv ni på formiddagsvagten, befandt Laura og hendes onkel sig siddende ved kahytsbordet og spiste morgenmad, mens den mand, der kunne læse, var på dækket og passede de få sejl, man havde oppe.

Efter morgenmaden tændte Crystal sin pibe, fandt Popes kikkert frem, og gik på dæk. Det var en klar, strålende morgen; himlen var uden en sky, og der blæste en frisk brise. Briggen gled frem med alle sejl kantsat gennem de skummende småbølger, som vindens leg skabte i den blå overflade, ligesom små danserinder i sølvkniplinger. Crystals blik fandt straks de hvide sejl på et skib omkring to streger til læ bov. Hvis briggen stadig havde været et sørøverskib, ville dette fartøj straks være blevet rapporteret. Som det var, fandtes der ingen særlig grund til at råbe "sejl i sigte", hver gang man fik øje på en stump hvidt

sejldug så, meget mindre som der var to fartøjer i syne i horisonten, samt et par mastetoppe over vandet ret forude.

Crystal rettede kikkerten mod skibet på læ bov; som gammel sømand kunne han ikke tage fejl af hendes bygning, rigning og sejlføring; han vidste med det samme, at det kun kunne være en britisk orlogsmand. Hvorfor britisk? Fordi intet, der sejlede under et fremmed flag kunne fremvise så symmetriske former som dette skib.

Han blev foruroliget og blegnede, kikkerten sank i hans hånd, han vendte sig mod udkikken, og sagde: "Hun ser mig ud som en britisk fregat eller korvet."

"Hvis det er rigtigt," svarede manden, "skulle vi så ikke hellere få lagt roret op og komme væk, mens det endnu er tid?"

Før Crystal kunne svare, råbte rorsmanden til folkene forude:

"Der har vi en engelsk orlogsmand, gutter."

Kokken kom ud af kabyssen, og hele mandskabet stimlede sammen agter.

"Hvis jeg skifter kurs," sagde Crystal efter at have tænkt sig om, "vil det måske vække mistanke. Hun kan være fra Vestindien eller en eller anden sydamerikansk havn. Hvordan skulle hun have hørt noget, der gjorde hende i stand til at regne os ud? – Nej," sagde han beslutsomt, "hejs det engelske flag. Vi vil ikke vige en tomme fra vor kurs. Vi ser ud som, og vi er, en ærlig engelsk brig, og hun har ingen som helst undskyldning for at stoppe os og kigge os efter. Kan I forstå det? Vær klar til at kippe med flaget, når vi passerer, det morer dem."

Flaget blev altså hejst, og folkene sagde intet, men de så alle ængstelige ud. Ikke at de satte noget spørgsmålstegn ved

Crystals afgørelse; de var simpelt hen rædselsslagne ved tanken om at passere en britisk orlogsmand på klods hold.

Crystal havde begået en skæbnesvanger fejl, men han vidste det ikke. Og nu var der ikke tid til at gøre det om, selv han skulle have indset, at han havde taget fejl. Orlogsmanden kom hastigt nærmere; den huggede noget i søen, hvilket fik dens blanke, sorte sider til at glinse af skummet fra saltvandet. Ud af skibssiden pegede en uhyggelig række kanonmundinger, som Crystal nåede at se, mens hjertet sank i livet på ham.

Da de to fartøjer var inden for skudvidde, løb korvetten op i vinden og lagde sig helt stille. Så fyldtes hendes sejl igen, langsomt og majestætisk. En høj, anselig skikkelse stod ved kanonen på agterdækket; han greb en råber. Idet *Gypsy* uden at skifte kurs gled forbi, greb korvettens kaptajn, hvis den høje skikkelse da virkelig var det, råberen og satte den for munden, og mens hans ror igen blev lagt ned, så de hvide sejl tog til at blafre, råbte han med stentorrøst:

"Ohøj *Gypsy*! Bak Deres store-mærssejl, så jeg kan sende en båd om bord til Dem!"

Det var klart, at han kendte briggens navn i forvejen, men det var umuligt, at han kunne have læst det på hendes agterende!

"Man har rapporteret os," tænkte Crystal straks, og vidste i samme øjeblik, at han var fortabt.

"De skyder på os, hvis vi ikke drejer bi," sagde styrmanden.

Crystal stod ubeslutsom med hånden på kahytskappen. I samme øjeblik affyredes et skud fra korvetten.

"Hvad skal vi gøre, sir?" råbte folkene.

Så opdagede de, at Crystal var forsvundet, og sprang over til braserne. De var netop ved at runde dem ind hånd over hånd,

da endnu et skud, fulgt af et tredje, ramte stormasten en fod over mærset. Hele rigningen med ræer, sejl og stænger faldt ned med et brag, som var de knækket af en orkan. Det faldende gods ramte ikke rattet, men dræbte manden, der passede det. Hele agterdækket var dækket med det nedfaldne gods. Et stykke af skanseklædningen knækkede.

"Bak jeres foremærssejl!" lød det igen gennem råberen.

Ordren blev hurtigt udført af den ynkelige, rædselsslagne del af mandskabet, der var tilbage på sørøverskibet, og i løbet af få øjeblikke kom en bådfuld bevæbnede sømænd og en løjtnant langs siden på *Gypsy*. Man vidste naturligvis, at *Gypsy* var den sørøverbrig, der var efterlyst; der var følgelig ingen grund til at stille nogen spørgsmål. Hele mandskabet blev straks beordret over siden og over på *Saxon*. Imens klarede en deling orlogsmatroser agterdækket, så man kunne komme ned i kahytten, og løjtnanten og to-tre af sømændene gik ned ad trappen. Der fandt de en smuk, ung kvinde, bleg og huløjet af skræk, stående ved kahytsbordet. Da matroserne kom ind, pegede hun stumt på det lukaf, der tilhørte Crystal, og der så de en mand ligge på dækket, død, med en pistol ved sin side og et skudsår i panden.

Han havde holdt sit ord, og de Crystalske annaler blev ikke vanæret ved galgens indblanding.

Pigen fortalte løjtnanten sin historie, og han sendte hende om bord i korvetten. Mindre end to timer efter, at *Saxon* var faldet ind med *Gypsy*, stod begge skibe – briggen kun for gaffel- og storsejl – nordøstud med kurs mod den Engelske Kanal.

Om "De to kaptajner"

Forfatter: W. Clark Russell (1844-1911).
Org.udgave: *The Two Captains.* Dodd, Mead & Co. New York 1897.
Oversat og redigeret af: Kim N. Jensen (1955-) efter den engelske førsteudgave.
Forside: Bernard Jacob Rosenmeyer (1870-1935): "*I heard it, piracy, said captain Crystal*", fra udgaven Dodd, Mead & Co., New York 1897.

ISBN 978-87-7979-776-5
2. ebogsudgave, tidligere udgave 978-87-7979-126-8.

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: De første fire linjer af Byrons "Korsaren". Overs. anm.

Note 2: **Falderebet:** Den åbning i rælingen, hvor nedgangen findes. *Overs.anm.*

Note 3: Misforstået citat fra Oberst Norwood: *A Voyage to Virginia* (1649). Citatet lyder egentlig "where knowledge informs not, the habit qualifies" – noget i retning af det danske "klæder skaber folk". Overs.anm.